iLovePDF

FREIDA McFADDEN

KUSURSUZ ÇOCUK

OLİMPOS

Çeviren: Zehra Uzun

iLovePDF

Her ailenin sırları vardır.
Ama bazı sırlar ölümcüldür.

Erika Cass'in kusursuz bir ailesi ve kusursuz bir hayatı vardı. Ta ki bir akşam kapısında iki dedektif belirene kadar.

Sessiz sakin mahallelerinde bir lise öğrencisi kaybolmuştu ve polis bu kayıp vakasının kötü sonuçlanacağından şüpheleniyordu. Erika'nın ergen yaştaki oğlu Liam kızı son gören kişiydi. Bu yüzden oğluna kaybolan kızla ilgili birkaç soru sormak istiyorlardı.

Erika, görünürde kusursuz olan çocuğunun farklı olduğunu hep biliyordu. Liam çekici, zeki ve popülerdi ama annelerin içgüdüleri güçlü olurdu; Erika, oğlunun görünen yüzünden fazlası olduğunun farkındaydı. Evladının masum olduğuna inanmak istiyordu. Fakat kanıtlar biriktikçe gerçeği inkâr edemez hâle geldi. Liam, aklına dahi getirmek istemediği şeyi yapmış olabilirdi.

Şimdi kendine şu soruyu sormak zorundaydı: Oğlunu korumak için ne kadar ileri gidebilirdi?

THG 0659400 ZE

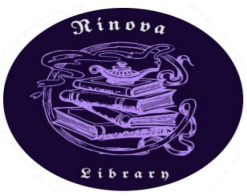
***New York Times*'ın 1 numaralı çoksatan yazarı**
Freida McFadden'dan aile sadakati üzerine sınırları zorlayan, çarpıcı ve düşündürücü bir hikâye.

ISBN 978-625-8729-45-0
9 786258 729450
OLİMPOS
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

iLovePDF

iLovePDF

KUSURSUZ ÇOCUK

FREIDA McFADDEN

Duzenleme
Ny.ozlem

iLovePDF

Kusursuz Çocuk
Freida McFadden
Orijinal Adı: The Perfect Son

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2019, Freida McFadden.

Çeviren: Zehra Uzun
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Aydan Yalçın
Son Okuma: Onat Özyılmaz
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Şubat 2026
ISBN: 978-625-8729-45-0

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM
Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi
No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

Ninova

iLovePDF

FREIDA McFADDEN

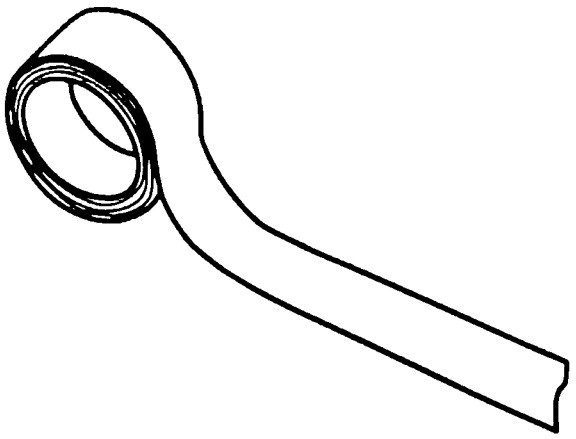
KUSURSUZ ÇOCUK

Çeviren: Zehra Uzun

OLİMPOS®

Ninova

iLovePDF

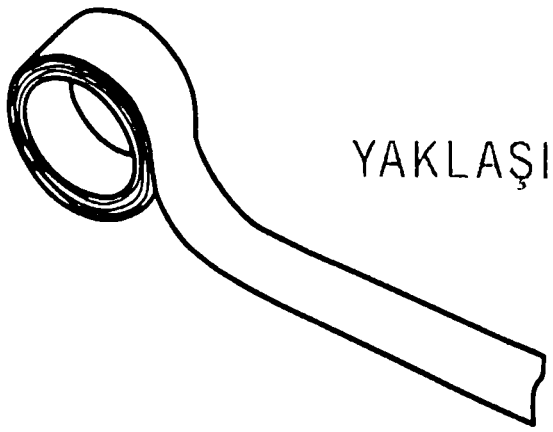
GİRİŞ

Erika Cass'le yapılan polis görüşmesinin dökümü

PT: "Bize ne olduğunu anlatır mısınız, Bayan Cass?"
EC: "Tutuklu muyum?"
PT: "Neden öyle düşündünüz?"
EC: "Ne bulduğunuzu biliyorum. Ne düşündüğünüzün farkındayım."
PT: "Ne bulduk, Bayan Cass?"
EC: "Bir... bir ceset buldunuz."
PT: "Peki, nasıl öldüğünü açıklayabilir misiniz?"
EC: "Ben..."
PT: "Bayan Cass?"
EC: "Tutuklu muyum? Lütfen söyleyin."
PT: "Hayır, şu an tutuklu değilsiniz. Ama elbette ne olduğunu bilmemiz gerek."
EC: "Bı-bıçaklanarak öldürüldü."
PT: "Kim öldürdü?"
EC: "..."
PT: "Bayan Cass?"
EC: "*Ben* yaptım. Ben öldürdüm, Dedektif. Yine olsa yine yaparım."

iLovePDF

iLovePDF

BİR

YAKLAŞIK BİR HAFTA ÖNCE

ERIKA

Evlat ayrımı yapmamalısınız.

Çoğu anne, "Sammy çok zeki ama Nicole de çok merhametli," minvalinde şeyler söyler. Seçim yapmaktan imtina eder. Üstelik samimilerdir de. Kimi anneler bütün evlatlarını sahiden de eşit sever.

Diğerleri, yani benim gibilerse gözünüzün içine baka baka yalan söyler.

On dört yaşındaki kızım Hannah yalınayak mutfağa girdiğinde, "Günaydın!" dedim. Üzerinde eskimiş bir şort vardı, kızıl-kahve saçlarıysa darmadağınıktı. Okula gitmek üzere hazırlanmış olması gerekirken hiç de öyle değildi. Hazırlanmak için hep son âna kadar beklerdi. Servise yetişip yetişemeyeceği konusunda beni diken üstünde tutmaya bayılıyordu. Fakat deneyimlerim sonucunda onu acele ettirmeye çalışmanın hiçbir yararı olmadığını öğrenmiştim; aksine, daha da yavaşlamasına neden oluyordu. Bu yüzden tavada pişirdiğim yumurtalara geri döndüm.

"Anne!" Hannah artık bu kelimeyi mızırdanmadan söyleyemez olmuştu. Hecelerine ayırır gibi bastırarak söylüyordu. *An-ne.* Hâlbuki ilk kez anne dediğinde ne çok sevindiğimi

Ninova

iLovePDF

dün gibi hatırlıyordum. O zamanlarki saflığıma acıyordum. "Neden öyle söylüyorsun?"

"Neyi öyle söylüyorum? Sadece, *Günaydın*, dedim."

"Al işte," diye inledi. "Böyle."

"Nasıl?"

"Şey işte... Tanrım, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum, Hannah."

"Şey gibi söylüyorsun... Ne bileyim. Öyle söyleme işte."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden dikkatimi tekrar yumurtalara çevirdim. Ne yalan söyleyeyim, yumurta yapmakta üzerime yoktu. Hatta süper güçlerimden biriydi. O kadar iyi yapardım ki Hannah'nın arkadaşlarından biri bizde kaldığı günün sabahında yumurtamdan yiyince okul kafeteryasında çalışmam gerektiğini söylemişti. Hayatımda aldığım en güzel iltifattı.

Hannah ağzını kocaman ayırarak esnedi ve karmakarışık saçlarını kaşıdı. "Kahvaltıda ne var?"

O yumurta yaparken kahvaltıda ne olduğunu sorsaydım bana balataları sıyırmışım gibi bakardı ama bu ironiye aldırış etmemeye karar verdim. "Yumurta yapıyorum."

"*Yumurta* mı? Yumurtadan *nefret* ederim."

"O da nereden çıktı şimdi? Yumurtanın en sevdiğin kahvaltılık olduğunu sanıyordum."

"Aynen. Sekiz yaşında filanken öyleydi."

Yumurtaları ağır ağır karıştırdığım spatulayı tezgâha bıraktım. İyi yumurta yapmanın sırrı buydu. Kısık ateşte, yavaşça pişirmeliydiniz. "Hafta sonu yaptım, sen de afiyetle yedin."

"Evet ama bu, *en sevdiğim şey* olduğu anlamına gelmez. Öf anne ya."

Ne diyeceğimi bilemedim. Son zamanlarda kızımla yaptığım her konuşma, ona kırıcı bir söz söylememek için kendimi tutma egzersizine dönüşmüştü. Gözlerimi yumup içimden mantramı tekrarladım: *Yetişkin olan benim. Bu geçici bir dönem.*

Ninova

iLovePDF

On dört yılın ardından kendimi bunun geçici bir dönem olduğuna ikna etmeye çalışmam artık iyiden iyiye zorlaşmıştı.

"Yiyecek başka ne var?" diye sordu buzdolabından iki, kilerden de üç adım uzakta olmasına rağmen.

"Dondurulmuş waffle?"

"Iyyy." Dilini çıkardı. "Başka?"

"İstersen mısır gevreği yiyebilirsin."

"Evde hangi mısır gevreğinden var?"

İç geçirdim. "Ne bileyim, Hannah? Git kilere bak."

Yerinden kalkarken homurdanışını duyan da onun lise birinci sınıf öğrencisi değil, doksan yaşında nine olduğunu sanırdı. Ağır aksak yürüyerek kilere gitti ve mısır gevreği kutularını karıştırmaya başladı.

Hannah mısır gevreği rafını gözden geçirirken oğlum Liam mutfağa girdi. Kardeşinin aksine şık bir mavi gömlek ve keten pantolonla şaşırtıcı biçimde özenli giyinmişti. Yazın birdenbire on santim boy atmasıyla bütün kıyafetleri gülünç derecede küçük gelmeye başlayınca gardırobunu baştan sona yenilemiştim. Yakın zamanda on altısına basmış, geçen ay da ön sürücü belgesini almak üzere babasıyla birlikte DMV[1]'ye gitmişti. Oğlumun ön sürücü belgesini aldığı günün benim için dünyanın en korkutucu günü olacağını sanırdım, oysa tuhaf biçimde gayet sakindim. Liam iyi bir sürücü olacaktı. Direksiyonun başında gözünü dört açacak, asla içkiliyken araba kullanmayacaktı. Bu kadarından emindim.

Araba kullanması hakkındaki endişelerimin kaynağı bu değildi.

"Yumurta yapmışsın. Yumurtaya bayılırım. Teşekkürler, anne!"

Liam'ın yüzünde minnettar bir gülümseme belirdi. Oldu olası yakışıklıydı ama son birkaç yılda tam bir filinta olmuştu.

---

1 (Department of Motor Vehicles) Motorlu Taşıtlar Dairesi. *–ç.n.*

Ninova

iLovePDF

Geçen hafta sonu ailece yemeğe çıktığımızda, yirmili yaşlarda bir kadının oğlumu süzdüğünü görmüştüm. Yetişkin bir kadın oğluma alıcı gözüyle bakmıştı! Gür koyu saçları ve gülümsediğinde neredeyse ışıldayan çikolata rengi gözleri insanları âdeta büyülüyordu. Hannah'nın aksine hiç diş teli takma ihtiyacı duymamıştı ve gülücükleri inci gibi dişlerini ortaya çıkarırdı.

Annemin demesine göre Liam tıpkı babamın gençliğine benziyordu. Babam ben küçükken ölmüştü, onu pek hatırlamıyordum ama fotoğraflarını görmüştüm, sahiden de çok benziyorlardı. O fotoğraflardan birini komodinimin çekmecesinde saklıyordum ve son zamanlarda ne zaman baksam kalbim sızlıyordu. Babamın benim büyüdüğümü görememesi fazlasıyla acı vericiyken kendine tıpatıp benzeyen torunuyla asla tanışamayacak olması yüreğimi iki kat yakıyordu.

Hannah kilerden bir kutu Cheerios aldı ve burnunu kırıştırarak kutuyu uzun uzun inceledi.

"Cheerios'ın içinde ne var?" diye sordu bana.

"Zehir."

"Anne!" Bir kelime ne kadar uzatılabilirse o kadar uzatmıştı. *An-neeee.* "Kilo vermeye ve sağlıklı beslenmeye çalıştığımı *biliyorsun.* Sağlıklı olmamı istemiyor musun?"

Hannah bebekliğinden bu yana biraz toparlaktı. Bence böyle çok tatlıydı ama geçen seneden beri beş kilo vermeyi kafaya takmıştı. Gerçi bunun için herhangi bir çaba sarf ettiği de yoktu ya neyse. Hatta geçen ayki anneler gecesine guacamole[2] ile birlikte götürmek üzere aldığım bir paket cipsi ben daha kapıdan çıkmadan mideye indirmişti. Bu yüzden dilimlenmiş elma götürmek zorunda kalmıştım. Sonrasında bir daha beni çağırmamışlardı.

"Tabii ki sağlıklı olmanı istiyorum," dedim.

---

2 Avokado ve domatesle yapılan bir tür Meksika mezesi. *–ç.n.*

iLovePDF

Gözlerini devirdi. Hannah göz devirmede ustaydı. En sevdiği mimik oydu. Ondan yapmak istemediği bir şeyi yapmasını istediğimde hemen göz deviriyordu. Ya da onu hayrete düşürecek kadar ezikçe bir şey söylediğimde. Daha da önemlisi, ona karşı herhangi bir sevgi gösterisinde bulunduğumda.

"Yumurta iki dakikaya hazır," dedim Liam'a.

"Acelesi yok. Önce biraz portakal suyu içeceğim." Liam buzdolabına yöneldiyse de yeterince hızlı değildi. Hannah sütü almak için onu kenara itti. Karşılık olarak Liam kardeşine tek kelime etmedi.

"Neden böyle iki dirhem bir çekirdek giyindin, Liam?" diye sordum ocağı kapatırken. Oğlum genellikle havayı umursamaksınız kot pantolon ve tişört giyerdi. Açıkçası üzerindekiler temiz oldukları sürece benim için sorun yoktu.

"Münazara var." Nihayet sıra ona geldiğinde buzdolabından portakal suyunu aldı. Bardağı ağzına kadar doldurdu, öyle ki neredeyse kenarlarından taşacaktı. Dünyadaki bütün ergen oğlanlar gibi Liam'ın da –atletik bir yapısı olmasına rağmen– iştahı gayet yerindeydi. "Okuldan sonra Lincoln Lisesi'yle yarışacağız."

"İzlemeye gelebilir miyim?"

Hannah gözlerini devirdi. "*Cidden mi?* Liam'ın münazaraları acayip sıkıcı bir kere."

Liam yandan yandan gülerek portakal suyundan büyük bir yudum içti. "Doğru diyor. Sıkılırsın."

Hannah'nın payı da dâhil olmak üzere bütün yumurtayı Liam'ın tabağına koydum. Kocam Jason isterse daha sonra ona da yapardım; koşuya çıkmıştı ve yakında dönerdi. "Seni izlediğim sürece sıkılmam."

"Tamam o zaman." Liam tabağına yumuldu. Her nedense çocuklarımı yemek yerken izlemek beni tarif edemeyeceğim kadar mutlu ediyordu. Onları emzirdiğim zamanlardan beri bu

Ninova

iLovePDF

böyleydi. (Hannah bunun acayip tuhaf olduğunu söylüyordu.) "Yumurta harika olmuş, anne."

"Ah, teşekkür ederim."

"İçine ne kattın bakayım?"

Ona göz kırptım. "Sevgimi."

Hannah upuzun bir iç çekti, o kadar ki en az beş saniye sürmüştü. "*Tanrım*, ne katacak, Parmesan peyniri kattı tabii ki. Annem *her zaman* yumurtaya Parmesan peyniri katar. Bunu sen de biliyorsun, Liam, tam bir şeysin..."

Liam tek kaşını kaldırdı. "Neyim, Hannah?"

"Biliyorsun işte."

İkisi bir müddet sessizlik içinde birbirlerine baktılar, hatta ortam öyle bir sessizliğe büründü ki kahve makinesinin uğultusunu duymaya başladım. Fakat sonra Liam burnundan güldü ve tekrar yumurtasına gömüldü. Doğrusunu isterseniz kardeşinin sinir bozuculuğunu görmezden gelme becerisine hayrandım. Benim süper gücüm yumurta yapmaksa onunki de Hannah'ya aldırış etmemekti. Onun söylediği hiçbir şeye takılmazdı. İşin aslı, sürekli atışıp durmalarına rağmen Hannah Liam'a resmen tapıyordu. Yürümeye başladığı günden beri kuyruğu misali abisinin peşinde geziyordu. Şu sıralar muhtemelen evdeki en sevdiği insan oydu. Bense Jason ve telefonunun ardından dördüncü sırada olmalıydım.

"Bence yumurta bugün özellikle güzel olmuş," dedi Liam. Sonra Hannah'nın haksız yere uzun olduğundan yakındığı kirpiklerini kırpıştırarak bana gülümsedi. "Ellerine sağlık, anne. Bir tanesin."

Hannah gözlerini devirdi.

Kızımı seviyordum. Sahiden. Onu canımdan çok seviyordum. O benim biricik kızımdı.

Ama Liam göz bebeğimdi. Elimde değildi. Onu doğurup da anne olduğum anda ileride ne kadar çocuğum olursa olsun Liam'ın her zaman en sevdiğim evladım olacağını anlamıştım.

Ninova

iLovePDF

Diğerlerinin hiç şansı yoktu. Hannah yumurtamı sevseydi ve gözlerini devirmeseydi bile durum değişmezdi. Yine Liam'ı daha çok severdim.

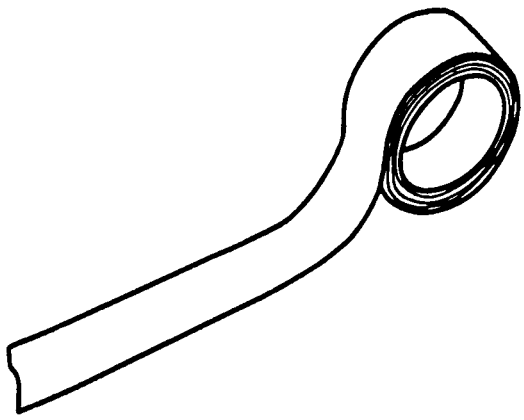
Onu daha çok seviyordum, hem de neler yapabileceğini bilmeme rağmen.

Ve onu tüm varlığımla koruyacaktım.

Ninova

iLovePDF

İKİ
ERIKA

Hannah ve Liam kahvaltılarını bitirmek üzereyken arka kapı açılıp kapandı. Jason koşudan dönmüştü.

Bir yıl kadar önce ebeveyn banyomuza tartı almıştım. Kocam o tartıya ilk çıktığında dehşete kapılmış ve sonraki birkaç gün boyunca, "Sahiden o kadar kilo almış mıyım, Erika?" diye sorup durmuştu. Bu soruyu, "O kadar kilo almama nasıl izin verdin?" serzenişleri izlemişti. Hafta bitmeden kendi kendine tekrar forma gireceğine ant içmişti. Doğru beslenecek, egzersiz yapacak ve evlendiğimiz zamanki kilosuna inecekti. (Dürüst olmak gerekirse evlendiğimizde en az beş kilo fazlası vardı.)

O zaman gülüp geçmiştim. Ama kocam dediğini gerçekten de yapmıştı. Artık her sabah koşuyordu. Paket paket M&M almıyordu. Normal koladan diyet kolaya geçmişti. (Daha doğrusu şekersiz kolaya; tadının daha güzel olduğunu söylüyordu ama ben bundan pek emin değildim.) Tartıda hangi rakamları görmesi gerektiği konusunda fazla bilgim yoktu ancak Jason kırk beşinde hiç olmadığı kadar formdaydı. Göbeği eriyip gidene dek göbeklendiğini fark etmemiştim bile. Geçenlerde başka çiftlerle bir araya geldiğimizde, kadınlardan biri kocamın

Ninova

iLovePDF

"seksi" olduğunu söylemişti. Nedense gururlanmıştım. Gerçi bir yandan da orta yaşlı vücudumun yumuşayan, gevşeyen bölgelerini sıkılaştırmak için kick boks, Zumba ya da onun gibi bir şeye başlamam gerektiğini düşünmüştüm.

"Erika!" Tişörtü terden sırılsıklam olan Jason aksayarak yanıma geldi. Son birkaç haftadır dizi ağrımasına rağmen hâlâ kendini zorluyordu. "Yumurta mı yaptın? Açlıktan ölüyorum."

Cızırdayan tavaya bir yumurta kırdım. "Hemen hazırlıyorum."

Eğilip beni boynumdan öptü. Terli olmasına karşın hoşuma gitmişti. "Gıt gıt gıdaak."

Hannah inledi. "Of baba ya. Lütfen."

"Ne var?" Jason ona göz kırptı. "Annen yemek yapınca heyecandan yumurtlayasım geliyor."

Liam güldü. Ailece Jason'ın şakalarına alışkındık. Umumiyetle hepsi kötüydü ama bazen o kadar kötü olurdu ki o denli kötü olmasına gülerdik.

"Lütfen sus, baba." Hannah başını iki yana salladı. "Şu an acayip utanç vericisin."

Utanç verici, Hannah'nın, Jason'la yaptığımız şeyleri tasvir etmek adına sık sık kullandığı bir ifadeydi. Bu durum benim canımı sıksa da Jason'ın komiğine gidiyordu. Gerekçesi de şuydu: Hiçbir zaman havalı biri olmamıştı, o hâlde ergen kızının onu havalı bulmaması neden canını sıksındı?

"Senin bugün sınavın yok muydu, Hannah?" dedi Jason. "İlla yumurta kapının ağzına gelince mi hazırlanacaksın? İstersen tavadakilere söyleyelim de zile bassınlar."

Bu kez ben bile güldüm ama daha çok Hannah'nın yüzündeki ifadeye gülmüştüm.

Hannah hazırlanmak üzere koşarak yukarı çıkarken – umarım saçlarını da tarardı, zira çocuklarımı ihmal etmekle suçlanmak istemiyordum– Liam da oturma odasının yolunu tuttu çünkü yalnız kalmak istediğimizde hemen anlardı. Bense

Ninova

iLovePDF

Jason'ın yumurtalarını karıştırmaya devam ediyordum. Kısık ateşte ve yavaşça.

"Yirmi yıldır yumurtalarını yediğimi biliyorsun, değil mi?" dedi ensemi usul usul okşayarak. "Erika'nın yumurtalarıyla yirmi yıl."

"Sıkılmadın mı?" diye sordum şakadan ama bir yanım bunu sahiden merak ediyordu. Ne de olsa Jason son bir yılda azmedip forma girmişti. İnanılmaz derecede çekici olmuştu. Altına son model bir araba çekip metal çerçeveli gözlüğünün yerine de lens takmaya başlarsa orta yaş krizi moduna geçişini bütünüyle tamamlamış olurdu.

"Hiç de bile." Beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı, bu da yumurta pişirme sürecimi bölmüş oldu ama umursamadım. Henüz tıraş olmadığından sakalları çeneme batıyordu. "Umarım yumurtalarını bir yirmi yıl daha yerim."

"Öğğ!" Merdivenden inen Hannah, Jason'la *yaşadığımız* güzel ânı böldü. Kot pantolonla bol kesim bir tişört giymiş, saçlarını dağınık topuz yapmıştı. Muhtemelen şık-dağınık görünmek istemişti ama sadece dağınık görünüyordu. "Odanızda yiyişin."

"Burası *bizim* evimiz." Jason ona kaşlarını kaldırarak baktı. "Kira ödemeye başladığında bana seksi karımı ne zaman öpebileceğimi söylersin."

Hannah gözlerini devirdi.

"Pekâlâ, Hannah," dedim. "Elini çabuk tutsan iyi edersin. Okul servisi gelmek üzeredir..." Kol saatime baktım. Çoktan gelip gitmişti. "Kahretsin."

"Tüh. Galiba bizi okula senin bırakman gerekecek."

"Tanrım, nasıl da işini biliyorsun ama..."

Hannah okul servisinden ölesiye nefret ediyordu. Sabah kalkar kalkmaz okula onu benim bırakmam için binbir çeşit yol aramaya başlıyordu. Liam ehliyetini aldığında okula birlikte gitmelerinde karar kılmıştık. Gerçi iki yıldan az süre

Ninova

iLovePDF

içinde üniversiteye gidecekti ve Hannah'yı direksiyon başında düşünmek bile istemiyordum.

Jason'ın yumurtasını pişirdikten sonra istemeye istemeye de olsa Hannah'yla Liam'ı yeşil Toyota 4Runner'ıma bindirdim. Kendimi SUV süren bir anne olarak hiç hayal etmemiştim, hele ki bu kadar büyüğünü. Liam doğduktan sonra bile küçük Honda Civic'imi kullanmaya devam etmiştim. Fakat sonra Jason, Civic'in arkasına iki bebek koltuğu koymanın ne kadar zor olacağına dikkat çekince yeni bir araba almanın zamanı geldiğini anlamıştım. Böylece SUV'yi almıştık. Kulağa son derece melodramatik gelecekti belki ama bu aracı garajımda ilk kez gördüğümde gözyaşlarına boğulmuştum. Neyse ki artık alışmıştım. Bana kendimi güvende hissettiriyordu ki içinde çocuklarınızı taşıdığınız şey için en önemlisi de buydu. Bu yüzden Jason geçen hafta Liam'ı direksiyon dersine götürdüğünde 4Runner'ı almıştı.

Ön koltuğu maalesef Hannah kaptı. Maalesef dedim çünkü şimdi dinleyeceğimiz müzikleri o seçecekti. Daha tüyü bile bitmemiş genç adamların şarkılarını dinlemeye bayılıyordu.

Yola çıkalı henüz iki dakika olmadan Liam, "*Rica etsem* farklı bir şey dinleyebilir miyiz?" diye yakındı. Ona sonuna kadar katılıyordum. "Herhangi bir şey?"

"Sen de biliyorsun ki," dedi Hannah, "Justin Bieber inanılmaz yetenekli bir şarkıcı."

"Ah, öyle mi?"

"Evet, öyle!" Hannah dağınık topuzunu düzeltti. "Harika bir ses aralığı var."

Jason sırıttı. "Onu sevmenin sebebi de kesin ses aralığıdır zaten."

"Sevimli olduğunu da düşünüyorum. Ne var bunda? Sen de *Olivia*'yla sırf zeki olduğu için ilgilenmiyorsun sonuçta."

Olivia mı? *Olivia* da kimdi? Dikiz aynasından oğluma baktığımda suratının kıpkırmızı kesildiğini gördüm. Tepkile-

Ninova

iLovePDF

rini maskelemekte ustalaştıysa da bu seferkini gizleyememişti. Fakat bir an için yola dönüp sonra tekrar ona baktığımda kendini toparlamıştı.

Kırmızı ışıkta aniden durduğumda olabildiğince ilgisiz bir tavırla, "Olivia kim?" diye sordum.

Liam bakışlarını cama çevirdi. "Hiç kimse. Sıradan bir kız işte."

Neyse ki Hannah yanımızdaydı. "*Sıradan bir kız mı?*" Alaycı bir travırla sırıttı. "Liam ona sırılsıklam âşık."

Liam güldü. "Âşık filan değilim."

"Tanrım, kesinlikle âşıksın. Hiç inkâr etme." Hannah yeni sırdaşını bulmuş gibi bana döndü. "Ona nasıl baktığını göreceksin. *Kesinlikle* ondan hoşlanıyor."

"Neyse ne."

Bir kez daha dikiz aynasından oğluma baktım. Liam, tanıdığım en soğukkanlı on altı yaşındaki çocuktu. Doğuştan zeki olmasının ve her duruma titizlikle hazırlanmasının yanı sıra onu münazarada bu kadar iyi yapan da buydu. Asla tepesi atmazdı. Asla kimsenin düşüncelerini anlamasına izin vermezdi. Ama ben onu genellikle anlayabilecek kadar uzun zamandır tanıyordum. Genellikle.

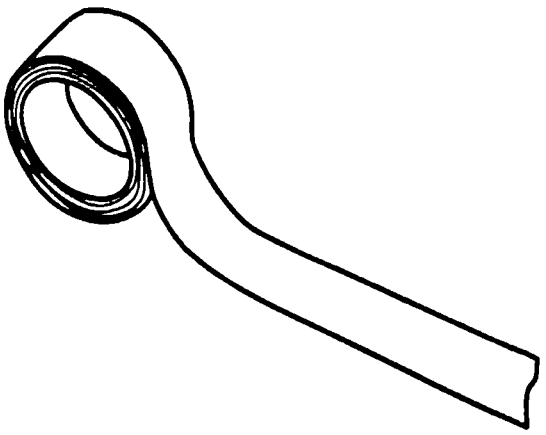
Okuldan sonra münazaraya gideceğime sevindim. Liam'ı sahnede görebilecektim. Ona gelmek istediğimi söylememin sebebi buydu. Bu düşüncemde samimiydim de. Ama şimdi gitmek için yeni, daha önemli bir sebebim vardı.

Olivia'nın kim olduğunu öğrenmeliydim.

Ve başına korkunç bir şey gelmesini engellemeliydim.

Ninova

iLovePDF

ÜÇ

Sharon Anderson'la yapılan polis görüşmesinin dökümü

PT: "Liam Cass'i nereden tanıdığınızı söyler misiniz?"

SA: "Müdür olarak çalıştığım anaokulunda okurdu."

PT: "Okula ne kadar süre geldi?"

SA: "Dört ay."

PT: "Bu, on bir yıl önceydi, doğru mu?"

SA: "Doğru."

PT: "Yani on yıldan uzun bir süre önce sadece dört aylığına okulunuzda okuyan bir çocuğu hâlâ hatırlıyorsunuz, öyle mi?"

SA: "Evet. Liam'ı hatırlıyorum. Hem de gayet iyi hatırlıyorum."

PT: "Peki, onun hakkında ne düşünüyordunuz?"

SA: "İlk başta mı? Harika bir çocuğa benziyordu. Çok tatlıydı. Zekiydi, hatta sınıfının en zekisiydi. Bir keresinde törende sahneye çıkıp ezberden uzun bir konuşma yapmıştı. Bir anaokulu öğrencisinin onca şeyi aklında tutabilmesine inanamamıştım. Çok etkilenmiştim."

Ninova

iLovePDF

PT: "Okula neden sadece dört ay devam etti? Dönem dokuz ay değil mi?"

SA: "Liam... okuldan atıldı."

PT: "Bir anaokulu öğrencisi okuldan mı atıldı?"

SA: "Alışılmadık bir durum. Ama öyle gerekti."

PT: "Anlıyorum. Peki, neden öyle gerekti?"

SA: "Bir kaza oldu."

PT: "Kazayı anlatabilir misiniz?"

SA: "Evet..."

PT: "Lütfen kazayı anlatır mısınız, Bayan Anderson?"

SA: "Şey... Bir kız vardı..."

PT: "Evet?.."

SA: "O ve Liam arkadaşlardı. Teneffüslerde sık sık birlikte oynarlardı, en azından öğretmeni öyle demişti. Derken bir gün teneffüste bu kız... kayboldu."

PT: "Anlıyorum. Onu bulabildiler mi?"

SA: "Evet, buldular. Kız... iyiydi."

PT: "Onu nerede buldular?"

SA: "Mesele şu liseli kızla mı ilgili? Hani şu..."

PT: "Maalesef sizinle bu konuyu konuşamam."

SA: "Tabii tabii, anlıyorum. Ama sizce Liam–"

PT: "Dediğim gibi, Bayan Anderson, konuşamam."

SA: "Elbette. Kusura bakmayın."

PT: "Şimdi bana kızı nerede bulduklarını söyleyebilir misiniz?"

SA: "Şey, bana söylendiği kadarıyla kızla Liam hademecilik oynuyormuş. Teneffüste kimseye görünmeden hizmetli odasına girmişler. Anlaşılan kız Liam'a âşıkmış, Liam da kızın aklına girmiş."

PT: "Hizmetli odasında ne olmuş?"

SA: "Bir koli bandı bulup onunla oynamışlar."

PT: "Koli bandıyla nasıl oynamışlar?"

SA: "..."

PT: "Bayan Anderson?"

Ninova

iLovePDF

SA: "Affedersiniz. O kadar... dehşet verici ki. Bir anaokulu çocuğunun öyle bir şey yapması..."

PT: "Nasıl bir şey?"

SA: "Kızı koli bandıyla ellerini bağlamaya ikna etmiş. Ardından ağzını da bantlamış. Sonra..."

PT: "Sonra?.."

SA: "Şey, sonra ne yaptığını bilmiyorum. Kesin olarak bildiğim tek şey, kızı odaya kilitleyip gittiği. Kızın kaybolduğu anlaşılıp öğretmenler onu aramaya başladığında bile kimseye yerini söylemedi. Kızı ancak saatler sonra bulabildik; elleri ve ağzı bantlı hâlde yerde yatıyordu. Sonrasında günlerce kimseyle konuşmadı."

PT: "*Sizce* Liam ona ne yaptı?"

SA: "Bilmiyorum. El kadar çocuktu. Çok kötü bir şey yapmış olabileceğini hayal etmek zor ama kızı bulduğumuzda gözlerinde gördüğüm bakış..."

PT: "Anlıyorum."

SA: "Kızın annesiyle babası deliye döndü tabii. Olanları düşününce Liam'ı okuldan atmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

PT: "Onu karşınıza alıp konuştuğunuzda tepkisi ne oldu?"

SA: "Özür diledi. Elbette özür diledi. Oyun oynadıklarını, kızın her şeyi isteyerek yaptığını söyledi. Hatta ağladı bile. Ama..."

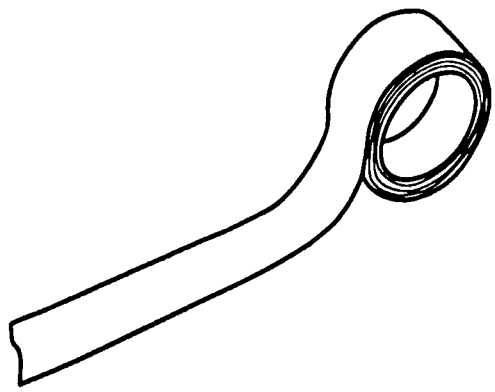
PT: "Ama ne?"

SA: "Ama ben ona inanmadım. Hüngür hüngür ağlaması dahi bana hiç inandırıcı gelmedi. Gerçekten üzgün olduğunu bir an bile düşünmedim. Bence onu üzen tek şey kızı bulmamızdı."

Ninova

iLovePDF

DÖRT
ERIKA

Servisten aşağı yukarı altmış saniye sonra okula vardım.

Hannah hızlıca veda edip arabadan indi. Anaokuluna giderken sabahları onu okula bıraktığımda bacağıma yapışıp kalırdı. Gitmeye çalıştığımda sanki biri onu boğazlıyormuş gibi avazı çıktığı kadar bağırırdı. Şimdiyse ona hoşça kal öpücüğü vermek istediğimde utançtan yerin dibine giriyordu.

Liam'sa tam tersiydi. Küçükken onu okula bıraktığımda benden ayrılmak konusunda en ufak sıkıntı yaşamazdı. Beni öptüğü gibi koşarak arkadaşlarıyla oynamaya giderdi. Şimdiyse arka koltuktan öne eğildi ve kimin gördüğüne hiç aldırış etmeden beni yanağımdan öptü.

"Görüşürüz, anne." Kapısını açtı. "Seni seviyorum."

Gülümsedim. Liam'ın doğru anda doğru şeyi söylemek gibi harika bir yeteneği vardı. "Ben de seni seviyorum, bir tanem."

Çantasını omzuna asıp zil çalmadan okula girmek üzere giriş kapısının yolunu tuttu. Ben de şu Olivia denen kızı görürüm umuduyla arkasından baktım. İşimi kolaylaştıracak her şeye razıydım. Zira bu hiç de kolay bir iş değildi. Üstelik Liam büyüdükçe daha da zorlaşacaktı.

Ninova

iLovePDF

"Erika Cass'i mi görüyorum?"

Başımı sese çevirdim. Jessica Martinson arabamın yanında durmuş, aralık camımdan içeri bakıyordu. Birdenbire nereden çıktığını anlamamıştım çünkü arabası ortalıkta görünmüyordu. Okuldan biriyle görüşmeye gelmiş olmalıydı ki kendisi Okul Aile Birliği başkanı olduğundan bu son derece normal bir durumdu. Jessica ve ben eskiden yakındık; yıllar önce, Liam'la onun oğlu Tyler arkadaşken.

Jessica'yla yakınlaşmamızın tek sebebi Liam ile Tyler'ın arkadaşlığıydı; çocuklar birlikte vakit geçirmeyi bırakınca biz de zamanla kopmuştuk. Doğrusunu isterseniz çocukların arkadaşlığının bitmesi beni endişelendirmişti. Liam'a neden artık Tyler Martinson'ı eve çağırmadığını sorduğumda omuz silkmekle yetinmişti. Hannah olsaydı bu soru Tyler'ın yaptığı her yanlışı anlattığı, bir saatlik bir tirada dönüşürdü. Ama Liam öyle değildi. Kardeşi gibi her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmazdı.

Çocuklar büyüdükçe arkadaşlarıyla yolları ayrılırdı. Liam da Tyler da artık büyümüştü ve şimdilerde ortak bir kulüpleri ya da ilgi alanları yoktu. Tyler, Liam'dan daha popülerdi ve ikisi farklı çevrelerde takılıyordu. Tyler futbol oynarken Liam atletizm ve münazarayla ilgileniyordu. Ayrıca Liam'ın hiç yakın arkadaşı yoktu; diğer çocuklar gibi birileriyle "kanka" olmaya pek hevesli değildi. Yine de arkadaşlıklarının zarar görmesine neyin sebep olduğunu hep merak ettim. Büyüdükçe birbirinden uzaklaşmak gayet olağan bir şeydi. Fakat ben, Liam'ın arkadaşlıklarının sonunu hızlandıracak bir şey yapmış olmasından korkuyordum.

Kesinlikle ilk olmazdı.

"Aslında," dedi Jessica, "seni gördüğüme sevindim. Konuşmamız gereken bir şey var. Önemli."

Önemli mi? Midem düğüm düğüm oldu. Liam bu sefer ne yapmıştı? "Ya..."

Ninova

iLovePDF

Alın sarısı saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Hannah gibi saçlarını dağınık topuz yapmıştı ama Hannah'nın aksine onunki son derece şık görünüyordu. "Kahve içelim mi? Vaktin var mı?"

Bu sabah halletmem gereken bir sürü iş vardı ama ona hayır diyemezdim. "Tabii."

"Harika! Charlie's'e ne dersin?"

Charlie's, buradan beş dakika uzaktaki bir restorandı. Sabahları hızlıca kahve içmek için en uygun yerlerden biriydi. Jessica ve ben yıllar içinde orada onlarca kez buluşmuştuk. "Doğruca oraya geçeceğim."

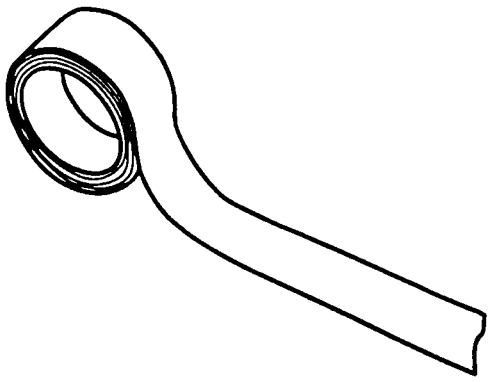
Bana göz kırptı. "Beş dakikaya görüşürüz."

Jessica kendi devasa SUV'sine doğru koştururken direksiyonu sımsıkı tutan ellerime baktım. Titriyorlardı. Jessica benimle ne konuşmak istiyor olabilirdi? Her neyse o kadar da kötü olamazdı, değil mi? Gayet cana yakın davranmıştı. Ama Jessica'nın olayı da buydu zaten. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dünyanın en kötü haberini verebilirdi. Daha önce yapmıştı.

Arabamı çalıştırıp Charlie's'e doğru yola koyuldum.

Ninova

iLovePDF

BEŞ
OLIVIA

Liam Cass yüzünden matematikten kalacaktım.

Tamam, kalmayacaktım ama durum pek iç açıcı görünmüyordu. Matematikte iyiydim; her zaman ya A ya da A+ alırdım. Fakat bu dönem C alabilirsem öpüp başıma koyacaktım. Ve bunun tek suçlusu Liam'dı. Çünkü saat on buçukta sınıfa girdikten sonra kırk dakika boyunca odaklanabildiğim tek şey önümde oturan çocuk oluyordu.

Hayatımın hiçbir döneminde erkek meraklısı olmamıştım. Aynı şeyi en yakın arkadaşım Madison için söyleyemezdim gerçi, onun aklı fikri erkeklerdeydi. Öyle ki önünde oturan sevimli bir çocuk yüzünden dersten kalmışlığı *bile* vardı. Hoşlandığı çocuklarla takılmak için sınavlara çalışmadığı çok olmuştu. Madison *öyle* biriydi. Bu yüzden hep onunla dalga geçerdim. Sonuçta insan nasıl bir *oğlana* eğitiminden daha fazla önem verebilirdi ki? Üstelik benim yaşlarımda olanların büyük kısmı inanılmaz aptaldı ve o kadar yakışıklı bile değillerdi; çoğu yağlı ciltli, köse sakallıydı.

Ben iyi bir üniversiteye girmek istiyordum, önceliğim buydu. İnsan sırf sevimli bir oğlan için bütün geleceğini tehlikeye atar mıydı hiç? *İnanılmaz* acınasıydı.

Ninova

iLovePDF

Derken bu yıl okulun ilk günü Liam matematik dersinde önüme oturmuş, arkasına dönüp bana gülümsemişti. İşte o an *düşmüştüm.* Ne yağlı ciltliydi ne de seyrek sakalı vardı; aksine *nefes kesiciydi.* Bu yüzden kendimden nefret etsem bile gözlerimi ondan alamıyordum. Ne zaman bana gülümsese nabzım hızlanıyordu. Gülümsemesi *muhteşemdi.* Kahverengi gözleriyse *acayip* güzeldi. İki dipsiz sütlü çikolata havuzu gibiydiler. Bu çocuk hakkında kötü şiirler yazabilirdim. Bir aya kalmadan isimlerimizin baş harflerini kalp içinde sıraya kazımaya başlayabilirdim; o derece abayı yakmıştım.

Birkaç gün önce sınav olmuştuk ve düpedüz batırmıştım. Çünkü ders çalışırken hiç odaklanamıyordum, ne zaman kitabın kapağını açıp sinüslerle kosinüsleri görsem aklım Liam'a gidiyordu. Tabii ki sınavda da odaklanamamıştım çünkü Liam tam önümde oturuyordu. Yetmiş iki alarak güç bela geçmiştim. Arkasında oturan zavallı beni hiç umursamadığı için odaklanma sorunu filan yaşamayan Liam'sa doksan sekiz almıştı.

Onu aklımdan çıkarmak zorundaydım. Sıradan bir çocuktu işte. Eğitimim çok daha önemliydi. Odaklanmalıydım.

Odaklan, Olivia.

Ama Liam bu sabah sınıfa girdiğinde her zamanki gibi kot pantolon ve tişört giymiyordu. Şık bir keten pantolonla gömlek giymişti. Hatta kravat bile takmıştı. Aman Tanrım, *kravat* takmıştı. Genel olarak sevimli bir çocuktu ama bu kıyafetlerle çıtayı arşa çıkarmıştı. Yetişkin bir erkek olduğunda göreceğimiz adamın fragmanı gibiydi âdeta. İstemsizce midem kasılmaya başladı.

Odaklan, Olivia!

Liam önümdeki sırasına otururken bana o dizlerimin bağını çözen gülümsemesiyle bakıp, "Selam," dedi.

"Selam," dedim ben de. Ona söyleyecek zekice ya da komik bir şey bulmaya çalışıyordum. Matematik derslerinin büyük kısmını bunu yaparak geçirirdim. "Çok şıksın."

Ninova

iLovePDF

Aferin, Olivia.

"Bugün münazara var," dedi. "O yüzden önemli bir gün. Başka bir okulla yarışacağız."

"Vay canına. Gergin misin?"

"Biraz." Güldüğünde sesi söylediğinden daha gergin olduğunu düşündürecek biçimde titredi. "Kazanırsak Albany'deki eyalet yarışmasına katılmaya hak kazanacağız. Muhteşem olacak."

"Münazarada ne yapıyorsunuz ki?"

Koyu kahverengi saçlarını kaşıdı. "Çoğunlukla tartışıyoruz. Aslında çok eğlenceli." Kaşlarını kaldırdı. "Şey... izlemeye gelsene."

"Ben mi?" dedim utanç verici derecede tiz bir sesle.

Tanrım, söylenebilecek *en* aptalca şeydi bu. Tabii ki beni davet ediyordu. Başka kimi davet edecekti?

"Şey..." Yüzü hafifçe düştü. "İstersen tabii. Sana sıkıcı gelir muhtemelen. İzlemek istemezsin."

Olamaz, teklifini geri çekiyordu. "Yok yok, kulağa eğlenceli geliyor. Hem zaten başka bir planım da yok."

Yalan. Okuldan sonra koro vardı. Ama doğruyu söylemek gerekirse seçmelerine katıldığım son iki soloyu alamadıktan sonra korodan soğumaya başlamıştım. Öyle olmasa bile Liam'a hayır diyemezdim. İlk kez beni bir yere davet ediyordu.

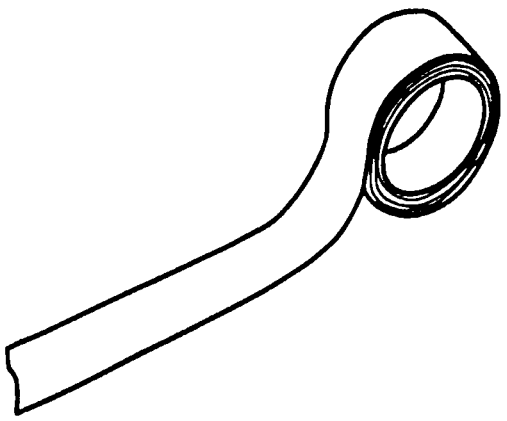
Gözleri parladı. "Harika olur. Yani gelebilirsen. Ama başka bir işin çıkarsa da olsun. Sorun değil."

İnanamıyordum. Geleceğime sahiden sevinmiş gibiydi. Tanrım, şu dakikadan sonra derse odaklanmamın imkânı *yoktu*. Bu dönem matematikten berbat bir not alacaktım. Ama beni asıl korkutan bunun zerre kadar umurumda olmamasıydı.

Ninova

iLovePDF

ALTI
ERIKA

Charlie's'e girdiğimde tavanı kaplayan neon lambaların ışığına alışabilmek için gözlerimi kırpıştırdım. Burayı bildim bileli bu lambalar restoranın alametifarikasıydı. Tıpkı plastik masalar ve yırtık pırtık koltuk döşemeleri gibi. Charlie's tabiri caizse ezelden beri vardı ve bu gerçeği gizlemek adına hiçbir girişimde bulunmuyorlardı.

Jessica çoktan bir masa bulup oturmuş, kahve içiyordu. Masaya yaklaşmadan önce bir müddet durup onu izledim. Benimle aynı yaşta olmasına rağmen muhteşem görünüyordu. Benim yüzümde olduğu gibi onun yüzünde de ince çizgiler vardı ancak her nasılsa bunlar onu seksi gösteriyordu. Lisenin futbol takımına destek olmak için aldığı tişörtü, taytı ve babet ayakkabılarıyla salaş ev hanımı-anne görünüşünü kusursuz biçimde yansıtıyordu. Bense Hannah'yla Liam'ı okula zamanında getirebilmek için yatak odasına girdiğimde elime ne geldiyse üzerime geçirip çıkmıştım. Meğer bol kesim kot pantolon ve kazakmış. Ne yapabilirim ki, bol kesim kot pantolonlar çok rahattı.

Jessica da ben de bu muhitteki çoğu anne gibi esasen ev hanımıydık. Salgın gibi bir şeydi bu. Jason'la tanıştığımda, Man-

Ninova

iLovePDF

hattan'da bir gazetede çalışıyordum. Maaşım yok denecek kadar azdı ama gazetede yükselme ihtimali epey yüksekti; işi bırakmasaydım şimdi orada çok iyi bir pozisyonda çalışıyor olurdum. Belki daha büyük bir gazeteye geçerdim. Belki genel yayın yönetmeni olurdum. Ne var ki hamile kaldıktan sonra Jason beni adaya taşınmaya ikna etmişti. Tek göz odalı Manhattan dairemizden bıktığımdan kabul etmiştim ama adaya taşındığımızda işe gidip gelmek tam bir çileye dönüşmüştü. Jason da gazeteden kazandığım paranın çocuğumuzu göndermek zorunda kalacağımız kreşin ücretinin yarısını bile karşılamayacak kadar az olduğunu, onun gelirinin bize hayli hayli yettiğini hatırlatmıştı.

Böylece işi bırakmıştım. Geçici olarak.

Liam anaokuluna başladıktan sonra işe geri dönmeye kararlıydım. Fakat ondan iki yıl sonra Hannah doğdu. İki çocuk olunca da sürekli bir aksilik çıkıyordu. Hannah her iki haftada bir kulak iltihabı geçiriyor, kulak iltihabı geçirmediği haftalarda da konjonktivit oluyordu. Sonra bir de Liam'ın durumu vardı.

Şimdilerde *Nassau Nutshell*[3] diye bir yerel gazetede çalışıyordum. Adından da anlaşılacağı gibi pek yaman bir gazeteydi (değildi). Haftada bir çıkıyordu, ben de yerel etkinlikler ve ebeveynlik üzerine yazılar yazıyordum. Geçen hafta, yirmi dakika ya da daha az sürede pişirebileceğiniz üç yemeği anlattığım bir yazı yazmıştım. Aylığım o üç yemeği pişirmek için aldığım malzemelerin ücretini bile karşılamasa da bu iş zihnimi aktif tutuyordu, dahası yazıları evden yazabiliyordum. Gazete her çıktığında Jason büyük bir olaymış gibi tantana koparıyor, bütün yazılarımı tek tek okuyordu. Doğrusu ismimi basılı görmek çok hoşuma gidiyordu. Belki *The New York Times* değildi ama hiç yoktan iyiydi. Şimdilik.

Öte yandan Jessica ev hanımı-anne yaşam tarzını bütünüyle kabullenmişti. Liseye en çok gidip gelen anne oydu ve

3 *Nassau'da Olup Bitenler* şeklinde çevrilebilir. *–ç.n.*

Ninova

iLovePDF

çocukları aklınıza gelebilecek her spor dalında, her müfredat dışı aktivitede yer alırdı. Daha iyimser olduğum zamanlarda, Tyler'la Liam'ın artık konuşmamalarının sebebinin bu olduğunu umardım. Tyler'ın çok meşgul olması.

"Erika!" Jessica'nın karşısına oturduğumda bana kocaman gülümsedi. "Seninle vakit geçirecek olmak harika. Uzun zaman oldu, değil mi?"

Hoşbeşi bir kenara bırakıp bana acilen söylemen gereken şeye gelebilir misin? Kendimi gülümsemeye zorladım. "Evet. Sahiden de uzun zaman oldu."

"Daha sık bir araya gelmeliyiz."

Başımla onayladım. "Kesinlikle."

Gelmeyecektik. Eskiden okuldan pek çok ebeveynle arkadaştım ama artık onlardan uzak durmamın bir sebebi vardı.

Garsonu çağırıp bir fincan kahve istedim. Jessica'nın söyleyeceği şey her neyse bir doz kafeinden sonra daha katlanılır olacaktı.

"Annen nasıl?" diye sordu garson gittikten sonra.

Jessica Martinson siyasetçi olmalıydı. Tanıdığı herkes hakkında küçük detaylar hatırlamakta üzerine yoktu. Poz kestiğini bilsem bile annemi sorması beni biraz duygulandırmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse son zamanlarda aklım hep annemdeydi. Seksen yaşındaydı ve New Jersey'de minicik bir evde yapayalnız yaşıyordu. Ama güçlü kadındı; babam ben çok küçükken ölmüştü ve o zamandan beri her şeyi kendi başına yapıyordu.

"İdare ediyor işte," dedim. "Keşke yakına taşınsa ama keçi gibi inatçı. Evini asla bırakmaz."

"Çok iyi anlıyorum." Jessica kahvesinden bir yudum aldı. O kadar çok krema koymuştu ki kahveden ziyade çikolatalı süte benziyordu. "Benim annem de aynı. Evimizde ona özel oda hazırladık ama yok, bir türlü ikna edemiyoruz."

"Tahmin edebiliyorum. Annemin bütün arkadaşları Jersey'de."

Ninova

iLovePDF

Jessica burnunu kırıştırdı. "Ama orası *Jersey*."

İkimiz de gülerken neden eskiden arkadaş olduğumuzu hatırladım. Karşısındaki kişiyi sevsin ya da sevmesin, insanlarla konuşmakta harikaydı. Bu bakımdan Liam'la benzeşiyorlardı.

Ama Jessica, Liam gibi değildi. Hem de hiç. Kimse değildi.

Boğazımı temizledim. "Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin, Jessica?"

Nefesimi tutarak kahvesinden bir yudum daha almasını bekledim. "Ah, evet," dedi. "Yardımına ihtiyacım var, Erika. Film gecesi bir felakete dönüşmek üzere. Rica etsem organizasyonu devralır mısın?"

Tuttuğum nefesi verdim. Jessica'nın konuşmak istediği şeyin bu olduğunu tahmin etmem gerekirdi. Film gecesi, yılda bir kez lisede yapılıyordu. Futbol sahasına dev bir ekran kuruluyor, insanlardan giriş için üç dolar alınıyordu. Dilimi iki dolardan pizza satılıyordu. Okul Aile Birliği için büyük bir bağış etkinliğiydi, dolayısıyla o geceyi düzenlemek de Jessica'ya düşüyordu.

"Aslında Rachel organize ediyordu," dedi Jessica. "Ama kocası ufak bir kalp krizi geçirdi. Rob'ı tanıyorsun değil mi? Durumu iyi ancak Rachel'ın aklı gitti tabii. Film gecesine iki hafta kaldı fakat ortada hiçbir hazırlık yok. Ne diyorsun, sen devralabilir misin? Lütfen?"

"Elbette," dedim. Jessica'nın aksine ben Okul Aile Birliği'ne katlanamıyordum. Aramızdan su sızmadığı zamanlarda birliğin toplantılarına katılırdım ama o kadar sıkıcı geçerlerdi ki anlatamam. Her seferinde telefonumu çıkarıp Candy Crush oynamak isterdim ve bu da vicdanımı huzursuz ederdi. Yine de okulda yapılan şeylere mümkün olduğunca destek vermeye çalışıyordum.

"Sen bir tanesin, Erika!" Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttuğunda geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Liam'la bir ortak yanım varsa o da fiziksel temastan hoşlanmamamdı.

Ninova

iLovePDF

"Çok teşekkür ederim. O hâlde organizasyona yardımcı olmak için bu hafta OAB toplantısına geleceksin, değil mi?"

Çamur yemeyi tercih ederdim. "Şey, tabii."

Garson kahvemi getirince elimi çekmek için bahanem oldu. Kahveme süt ya da şeker eklemedim. Ben kahvemi sade ve sert severdim.

"Yakın zamanda tekrar bir araya gelmeliyiz," dedi Jessica. "Ailece yani. Oğlanların artık birlikte takılmamalarına çok üzülüyorum. Hannah'yla Emma ise zaten hiçbir zaman anlaşamadılar."

"Evet." Sade olmasına rağmen dalgın dalgın kahvemi karıştırdım. Sözü geçen "bir araya gelme" asla gerçekleşmeyecekti. Tyler ile Liam artık arkadaş değildi, Hannah da Jessica'nın küçük kızından hiç hazzetmiyordu.

"Gerçi..." Jessica omuzlarını silkti. "Tyler şimdilerde boş vaktinin çoğunu kızlarla geçiriyor. Nasıl olduğunu bilirsin. Bahse girerim Liam'ın da milyon tane kız arkadaşı vardır."

Birdenbire dilim damağım kurudu. Olivia. Onu bulmam gerekiyordu. "Aslına bakarsan henüz kimseyle çıkmadı."

"Öyle mi?" Özenle kesilmiş saçını savurdu. "Şaşırdım doğrusu. Liam... Eh, kızların onu ne kadar beğendiği dikkatimden kaçmadı. Emma'yla arkadaşlarını bile onun hakkında konuşurken duydum. Benimki de uzunca bir süre ona tutuktu."

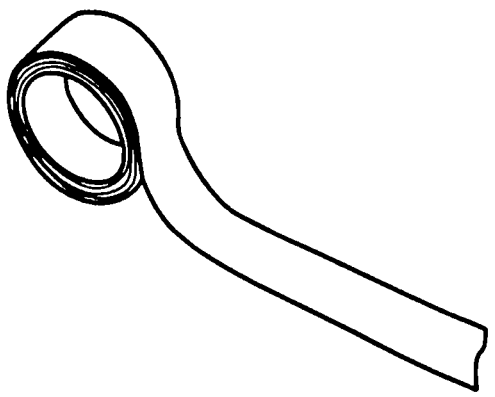
"Ya..." Bu konuda konuşmak midemi bulandırıyordu. İçten içe engel olamayacağımı bilmek. Son sürat gelen bir yük treni gibiydi. Onu yavaşlatmak için raylara birkaç büyük taş atabilirdiniz ama tren eninde sonunda geçip giderdi. Bakışlarımı kahveme indirdim, midem çalkalanıyordu. "Kusura bakma, Jessica ama yetişmem gereken bir randevum olduğunu hatırladım."

"Ah." Güzel mavi gözlerini kırpıştırdı. Acaba Olivia'nın gözleri nasıldı? "Eh, seni tekrar görmek güzeldi, Erika."

"Seni de," dedim ama çoktan masadan kalkmış, kapıya doğru ilerliyordum.

Ninova

iLovePDF

YEDİ
OLIVIA

Hiç sevgilim olmamıştı.

Hiç öpüşmemiştim bile. Tamam, bu doğru değildi. Ortaokulda bir doğruluk mu cesaret mi oyunu sırasında birkaç kişiyi yanaktan öpmüştüm. Ama onları saymıyordum. Gerçek öpücük değillerdi. Madison gibi dudaktan öpüşmemiştim.

Madison'ın şimdiye kadar iki erkek arkadaşı olmuştu bile. Şu sıralar Aidan adında bir çocukla çıkıyordu ve *sürekli* öpüşüyorlardı. Ne zaman Madison'la bir şey yapacak olsak Aidan çıkagelip onu iğrenç iğrenç, sulu sulu öpüyordu. İyi bir öpücüğe benzemiyordu bile. Öpüşmek böyleyse beklemeye razıydım.

Ama içimden bir ses Liam Cass'in böyle öpüşmediğini söylüyordu.

Liam'ın öpücüklerini merak edip duruyordum. Sadece matematik dersinde değil, her zaman onu düşünüyordum.

Madison benden daha güzeldi ama aramızda dağlar kadar da fark yoktu. On üzerinden puanlayacak olsaydık ona yedi, kendimeyse altı verirdim. Saçlarım küllü kahveydi ve insanlar gözlerimin çok güzel olduğunu söylerdi ama fazla çilli olduğumun farkındaydım. Çocukken yüzüm çillerle kaplıydı. Bir yerde

Ninova

iLovePDF

büyüdükçe geçmeleri gerektiğini okumuştum ama benim aptal çillerim gerektiği gibi davranmıyordu. Evet, eskiden olduğundan çok daha açık renkliydiler ama hâlâ yüzümün her yerinde o minik beneklerden vardı. Dışarı her çıktığımda güneş kremi sürmeme ve erkek kardeşimin benimle dalga geçmesine neden olan siperlikli kocaman şapkamı takmama rağmen üstelik.

Bu yüzden sevgilim yoktu. Aptal çillerim yüzünden.

Hiç çıkma teklifi almamış değildim. Sene başında çocuğun biri bana çıkma teklifi etmiş, ben kabul etmeyince de pisliğe bağlamıştı ama ondan cidden hoşlanmıyordum. Sırf erkek arkadaşım olsun diye rastgele biriyle çıkmak istemiyordum. Gerçekten *hoşlandığım* biriyle çıkmak istiyordum.

"İşte orada." Lisenin devasa konferans salonunda yerlerimize oturduğumuzda Madison'ı dürttüm. Onu benimle bugünkü münazarayı izlemeye ikna etmiştim; Aidan'ın futbol antrenmanı vardı ve her hâlükârda bekleyeceği için kabul etmişti. Bizim dışımızda birkaç öğrenci ve veli olsa da salon bayağı boştu. Daha önce hiç münazara izlememiştim, yani bugün ilk olacaktı. Belki şey hakkında bir şeyler öğrenirdim...

Münazaranın konusu her neyse onun hakkında.

Madison bakışlarımı takip ederek sahneye, okulumuzun münazara takımının toplandığı yere baktı. *Liam* oradaydı. Tanrım, şık mavi gömleğinin içinde *acayip* yakışıklı görünüyordu. Kalbim yine tuhaf tuhaf çarpmaya başladı. Bilmesem doktora görünmem gerektiğini düşünürdüm.

"*Çok* yakışıklı," diye mırıldandım arkama yaslanırken.

Madison tamamen çilsiz burnunu kırıştırdı. Onun bir tane bile çili yoktu ama hep gıdısından yakınırdı. "Bilemedim, Liv. Ondan hiç hoşlanmıyorum."

"Çok tuhafsın. Nesinden hoşlanmıyorsun? Çocuk hem kusursuz hem de müthiş yakışıklı."

"O..." Madison bakışlarını yeniden sahneye çevirdi. "Ne bileyim, bana çok şey geliyor... Konuştuğunda sahte gibi geliyor."

iLovePDF

"O da ne demek?"

"Açıklaması zor. Onun dışında herkes gerçekmiş gibi hissediyorum, sanki gerçekten bu hayatı yaşıyorlar. Ama Liam bizimle takılması için para ödenen bir oyuncuymuş gibi geliyor."

Ona uzun uzun baktım. "Ne saçmalıyorsun, Mad?"

"Sadece ona güvenmediğimi söylüyorum. O bir sahtekâr. Anlatabiliyor muyum?"

Aidan ile Liam arasında kimin daha güvenilir olduğuna dair onunla tartışmayacaktım. Liam bütün derslerden A alan bir öğrenciydi, hem münazara hem de atletizm takımının yıldızıydı. Aidan'sa hayvan gibi yapılıydı, iki dersten kalmak üzereydi ve geçen yıl koridorda kavga ettiği için neredeyse okuldan atılacaktı. Beni rahatsız eden biri varsa Aidan'dı.

Derken Liam'la göz göze geldik. Belki bana öyle geldi ama beni görünce sanki yüzü aydınlandı ve heyecanla el salladı. Benim ondan hoşlandığım kadar onun da benden hoşlanması mümkün müydü? Sonuçta beni bugünkü münazaraya davet etmişti. Belki de hoşlanıyordu. Bunu düşünmek bile kalbimin tekrar deli gibi çarpmaya başlamasına yetti. Liam Cass. Tanrım, *çok* tatlıydı.

Ama sonra sahnedeki başka bir kızla konuşmaya başladı. Olivia Reynolds. İsimlerimiz aynı olsa da aramızdaki tek benzerlik buydu. Liam gibi o da münazara takımındaydı ve *aşırı* güzeldi. Bir profesyonel tarafından şekillendirilmiş gibi görünen ipeksi sarı saçları vardı ve iri memeliydi. Ne kadar zayıf olduğunu düşünürsek bu hiç *adil* değildi. Liam'la konuşurken birlikte çok çekici bir çift gibi görünüyorlardı. İkimiz arasında üstün olan Olivia kesinlikle oydu.

O varken Liam benden nasıl hoşlanabilirdi?

Bunu düşünmemeye çalıştım.

Bu arada Liam münazara boyunca muhteşemdi. Tam olarak neyi tartıştıklarını anlamamıştım bile. Farklı eyaletler arasındaki ulaşımla ilgili bir şeydi sanırım. Doğruyu söylemek gerekirse

Ninova

iLovePDF

sıkıntıdan patlamıştım. Ama Liam *harika* bir konuşmacıydı. İleride siyasetçi filan olmalıydı. Ne zaman söz alsa herkes kulak kesiliyordu. Hatta Madison bile iki saniyeliğine de olsa başını telefonundan kaldırıp bakmıştı.

Münazaranın sonunda jüri değerlendirme yaptı ve ev sahibi olan bizim takım kazandı. Var gücümle alkış tuttum. Madison'sa gözlerini devirmekle yetindi. Müfredat dışı aktivitelere pek ilgisi yoktu, gerçi benim de yoktu.

"Eee, şimdi onunla konuşacak mısın?" diye sordu.

"Ne?" Bakışlarım Liam'ın *yine* Olivia Reynolds'la konuştuğu sahneye kaydı. Tanrım, kız gerçekten çok güzeldi. Haksızlıktı bu. "*Şimdi mi?*"

Madison ofladı. "Onunla konuşmayacaksan bu sıkıcı münazarayı boşuna mı izledim ben? Cidden mi, Olivia?"

"Baksana, meşgul."

"Meşgulse ne olmuş? Git böl."

"Durduk yere yanına gidemem."

"Neden gidemezmişsin?"

"Tuhaf olur."

"Gerçekten, Liv." Tek elini havaya kaldırdı. "Diyecek söz bulamıyorum."

Liam, Olivia Reynolds'la konuşuyor olmasaydı belki yanına giderdim. Ama haklıydım. Şimdi yanına gidersem tuhaf olurdu. Takipçi sapık filan olduğumu düşünebilirdi.

Bunu Madison'a da söyleyecektim fakat dikkati artık bende değildi çünkü Aidan konferans salonuna girmiş, ona bakınıyordu. Üzerinde hâlâ futbol antrenmanında giydiği kıyafet vardı ve ter kokuyordu. Tanrım, buraya gelmeden önce duş alsa ölür müydü? Yanımıza gelir gelmez dudaklarını Madison'ınkilere bastırdı ve tam beş dakika boyunca öpüştüler. İğrençti. Bakmamaya çalıştım. Şu an çekip gitsem muhtemelen fark etmezlerdi bile.

iLovePDF

"Selam, Aidan." Madison bir anlığına Aidan'dan ayrıldı, muhtemelen nefessiz kaldığı içindi. "Olivia'ya gidip Liam'la konuşmasını söyle."

Yüzüm alev alev yanmaya başladı. Madison'ın erkek arkadaşına Liam'dan hoşlandığımı söylemesine şaşırmamıştım fakat sinir olmuştum. Artık sırlarımız aramızda kalamayacak mıydı? Dahası Aidan, söylenecek en kötü kişiydi. Boşboğazın tekiydi, herkese yayacağından şüphem yoktu.

"Liam Cass mi?" Aidan yüzünü buruşturdu. "O çocuktan nefret ediyorum. Pisliğin önde gideni."

"Neden pislikmiş?" dedim. "Çok iyi bir çocuk."

Aidan burnundan güldü. "Evet. *Sana* karşı iyi. Neyse, sen ondan çok daha iyilerine layıksın, Olivia."

"*Ben* de öyle dedim," diye atıldı Madison.

"Aynen aynen," diye söylendim.

"Neyse." Madison koltuktan sırt çantasını aldı. "Biz gidiyoruz. Seni de eve bırakalım mı?"

Aidan, Madison'la öpüşecek ve bacaklarına dokunacak diye arabayı deli gibi sürerken arkada oturmayı kesinlikle *istemiyordum*. Beş kilometrelik yolu yürümeyi tercih ederdim.

Aidan'la Madison arka kapıdan çıkarken koltuğuma geri oturdum. Sahiden de takipçi sapık olmalıydım çünkü hâlâ Liam'ı izliyordum. O şık giysilerinin içinde harika görünüyordu. İçimden bir ses daha sonra bakabilmek için fotoğrafını çekmemi söylüyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Korkunçtu ama kendime engel olamıyordum. Matematiğimin yerlerde sürünmesinin sebebi de işte buydu.

Liam münazara takımından sorumlu hoca Bayan Randall'la konuşmaya gitti, ardından da aynı koyu saçları, gözleri ve burnu paylaştığı kırklı yaşlarda, güzel bir kadınla konuştu. Sanırım annesiydi. Liam ona çok benziyordu. Kadına karşı son derece kibardı ki bu iyi bir şeydi. İnternette erkek çocuklarının annelerine kibar davranmasının çok iyi bir meziyet olduğunu

Ninova

iLovePDF

okumuştum. Madison'ın neden öyle söylediğini anlamıyordum. Liam'a nasıl güvenmezdi?

Konferans salonunun büyük bir kısmı boşaldıktan sonra Liam seyircilere doğru baktığında göz göze geldik. Tekrar gülümsediğinde yine bütün vücudum karıncalandı. Liam'ın Aidan gibi vıcık vıcık öpüşmediğinden emindim. İddiasına varım o çok iyi öpüşüyordu.

Aman Tanrım, bana doğru geliyordu.

Alelacele ayağa kalkarken suratımı ele geçiren sersem gülümsemeyi kontrol altına almaya çalıştım. Normal insanlar nasıl gülümsüyordu? Resmen unutmuştum. Tanrım, *eziğin teki* olduğumu düşünecekti.

"Selam, Olivia," dedi.

"Selam," dedim.

Sesim kulağıma iyi gelmişti. Sakin. Tizleşmemişti ve konuşurken tükürükler saçmamıştım. *Aferin sana, Olivia.*

Liam ensesini ovuşturdu. Sahnedeyken son derece özgüvenli görünüyordu. Ben insanların önünde konuşmaktan çok korkardım ama o bana biraz bile gergin gelmemişti. Oysa şimdi ensesini ovuşturup duruyor, ayaklarını yere sürüyordu. "Şey, ıı, izledin mi?"

"Hı hı." Ellerimi birbirine kenetledim. Avuçlarım ateşim çıkmış gibi anormal derecede terlemişti. "Harika iş çıkardın. Bence yani. Daha önce hiç münazara izlememiştim."

"Teşekkürler." Öksürüp gülümsedi. "Çok iyi geçti. Kazandık."

"Biliyorum."

"Ah."

Şimdi ikimiz de öylece ayakta dikiliyorduk. Liam sıkılıp gitmeden önce söyleyecek ilginç bir şey bulmaya çalıştım. "Matematik ödevini yaptın mı?"

Bu iş görürdü.

Ninova

iLovePDF

Başını iki yana salladı. "Hayır. Okul bittiğinden beri münazarayla meşguldüm."

"Ah, doğru ya." Tabii ki öyleydi. Tanrım, neden salak gibi konuşuyordum? "Eh, ben yaptım, çok da zor değildi."

Yalan söylemiştim. Kısa süre içinde Liam'ı göreceğimi bilirken matematik ödevine odaklanabilmem imkânsızdı.

"Güzel, sevindim." Yine öksürdü. "Bak ne diyeceğim, Olivia, yarın okuldan sonra atletizm takımından bazı çocuklarla Charlie's'e gideceğiz, karnımızı doyurmak ve biraz da takılmak için. Acaba... sen de bizimle gelmek ister misin?"

Suratına bakakaldım. Bana *çıkma teklifi* mi ediyordu? "Ben..."

Gülüşü hafifçe soldu. "Önemli değil. Gelsen de gelmesen de."

"Hayır, ben... Evet. Gelmek isterim. Harika olur. Kulağa... eğlenceli olurmuş gibi geliyor. Evet."

Kahverengi gözleri ışıldadı. "Evet, çok eğlenceli olacak."

"Peki." Ağzım konuşamayacağım kadar kurumuştu.

"O zaman... Dört buçukta okulun önünde buluşalım mı? Antrenmandan sonra duş filan alacağız, anca hazır oluruz."

Başımla onayladım. "Tamamdır. Orada olacağım."

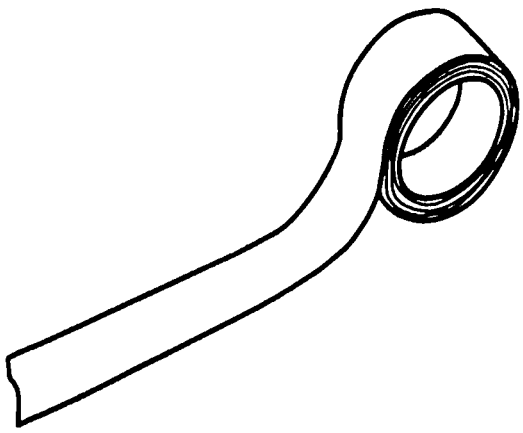
Pekâlâ, bu resmî bir randevu olmayabilirdi. Ama Liam'ın benden hoşlandığına ciddi ciddi inanmaya başlamıştım. Birincisi, evet dediğimde çok mutlu olmuştu. İkincisi, buluşmadan önce güzel kokmak için duş almak istiyordu. Bunların hepsi iyiye işaretti.

Aman Tanrım, Liam'la randevum vardı. Mutluluktan delirecektim!

Ninova

iLovePDF

SEKİZ
ERIKA

Liam harika bir konuşmacıydı. Kalabalığın karşısına çıkıp onlara hitap etmekte her zaman iyi olmuştu. Farklı biri olsaydı tam bir siyaset adamı olabilirdi. Diksiyonu iyiydi, yakışıklıydı ve inanılmaz zekiydi. Oğlumun saymakla bitmeyecek kadar çok meziyeti vardı.

Münazara başlamadan önce güzel bir kızla hararetli hararetli konuşuyordu. Sanırım kız da münazara takımındaydı ama bu güzelliğiyle manken sanılabilirdi. Kuaförde şekillendirilmiş gibi görünen sapsarı saçları vardı. Ayrıca kendi dal gibiyken memelerinin o kadar iri olması inanılmazdı. On altı yaşındaki kızlar silikon taktırıyorlar mıydı? Düşüncesi bile korkunçtu.

Yanımda telefonuyla ilgilenen bir kadın oturuyordu. Saçlarındaki aklara bakılırsa benimle yaşıt olmalıydı; muhtemelen bir başka veliydi. "Pardon," dedim.

Başını çevirip bana baktı ve gülümsedi. "Efendim?"

"Sahnedeki sarışın kızın adını biliyor musunuz? Sarı bluzlunun?"

Kadın başıyla onayladı. "Olivia Reynolds o. İyi bir münazaracıdır. Ama oğlan kadar iyi değil. Liam kadar yani."

Ninova

iLovePDF

"Liam benim oğlum," dedim, son zamanlarda Liam'dan bahsederken hissetmeyi kendime yasakladığım gururu bir anlığına iliklerime dek hissederek.

"Öyle mi?" Kadının gözleri parladı. "Ah, kesinlikle harika biri. Çok yetenekli. Onunla gurur duyuyor olmalısınız. Keşke benim oğlum da onun kadar iyi bir konuşmacı olsaydı."

Kadının iltifatlarının keyfini çıkarmaya çalışarak gülümsedim ama aklım başka yerdeydi. Olivia Reynolds. Liam'ın ilgilendiği kız oydu. Gerçi şaşırmamıştım çünkü kız çok güzeldi. Liam elbette ondan hoşlanacaktı.

Bu durumu düzeltmeliydim.

Oğlumdan övgüyle bahsetmeye devam eden kadından izin isteyerek konferans salonundan çıktım. Sadece hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu. Münazara başlamadan dönerdim.

Rehberimi açıp Frank Marino ismini buldum. Üzerine tıklarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Telefon bir kere çaldı. Sonra bir daha.

Ben Frank. Mesaj bırakın.

Telesekreter.

"Frank? Ben Erika Cass. Seninle konuşmam lazım. Biri daha... Lütfen beni ara. En kısa zamanda."

Frank son derece güvenilirdi. Akşama arayacağından emindim.

Konferans salonuna geri döndüğümde öğrenciler sahnede toplanmıştı. Liam kürsünün arkasında duruyordu. Bazen ona baktığımda, o küçücük, savunmasız bebeğin nasıl büyüyüp de bu yakışıklı, zeki genç adama dönüştüğüne akıl erdiremiyordum. O zamanlar hep büyüdüğünde nasıl biri olacağını hayal ederdim.

Ne kadar safmışım. Kırk yıl düşünsem de gerçekte yaşananları tahmin edemezdim.

Ninova

iLovePDF

Liam her zamanki gibi harika bir performans sergiledi. Elbette onun takımı kazandı. Liam sahneye çok yakışıyordu ve muazzam bir konuşmacıydı. Üçüncü sınıftayken derste sunum yapması gerekiyordu, bunun için en şık gömleğini ve kumaş pantolonunu giymekte ısrar etmişti. Hatta önceki yıl ona bir düğünde takması için aldığım klipsli siyah kravatı bile çıkarmıştı. O kadar sevimli olmuştu ki yüzden fazla fotoğrafını çekmiştim. Aradan geçen neredeyse on yıla rağmen konuşmacılığa hâlâ aynı ciddiyetle yaklaşıyordu.

Çok hırslıydı. Münazarayı ne kadar umursadığını bilmiyordum ama kazanmayı kesinlikle umursuyordu. Ne zaman bir atletizm karşılaşmasını ya da münazarayı kazansa keyiften dört köşe olurdu. Fakat kazanamazsa içine kapanır, o akşam ağzını bıçak açmazdı. Neyse ki kazanmakta üzerine yoktu. İstediğini elde etmekte de öyle.

Ama bu sefer istediğini elde etmesine izin vermeyecektim.

Onu tebrik etmek üzere yanına gittiğimde gözleri parladı. "Gördün mü, anne? Kazandık! New York'a gideceğiz!"

Sırıttım. "Harikaydın."

Kravatını gevşetti; bunu yaparken gözüme on altı yaşından çok daha büyük göründü. Artık kravat bağlamayı öğrendiğinden gerçek kravat takıyordu. Birkaç yıl önce kusursuz biçimde bağlayana kadar aynanın karşısında saatlerce alıştırma yapışını izlemiştim. "Teşekkürler."

Ben başka bir şey söyleyemeden Bayan Randall koluma girip beni oğlumdan uzaklaştırdı. Bayan Randall, münazara takımına danışmanlık yapan tarih öğretmeniydi. Liam'a lise birde Amerikan tarihi dersi vermişti ve oğlumu münazara takımına katılmaya ikna eden de oydu. Liam'ın onun dersinden A+ aldığını hatırlıyordum, dahası karnesinde sınıfın en iyi öğrencisi olduğu yazıyordu. Kadın şimdi de Hannah'nın Amerikan tarihi öğretmeniydi fakat Hannah'nın geçenlerde ondan

Ninova

iLovePDF

"sürtük" diye bahsettiğini düşünürsek kızımın aynı notu alabileceğini pek sanmıyordum.

"Bayan Cass!" Bayan Randall münazarayı kazanmanın mutluluğunu yaşıyordu, topuz yaptığı ak saçları dağılmaya başlamıştı. "Liam harikaydı, öyle değil mi?"

Başımla onayladım ama Liam'ın yine Olivia'yla konuşmaya gitmesi dikkatimi dağıtmıştı. "Evet. Bol bol alıştırma yaptı."

"Çok gayretli bir çocuk. Keşke bütün öğrencilerim onun kadar disiplinli olsa." Gülümsedi. Kadın, Liam Cass fan kulübünün sağlam bir üyesiydi. "Şimdi sırada Albany var! Bu yıl Ulusal Turnuva'ya da katılabileceğiz bence. Liam üniversite başvuruları yapacağı zaman özgeçmişi için harika olacak."

Evet, Liam iki yıldan kısa süre içinde üniversiteye gidecekti. Bunu aklıma getirmek bile istemiyordum. Onu kendi başına bıraktığımı düşünmek beni dehşetten dehşete sürüklüyordu.

"Harika," dedim.

Bayan Randall'ın yüzü biraz düştü. "Bu arada, şu anda konusunu açmayı hiç istemiyorum ama Hannah bu ayki ödevlerinin çoğunu yapmadı."

Dikkatimi Liam'la Olivia'dan ayırıp ona çevirmemi sağlayacak tek şeyi söylemişti. "Ö-öyle mi?"

Bayan Randall yavaşça başını aşağı yukarı salladı. "Yapmadığı her ödev yıl sonu notunu düşürüyor. Zaten son sınavından da..."

"Biliyorum." Hannah'nın imzamı gerektiren tarih sınavındaki kırmızı notu hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Liam'ın aksine Hannah hiçbir zaman başarılı bir öğrenci olmamıştı ama lisede ortaokulda olduğundan daha çok zorlanıyordu. "Onunla konuşacağım ve her akşam ödevlerini yapıp yapmadığını kontrol edeceğim."

"Toparlayabileceğinden şüphem yok." Bayan Randall Liam'a baktı, sonra tekrar bana döndü. "O potansiyeli var."

Ninova

iLovePDF

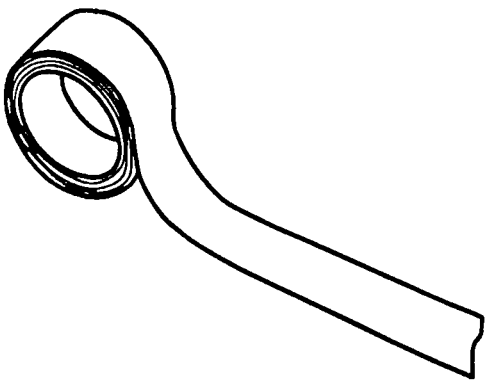
Ne demek istediğini anlamıştım ama Hannah, Liam gibi değildi. Ona hiç benzemiyordu, kişiliği de onunkinden tamamen farklıydı. Bayan Randall bu farklılıktan dolayı hayal kırıklığı yaşayan ilk öğretmen değildi.

Ama her öğretmen oğlumu sevmiyordu. Yetişkinleri büyüleme yeteneğini iyiden iyiye parlattıysa da bazıları onun gerçek yüzünü görebiliyordu. Aşağı yukarı üç yıl önce biri görmüştü. O kaosu düşünmek bile istemiyordum. Liam'ın yaptığı şeyi hatırladıkça...

Frank'le konuşmalıydım. Hemen bu gece.

Ninova

iLovePDF

DOKUZ
ERIKA

"Anne! Beni dinliyor musun?"

Başımı eviyenin içindeki bulaşıklardan kaldırdım. Ben tencereleri yıkarken Hannah da bulaşık makinesini boşaltacaktı ama bunu yapmak yerine dakikalardır matematik sınıfından Ashley diye bir kız hakkında dert yanıyordu. Benimse aklım tamamen bugün olanlardaydı, öyle ki Hannah'nın ne dediğini duymamıştım bile. Gözlerimi yumup zihnimi geri sarmaya çalıştım fakat olmadı. Hannah her ne dediyse sonsuza dek yok olmuştu.

Sonunda, "Şey," dedim.

"Biliyordum!" Hannah zafer kazanmış gibi görünüyordu. "Beni dinlemiyordun. Beni *hiç* dinlemiyorsun."

"Hayır, dinliyorum."

"Tamam o zaman, bana hayatımda olanlarla ilgili bir şey söyle."

Duruladığım uzun saplı tencereyi tezgâhın üzerine koydum. "Amerikan tarihi ödevlerini yapmıyorsun."

Hannah'nın yanakları kızardı. "Söyledim ya. O ödevler çok saçma."

Ninova

iLovePDF

"Olsun. Yine de yapmak zorundasın."

"Yapsam ne olacak ki? Neden beş yüz yıl önce olmuş bitmiş bir savaşı bilmem gerekiyor?"

"Bağımsızlık savaşı iki yüz elli yıl önce oldu, Hannah."

"Öf!" Ellerini beline koydu. İki yaşından beri ne zaman kızsa böyle yapardı. "Ha beş yüz yıl ha iki yüz elli yıl. Sonuçta çok uzun zaman önce olmuş."

"Sana saçma gelmesi önemli değil. Eğitiminin bir parçası bu. Liam hep–"

"Tabii ya. Liam. Benim de onun gibi olmamı istiyorsun. Çünkü o *kusursuz*."

Hannah'ya dönüp bakışlarımı bembeyaz, yuvarlak yüzüne diktim. Bunu alayla söyleyip söylemediğini anlayamamıştım. Liam'la ilgili kötü şeylerin çoğu o küçükken olmuştu, dolayısıyla hatırlayacağını sanmıyordum. Liam'ı Dr. Hebert'a götürdüğümüzde o daha yedi, Hannah da beş yaşındaydı. Kızımı elimden geldiğince olanlardan korumaya çalışmıştım ama bazen ne kadarını bildiğini merak ediyordum.

Hannah bir şey biliyor muydu? Yoksa *her şeyi* mi biliyordu? Liam ona ne söylemişti? Arabada Olivia'dan bahsetmesinin amacı abisine sataşmak mıydı yoksa beni uyarmak için mi yapmıştı?

"Ne de olsa," diye ekledi, "Liam'ı *daha çok seviyorsun*, öyle değil mi?"

Yanaklarımı ateş bastı. Liam'a ondan daha düşkün oluşumun bu kadar bariz şekilde anlaşılmasından nefret ediyordum. Berbat ebeveynliğin göstergesiydi. Bir keresinde çocukların, anne babalarının onlarla gurur duymasına aç olduklarını okumuştum, dolayısıyla asla abisi kadar başarılı olamayacağını düşünüyorsa okulda zorlanmasına şaşırmamalıydım.

"Hannah," dedim, "bunun doğru olmadığını biliyorsun. İkinizi de eşit seviyorum."

Alayla güldü.

Ninova

iLovePDF

"Baksana, neden birlikte bir şeyler yapmıyoruz? Anne kız baş başa. Hafta sonu alışveriş merkezine gidelim mi? Sana yeni kıyafetler alırız. Neredeyse bir yıldır mağaza mağaza dolaşıp alışveriş yapmadık. Artık hakkındır."

Kızım bana gözlerini kısarak baksa da kabul etmesi uzun sürmedi. Yeni kıyafet dendi mi akan sular duruyordu. "Cumartesi gidebilir miyiz?"

"Tabii."

"Peki, sonrasında Purple Haze'e uğrayabilir miyiz?"

Purple Haze, Hannah'nın çocukken çok sevdiği dondurmacıydı. "Elbette."

Dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. "Tamam. Güzel olur."

Tabii ki hemen tereddüde düştüm. Hannah'nın tarih ödevlerini yapmadığını öğrenmiştim. Bu durum ödüllendirilmeyi hak etmiyordu. Öte yandan ona gideceğimizi söylemiştim bir kere, artık geri adım atamazdım.

"Ama," diye ekledim, "bu hafta bütün tarih ödevlerini yapacaksın, ancak öyle gideriz. Ayrıca hepsini *görmek* istiyorum, Hannah."

Hannah somurtmaya başlayacak gibiydi fakat sonra omuzları düştü. "İyi, tamam."

Küçük de olsa zafer zaferdi.

Biz bulaşıkları yıkamayı bitiremeden ön kapı açıldı ve kocamla oğlumun ağır ayak sesleri mutfağı doldurdu. Jason, Liam'ı yine araba sürmeye götürmüştü. Her şey harika gidiyordu; hiç de şaşırtıcı olmayan bir biçimde Liam bu konuda doğuştan iyiydi.

İşimizin yarısını bile bitiremediğimiz mutfağa girdiklerinde Jason'ın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kolunu Liam'ın omuzlarına doladı. "Ne diyebilirim ki, Erika? Oğlumuz harika bir şoför. Tıpkı babası gibi."

Ona dik dik baktım.

"Ve annesi gibi," diye ekledi hızlıca.

Ninova

iLovePDF

Hannah burnundan güldü. "İyi kıvırdın, baba."

Kızım birçok kez Jason'ı kukla ettiğimi söylemişti. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama o iyi bir kocaydı. Çöpü çıkarmasını söylemek zorunda kalmıyordum, yıldönümümüzü hiçbir zaman unutmuyordu ve çocuklar küçükken altlarını değiştirmeme gereğinden fazla yardım etmişti.

Onda bir şeyi değiştirecek olsaydım bu kadar tasasız olmamasını isterdim. Özellikle de Liam'la ilgili endişelerim konusunda. Her seferinde beni "erkek çocuğu işte" diyerek geçiştiriyordu. Ama günün birinde geçiştiremeyeceği kadar kötü bir durum yaşayacağımızdan adım gibi emindim.

Liam'a baktım; ona baktığımı fark edene kadar yüzünde hiçbir ifade yoktu, sonra gülümsedi. "Ehliyetimi almak için sabırsızlanıyorum."

"Böylece sabahları beni okula bırakabilirsin," diye atıldı Hannah.

"Bırakırım." Liam bana imalı imalı baktı. "Tabii annemle babam bana araba alırsa."

"Bakarız," dedi Jason. "Şimdilik annenin Toyota'sıyla idare et."

Doğum gününde arabanı alırız, diye eklemesini bekleyerek nefesimi tuttum. Ama neyse ki öyle yapmadı. Liam'ın iyi bir şoför olacağını düşünsem de kendine ait arabasının olması beni biraz huzursuz ediyordu.

"Ama Liam bugün gerçekten harika sürdü." Jason yanıma geldi ve o görev Hannah'ya ait olmasına rağmen bulaşık makinesini boşaltmaya başladı. "Gerektiğinde aynalarını kontrol etti. Dur tabelalarında hep doğru olanı yaptı. Bir kere bile korkmadım."

Liam güldü. "Teşekkürler, baba."

"Araba sürerken dikkatli olacaksın," dedi Jason. Makineden birkaç tabak çıkardıktan sonra başını düşünceli bir tavırla yana

iLovePDF

yatırdı. "Baksanıza, araba kazasında sol koluyla sol bacağını kaybeden adamı duydunuz mu? Ama sağ kalmış."

Hannah uzun uzun inledi. Liam ve ben sessiz kaldık.

"Sağ kalmış," dedi Jason. "Sol koluyla sol bacağı gidince geriye sağlar kalmış. Anladınız mı?"

"Başta da anlamıştım," dedim.

Jason sırıttı. "Ama gülmedin. Ben de açıklamam gerektiğini düşündüm."

"Hiç gerek yoktu."

Jason bana göz kırptı. Çocuklar doğmadan önce de böyle bayat espriler yapardı. Ama o zamanlar esprilerinin çoğu müstehcen anlamlar taşırdı. Şimdilerdeyse hepsi çocukların yanında yapılan edepli, soğuk esprilerden ibaretti. Yine de –kimse gülmese bile– bu esprileri yapmaya devam etmesini sevimli buluyordum.

Oturma odasındaki cep telefonum çalmaya başladı. iPhone'un jenerik zil sesini kullanıyordum çünkü değiştirmeye zahmet etmemiştim. Daha doğrusu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum. Kocam teknoloji uzmanıyken ben telefonumun zil sesini bile değiştiremiyordum.

Oturma odasına koştuğum gibi kapanmadan önce telefonu aldım. Ekrandaki ismi görünce duraksayıverdim. Frank Marino.

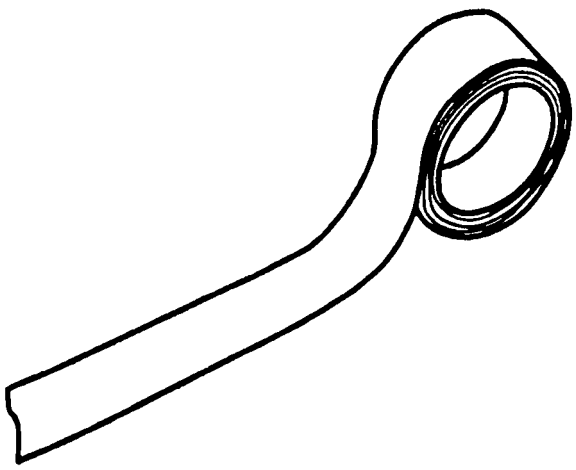
Frank beni geri arıyordu.

Telefona cevap vermek üzere sessizce dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapadım.

Ninova

iLovePDF

ON
ERIKA

"Erika Cass."

Frank'in Brooklyn aksanı kulağımı doldurdu. O kadar ağır bir aksandı ki bu, orada doğup büyüdüğünü hemen anlıyordunuz. Onu dört yıl önce sarı sayfalarda bulmuştum. Özel dedektifler başlığı altında arama yaparken adını rastgele seçmiştim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, Frank bu kadar iyi çıktığı için çok şanslıydım.

Onun yardımı olmasaydı yaşanabilecekleri düşünmek dahi istemiyordum.

"Selam, Frank," dedim. "Bu kadar hızlı döndüğün için teşekkür ederim."

"Senin için mi, Erika? Her zaman. Neye ihtiyacın var?"

Frank tatlı dilliydi. Bundan üç yıl önce, onu tuttuğum ilk iş için tek seferlik yüz yüze görüştüğümüzde öyle olduğunu düşünmüştüm. Tıpkı sesi gibi görünüyordu: aralarına aklar düşmüş yağlı siyah saçlar, yıllarca sigara içmekten sararmış dişler ve hiçbir şeyi kaçırmayan keskin gözler. Onunla konuşurken çok gerilmiştim. Ama şimdiye kadar ondan istediğim her şeyi yapmıştı. Tabii ücret karşılığında.

Ninova

iLovePDF

"Kızın adı Olivia Reynolds," dedim. "Liam'la aynı lisede okuyor. Geçen seferkiyle aynı anlaşma. Tamam mı?"

Frank sessiz kalınca verdiğim bilgileri yazmakla meşgul olduğunu umdum. "Olivia Reynolds. Okunduğu gibi mi yazılıyor?"

"Evet."

"Anlaşıldı."

"Geçen seferkiyle aynı. Tamam mı?"

"Tamam, oldu bil." Hattın diğer ucundan hışırtılar geldi. "Oğlunun cinsel hayatını baltalamaya bu kadar hevesli başka kadın görmedim. Bazen ileride bu yüzden terapi görmesi gerekeceğini düşünüyorum."

Telefonu tutan elimi o kadar sıktım ki parmaklarım karıncalanmaya başladı. Frank benim için bu işi birçok kez yapmıştı ama ilk kez düşüncesini dile getiriyordu. "Yapmak istemiyorsan başkasını bulurum."

"Hayır, yapacağım."

"İstemiyorsan şimdi söyle."

"Sikeyim, Erika. Rahatla biraz. Sadece şaka yapıyordum."

Omuzlarım gevşedi. "İyi."

"Bir şey daha," dedi Frank. "Ücretim arttı."

"Ne kadar?"

Geçen sefer ödediğimin neredeyse iki katı bir rakam söyledi. Göğsüm sıkıştı. Başkasını bulacağımı söylememin içi boş tehditten ibaret olduğunu biliyordu. Başka kimseyi bulmayacağımı biliyordu. Ona ihtiyacım vardı. "Tamam."

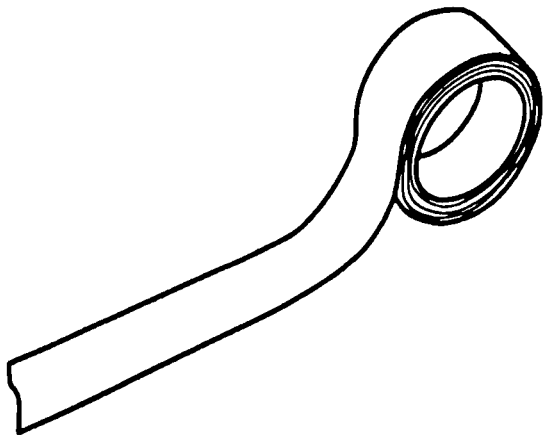
"Seninle çalışmak her zamanki gibi çok güzel, Erika."

İşini yap yeter, pislik herif. Aklımdan geçenleri söyleyememe sinirlenerek dişlerimi sıktım. Ama yapmasını istediğim şeyi yapacaktı. Oğlumu kendinden korumama yardım edecekti.

iLovePDF

ON BİR

OLIVIA

Bu gerçek bir randevu olmasa bile akşam Liam'la restorana gideceğim için inanılmaz gergindim.

Dün gece aynanın karşısına geçip dolabımdaki bütün kıyafetleri denemiştim. Hem de iki kere. Fazla mini bir eteğim vardı, Liam'ın beni onunla görmesini çok isterdim ama onu giyersem aşırı çabalıyormuş gibi algılanırdım. (Ayrıca annemin beni o etekle dışarı salacağını hiç sanmıyordum.) Ne de olsa alt tarafı atletizm antrenmanı sonrası yemeğe gidecektik. Sonunda gündelik ama şirin bir şeyler giymeye karar vermiştim. En şirin dar paça kotumla kırmızı, askılı bluzumu giymiş, sonraki bir saati de saçımı düzgün yapmaya çalışarak geçirmiştim.

Erkekler çok yorucuydu.

Şu anda sevimli bluzumla kot pantolonumun içinde okulun önünde durmuş, ısınmak için kendime sarılıyordum. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu ama ceketim hiç seksi değildi, Liam'ın karşısında onu giymek istemiyordum. Umarım onun için çektiğim acıların kıymetini bilirdi.

Madison benimle beklemeye karar vermişti ama keşke beklemeseydi. Şu anda hiç de pozitif enerji kaynağı sayılmazdı.

Ninova

iLovePDF

Liam'dan hiçbir zaman hazzetmediyse de şu an düpedüz bana köstek oluyordu. İlişkimizi daha başlamadan bitirmeye çalışıyor gibiydi.

"Her şeyin üstüne bir de *gecikti*." Madison cebinden telefonunu çıkardı ve saati görebileyim diye ekranı suratıma doğrulttu. "Bunu mu istiyorsun? Seni sürekli bekletecek birini mi istiyorsun?"

"Gecikebileceğini söylemişti." Isınmak için olduğum yerde koşmaya başladım ama sonra terlemekten korkup durdum. "Atletizm antrenmanında. Zamanında çıkamaması onun suçu değil."

Kaldı ki Aidan *hep* gecikirdi. Hatta zamanında geldiği hiç görülmemişti.

Madison alt dudağını sarkıttı. "Bence senin için doğru kişi değil."

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"Şeye dayanarak..." Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa bakındı. "Bak, sana bunu söylemek istemiyordum ama... Tyler Martinson'ın eskiden Liam'la ne kadar yakın olduğunu biliyorsun."

Tyler Martinson adını duyunca yüzümü buruşturdum. Aidan'la birlikte futbol oynayan şu gıcık tiplerden biriydi. Sırf bu yüzden, yani Aidan'la takım arkadaşı olduğundan, sene başında onunla vakit geçirmek zorunda kalmıştım ve tabii ki bana çıkma teklifi etmişti. Ama ondan birazcık bile hoşlanmadığımdan teklifini ânında reddetmiştim. Çok şaşırmıştı, sanki bana çıkma teklifi ederek *iyilik* yapıyormuş da hayır dememe inanamıyormuş gibi. O sinir bozucu tepkisini görünce kabul etmediğime daha da sevinmiştim.

"Meğerse..." Madison sesini iyice alçalttı. "Tyler Liam'la görüşmeyi kesmiş çünkü Liam delinin tekiymiş. Delice şeyler söylüyor ve yapıyormuş. Tyler bayağı bayağı korkmuş."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Delice şeyler derken?"

Ninova

iLovePDF

"Tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti Madison. "Ama çok kötü şeylermiş. Tyler ondan gerçekten *korkuyordu*. Liam'ın dengesizin teki olduğunu ve hiçbir kızın ona bulaşmaması gerektiğini, yoksa pişman olacağını söyledi."

Bu kez gözlerimi devirdim. "*Hadi* ama. Sahiden ona inandın mı?"

"Evet, inandım! Liv, o çocuktan hiç iyi enerji almadığımı söylemiştim. Onda bir şey var..."

"Ben hiçbir şey görmüyorum."

"O zaman körsün."

Öfke içimi sararken en yakın arkadaşıma bakakaldım. Neden böyle yapıyordu? Liam'dan ne kadar hoşlandığımı biliyordu. Kendisi iki dallamayla çıkmış olmasına rağmen ben onlar hakkında ağzımı açıp tek kötü laf etmemiştim. Ama şimdi bu durum değişmek üzereydi.

"Eh," dedim, "Liam en azından Aidan'dan iyi."

Madison'ın ağzı açık kaldı. "Ne saçmalıyorsun? Aidan'ın nesi varmış?"

"Şaka mı yapıyorsun? Aidan pisliğin teki. Sana bok gibi davranıyor ve bu gidişle sınıfta kalacak. Kendinden küçük öğrencilere zorbalık yapıyor. Ayrıca muhtemelen steroid alıyor."

Madison'ın yanaklarında küçük, kırmızı birer nokta belirdi. "Steroid filan almıyor."

"İyi. Ama diğerlerinin hepsi doğru." Gözlerinin içine bakarak sözlerimi inkâr etmesi için ona meydan okudum. Etmedi çünkü haklıydım. "Ama kötü olan *Liam*. Çünkü sana kötü *enerji* veriyor. Tanrım, ne *fena*."

Madison'ın yanaklarındaki kırmızı noktalar genişledi. "Tamam. Psikopatın tekiyle çıkmak mı istiyorsun? Keyfin bilir."

Bunları söyledikten sonra arkasını dönüp gitti, muhtemelen Aidan'ı bulmaya gidiyordu. Yürürken atkuyruğu yaptığı küllü sarı saçları arkasında savruluyordu. Daha önce de kav-

Ninova

iLovePDF

galarımız olmuştu ama hiç bu kadar büyüğünü etmemiştik. Canım çok sıkılmıştı.

Ama Liam birdenbire karşımda belirince her şeyi unuttum.

Atletizm takımı tişörtü, bol kot pantolonu, ince ceketi ve duştan dolayı hafif nemli saçıyla nefes kesici görünüyordu. Bana gülümsediğinde kalbim göğüs kafesimin içinde dans etmeye başladı. Madison'la kavga ettiysek ne olmuştu yani? Şu anda hiç umurumda değildi.

"Gelmişsin," dedi Liam, sanki hem şaşırmış hem de mutlu olmuştu.

Ben de ona gülümsedim. "Geldim tabii. Geleceğimi söylemiştim."

"Evet ama..." Başını eğdi. "Neyse, burada olmana çok sevindim."

Bu çocuk deli filan *değildi*. Hayır. Medison'ın neden bahsettiğini bilmiyordum. Aidan'la Tyler onu kıskanıyordu çünkü Liam hem derslerinde başarılıydı hem de bütün kızlar ondan hoşlanıyordu.

"Üşümüş gibisin," dedi.

Yalan söylemeyecektim. İliklerime kadar donmuştum. Öyle ki dişlerim takırdıyordu, dudaklarımın da morarmaya başladığını hissediyordum. Ama mızmız biri gibi görünmek istemiyordum. "Sadece birazcık."

İşte o anda Liam beni tamamen eriten bir şey yaptı. Ceketini çıkarıp bana uzattı. "Al bunu."

"Ama o zaman da *sen* üşüyeceksin."

"Yok, ben iyiyim. Koşudan dolayı vücudum hâlâ sıcak."

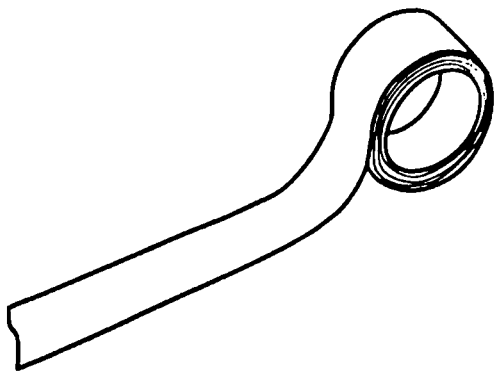
Şimdiye dek hiçbir erkekle öpüşmemiştim ama her nedense daha önce hiçbir erkeğin bana büyük, romantik bir jest yapmamış olması benim için daha önemliydi. Aylardır Liam'dan hoşlanıyordum fakat şimdi tamamen abayı yakmıştım.

Ona âşık olmuştum.

Ninova

iLovePDF

ON İKİ

Olivia Reynolds'la yapılan polis görüşmesinin dökümü

PT: "Olivia, Liam Cass'le aranda geçen etkileşimleri tarif eder misin lütfen?"

OR: "İkimiz de münazara takımındayız. Son iki yıldır öyle."

PT: "Onunla arkadaş mısın?"

OR: "Evet. Demek istediğim, ikimiz de uzun zamandır takımdayız. O yüzden sık sık konuşuyoruz. Tabii sadece münazara sırasında değil."

PT: "Liam'la ilişkinin arkadaşlıktan öte olduğunu söyleyebilir misin?"

OR: "Şey, hayır. Öyle olduğunu söyleyemem ama... bakın, bunları polisle konuşmak çok tuhafıma gidiyor... Utanıyorum."

PT: "Ama bunun neden önemli olduğunu anlıyorsun."

OR: "Evet. Elbette. Bu yüzden sizi aradım zaten. Düşündüm ki... Başıma gelenleri anlatırsam işinize yarar diye düşündüm."

PT: "Bizimle iletişime geçmeni takdir ediyoruz."

Ninova

iLovePDF

OR: "Evet..."

PT: "İlk sorumuza dönecek olursak, Liam Cass'le romantik bir ilişkin oldu mu?"

OR: "Şey, hayır. Resmen olmadı. Ama... Ben..."

PT: "Ne?"

OR: "Ben... ondan hoşlanıyordum. Hem de *çok.* Acayip sevimliydi. Münazarada da çok iyiydi."

PT: "Sana karşı romantik duygular beslediğini hissettirdi mi hiç?"

OR: "Doğrusunu isterseniz öyle olduğunu düşündüğüm oldu. Bir keresinde benimle evime kadar yürümüştü ama hiçbir şey olmadı. Meğer başkasından hoşlanıyormuş. Hem de çok."

PT: "Sonra ne oldu?"

OR: "..."

PT: "Olivia, daha önce bana söylediğini şimdi de tekrarlayabilirsen..."

OR: "O adamı mı diyorsunuz?"

PT: "Evet. Yolda bir adamın yanına yaklaştığını söylemiştin."

OR: "Aynen. Köpeğimi gezdiriyordum, o sırada yaşlı bir adam –sanırım elli yaşlarında filandı– yanıma gelip bana Olivia Reynolds olup olmadığımı sordu. Aklım çıktı tabii, köpeğini yürüyüşe çıkardıktan sonra bir daha eve hiç dönemeyen kızlarla ilgili haberleri hatırladım. Adam da sapık gibiydi zaten."

PT: "Neden sapık gibiydi?"

OR: "Bilmem. Sigara kokuyordu, dişleri de sapsarıydı. Muhtemelen sigara yüzündendir, değil mi? Bu yüzden ben asla sigara içmeyeceğim. Elektronik sigara da içmeyeceğim. O daha da beter. Sağlık bilgisi dersinde hocamız elektronik sigaranın akciğerlerde patlamış mısır hastalığına ne-

Ninova

iLovePDF

den olduğunu söylemişti; akciğer mikrodalgada patlatılmış mısıra benzermiş."

PT: "Ah, anlıyorum. Sonra ne oldu, Olivia?"

OR: "Ben bir şey söylemedim. Sadece adama baktım ama o kim olduğumu biliyor gibiydi. Sonra bana Liam'ı tanıyıp tanımadığımı sordu, işte bu *gerçekten* tuhaftı."

PT: "Peki, sen ne dedin?"

OR: "Tanıdığımı söyledim."

PT: "Sonra adam ne dedi?"

OR: "Hakkımda bildiği şeyleri sıralamaya başladı. Kötü şeyleri. Yani *o kadar da* kötü değil tabii. *Çok* kötü bir şey yapmadım. Ama elinde telefonumdaki, annemlerin ya da öğretmenlerimin görmesini istemeyeceğim mesajların ekran görüntüleri vardı. Bir de başka şeyler."

PT: "Ne gibi şeyler?"

OR: "Şey, bunu söylemek zorunda mıyım?"

PT: "Her şeyi bilmek istiyoruz."

OR: "Yasa dışı bir şey yok, yemin ederim."

PT: "Başın belada değil, Olivia. Sadece bana gerçeği söyle."

OR: "Tamam... Şey, geçen sene bir çocukla çıkıyordum ve ona göndermemem gereken bazı fotoğraflar göndermiştim. Büyük bir aptallıktı. Ama o sapık herifin fotoğrafları nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum. Tanrım, çok utanç verici..."

PT: "Peki, sonra ne oldu?"

OR: "Liam'la takılmaya devam edersem fotoğrafları herkese göstereceğini söyledi."

PT: "Sen ne dedin?"

OR: "Sizce? Evet, Liam'dan hoşlanıyordum ama onun için başıma iş açacak kadar da değildi. O yüzden bir daha onunla takılmayacağımı söyledim."

Ninova

iLovePDF

PT: "Peki, söylediğini yaptın mı?"

OR: "Evet. Ama bir önemi yoktu çünkü ertesi gün... Eh, biliyorsunuz."

PT: "O adamın sana Liam'la takılmamanı söylemesinin nedenine dair bir fikrin var mıydı?"

OR: "Hayır. Sadece çok korktum. Şey sandım... Ne bileyim. Başıma gelen en tuhaf şeydi."

PT: "Teşekkürler, Olivia. Çok yardımcı oldun."

OR: "Dedektif?"

PT: "Efendim?"

OR: "Sizce Liam gerçekten yapmış mıdır?"

PT: "Maalesef soruşturmanın detaylarını seninle paylaşamam."

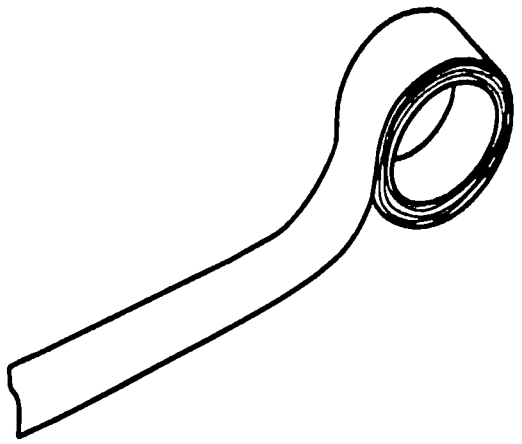
OR: "Sadece... Bence o yapmadı. Liam'ı iki yıldan uzun süredir tanıyorum ve gerçekten iyi biri. Bunu sırf yakışıklı olduğu için söylemiyorum. Yarışmaları çok ciddiye alıyor, çok zeki ve... böyle bir şey *yapmamıştır. Yapamaz.* Yani, nasıl bir insan öyle bir şey yapabilir ki? Aklım almıyor."

PT: "O zaman neden bizi aradın?"

OR: "Çünkü... Bilmiyorum. Dediğim gibi, Liam'ın yaptığını düşünmüyorum. Ama kesin de konuşamıyorum. Sonuçta asla emin olamazsınız."

iLovePDF

ON ÜÇ
OLIVIA

Restoran yaklaşık iki kilometre ötedeydi ve Liam'la birlikte oraya doğru yürüyorduk. Eh, yanımızda atletizm takımının yarısıyla birkaçının kız arkadaşı da vardı ama biz diğerlerinin gerisindeydik. Liam'ın ceketi sıcacıktı ve onun gibi kokuyordu: Dial marka antibakteriyel sabun. Ceketin kolları bana o kadar uzun gelmişti ki parmaklarım neredeyse görünmüyordu.

Çoğunlukla matematikten konuştuk. Liam Bay Gregor'un bozuk peynir gibi koktuğunu söyledi ki açıkçası nokta atışı yapmıştı. Bay Gregor'dan pek hoşlanmıyor gibiydi, bu da beni şaşırtmıştı çünkü çocukların çoğu adamın dersinde bilgiçlik taslardı fakat Liam öyle yapmazdı. Bay Gregor'a karşı çok kibardı, yani yüzüne karşı. Öğretmenimizin sevdiği öğrencilerden biri olduğunu düşünüyordum ve tek sebebi de sınıfın en iyisi olması değildi.

Dip dibe yürüyorduk. Birkaç kez eli parmaklarıma değdi, elimi tutmaya çalışır sandım ama tutmadı.

Restorana vardığımızda bizim okuldan bir sürü çocuk da oradaydı. Charlie's uzak olsa da kimse onlarınki gibi *milkshake* yapamıyordu. İnanılmaz lezzetliydi. Yediğiniz en güzel don-

Ninova

iLovePDF

durmanın *shake* formunda olduğunu düşünün, işte tam olarak öyleydi. Masalardan birinde Tyler Martinson'ın oturduğunu görünce aklıma Madison'ın söyledikleri geldi. Tyler'ın Liam'ın deli olduğunu söylediğini, ondan korktuğunu iddia etmişti.

Bu gerçekten doğru olabilir miydi? Tyler herhangi bir şeyden korkacak birine benzemiyordu. Biz yanından geçerken Liam'la birbirlerine hiç bakmadılar. Tyler bana da bakmadı, acaba çıkma teklifini kabul etmedim diye bana hâlâ kızgın mıydı? Gerçi bir hafta sonra onu başka bir kızla görmüştüm, yani çabuk atlatmış gibiydi.

Hepimiz büyük bir masanın etrafına doluştuk. Altı kişiydik ve vücudumun yan tarafı Liam'ınkine yapışmış vaziyetteydi. Bacağıma değen bacağının sıcaklığını hissedebiliyordum. Ama biraz bile rahatsız olmadım.

"Sıkıştın mı?" Bana bakan kahverengi gözlerinde endişe vardı. Gözleri çok güzeldi. Aslında mavi göz severdim ama Tanrım, onunkiler bir harikaydı. Ayrıca nefesi nane kokuyordu. Acaba gelmeden önce nane şekeri mi emmişti? Ben emmiştim. Nefesimin ton balığı gibi kokmasını istemezdim.

"İyiyim," dedim soluk soluğa.

"Güzel." Sırıttı. "Çünkü bir santim bile kayarsam oturaktan düşerim."

Ben de güldüm. "Sakın düşme."

"Denerim." Menüyü açtı. "Ne istediğine karar verdin mi?"

"Vanilyalı *milkshake*," dedim hiç duraksamadan.

"Hey, o benim de en sevdiğim. Fikrimi çaldın."

Kahkaha attım. "Affedersin."

"Bölüşmek ister misin?"

Liam'la *milkshake* bölüşmek mi? Evet, lütfen. "Olur."

Bunun bir randevu olup olmadığına dair şüphelerim yok olmaya başlamıştı. Liam benimle buraya kadar yürümüştü, *milkshake* bölüşecektik ve neredeyse kucağına oturacak kadar yakınındaydım. Üstelik sipariş verirken kulağıma eğilip, "Ben

Ninova

iLovePDF

ısmarlıyorum," dedi. Masadakiler sohbet etmeye başladıklarında bile o sadece benimle konuşmak istiyor gibiydi. Dikkati tamamen benim üzerimdeydi.

Ta ki bir olay her şeyi mahvedene kadar.

Masamız tuvalete çok yakındı ve Tyler'la kankaları tuvaleti kullanmak için kalktıklarında yanımızdan geçmek zorunda kaldılar. İçeri ilk girdiğimizde Tyler, Liam'la göz göze gelmekten kaçındıysa da şimdi yanından geçerken omzuna sertçe çarptı. Bunu düpedüz bilerek yapmıştı. Ben farkındaydım, belli ki Liam da farkındaydı.

Tyler tuvaletten çıktığında yine aynı şeyi yapmasından korktum. Ama masamızın yanından geçerken sendeledi ve paldır küldür yere düştü. Bir anlığına etraf sessizliğe gömülürken Tyler ayağa kalktı.

"Bana çelme taktın, pislik!" Liam'a bakıyordu. Futbolculara özgü geniş boynundaki damarlardan biri şişmişti. "Senin derdin ne?"

Liam Tyler'a döndü, numaradan bir masumiyetle gözlerini kırpıştırdı. "Ah, affedersin. Kazara oldu."

"Nah kazara oldu!"

"Yanlış anladın, Tyler."

"Yüzüme söylesene."

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Tyler çok sinirli görünüyordu. Boynundaki damar hâlâ şişkindi, üstüne bir de yüzü kızarmaya başlamıştı. Liam ayağa kalktı, iki oğlan hemen hemen aynı boyda olmasına rağmen futbol oynayan Tyler daha iri yarıydı. Liam'ınsa atletik bir vücudu vardı. Kavgaya tutuşurlarsa Tyler'ın üstün geleceğinden endişe ediyordum.

Fakat Liam birazcık bile korkmuş görünmüyordu. Doğruca Tyler'ın gözlerine baktı. "Ben sana çelme takmadım. Kendi sakarlığındı."

Tyler burnundan güldü. "Ne? *Hatunun* önünde gösteriş mi yapıyorsun? Gerçi *onu* etkilemek için çok çabalamana gerek yok."

iLovePDF

Yanaklarım ısındı. İstediğim son şey Tyler'ın Liam'ın yanında benimle ilgili ileri geri konuşmasıydı. Ama sözleri etkili olmuşa benziyordu. Liam ilk defa sinirlendi. "Kendi işine bak," dedi alçak bir sesle.

Tyler, Liam'a doğru tehditkâr bir adım attı. Şimdi bütün restoran onları izliyor, muhtemelen kavga etmelerini bekliyordu. Ben hariç. Ben sadece Tyler'ın bizi rahat bırakmasını istiyordum. "Kız arkadaşın psikopat olduğunu biliyor mu?"

Liam gözlerini devirdi. "Tek söyleyeceğin bu mu?"

"Doğru ama."

"Öyle mi?" Liam tek kaşını kaldırdı. "Madem ben *psikopatım*, o zaman dikkatli olsan iyi edersin. Çünkü ailen hakkında her şeyi biliyorum. Annenin nerede yogaya gittiğini biliyorum. Babanın geceleri arabasını garajın önüne park ettiğini biliyorum. Kız kardeşinin odasının penceresi ne yönde onu da biliyorum."

Tyler'ın gözleri iri iri açıldı.

"Ayrıca," diye ekledi Liam, "yeni bir kedi sahiplendin, değil mi?"

Tyler'ın benzi attı. Birinin bu kadar korktuğunu hiç görmemiştim. Nedenini bilmiyordum bile. Liam ne demeye çalışıyordu? Neden Tyler'ın kedisinden bahsediyordu? Bu hiç mantıklı değildi.

Ama belli ki sözleri işe yaramıştı. Tyler bir adım geri çekildi.

"Seni dövmek benim için işten bile olmaz," diye mırıldandı. Masasına gitmek üzere Liam'ın yanından geçti ama bu sefer ona dokunmaktan özellikle kaçındığını fark ettim.

Liam tekrar yanıma oturdu. Yüzünden tatminkâr bir ifade vardı. Kendi kendine gülümsüyordu.

"Sanırım az önce Tyler'ı fena korkuttun," dedim.

Omuz silkti. "İyi oldu. Pisliğin teki."

"Eskiden arkadaş değil miydiniz siz?"

"Hayır. Aslında değildik."

Ninova

iLovePDF

Yalan söylüyordu. Liam'la Tyler'ın bir zamanlar kanka olduğunu herkes bilirdi. Yine de Liam bu konuda konuşmak istemiyor gibiydi ve benim için de hava hoştu. Buraya Tyler Martinson'ı konuşmaya gelmemiştim. Liam'la zaman geçirmeye gelmiştim.

Garson sipariş ettiğimiz *milkshake* için iki pipet getirdi. Keşke tek pipet olsaydı da Liam'la paylaşsaydık. Ama iki pipet de iyiydi. Yüzlerimiz birbirine iyice yaklaşsın diye onun yudumlarına ayak uydurmaya çalıştım.

"Buranın *milkshake*lerine bayılıyorum," dedi Liam.

Bacağı da kolu da benimkilere değiyordu. Etrafımız atletizm takımından çocuklarla çevrili olmasaydı acaba beni öpmeye çalışır mıydı? Bunu düşünmek bile kalbimin kuş misali çırpınmaya başlamasına yetti.

Ama ben daha fazla heyecanlanamadan cebimdeki telefonum çaldı. Zil sesini hemen tanıdım. Annem arıyordu.

Harika.

"Bir dakika." Elimi cebime atıp annemle babamın geçen yıl doğum günümde aldıkları cep telefonumu çıkardım. Ama annem telefona bir sürü kısıtlama koymuştu, bu yüzden ne doğru düzgün oyun oynayabiliyor ne de YouTube izleyebiliyordum. Ha bir de içinde GPS takip uygulaması vardı. Böylece annem günün her ânı nerede olduğumu bilebiliyordu. Bir beynime mikroçip takmadığı kalmıştı. "Efendim, anne?"

"Olivia," dedi annem. "Hâlâ restoranda mısın? Saat geç oluyor."

Sanki hâlâ restoranda olduğumu *bilmiyormuş* gibi... O GPS uygulamasına baktığından emindim.

"O kadar da geç değil." Önce kol saatime, sonra da pencereden dışarıya baktım. "Daha hava bile kararmadı."

"Eve nasıl dönmeyi düşünüyorsun?"

"Şey." Göz ucuyla Liam'a baktığımda kaşlarını kaldırdığını gördüm. "Yürüyerek döneceğim."

Liam benimle eve kadar yürürdü. Bundan emindim.

Ninova

iLovePDF

"Yürümek mi!?" Annem öyle bir tepki vermişti ki duyan da makaralı halat düzeneğiyle döneceğimi söyledim sanırdı. "Hayatta olmaz! Ben arabayla gelip seni alırım."

"Anne ya!" Çok fazla mızmızlanmamaya çalışsam da beni almaya gelmesini *gerçekten* istemiyordum. Şimdi olmazdı. Her şey *bu kadar* iyi giderken olmazdı. "Saat daha erken. Biraz daha kalamaz mıyım? Lütfen?"

"Ödevin yok mu?"

"Hepsini okulda yaptım." (Yalan. Liam'la ilk neredeyse-randevumuza çıkacakken ödevlerime odaklanabilmemin imkânı yoktu.)

Annem bir süre sessiz kaldı, düşünüyordu. Kalabileceğimi söylemesi için dua ettim.

"Olmaz," dedi sonunda. "Seni almaya geliyorum. Hava kararmadan evde olmanı istiyorum."

"Ama anne–"

"Tartışmaya kapalı, Olivia."

"İyi," diye homurdandım.

Liam yanımda olmasaydı muhtemelen kalmak için daha fazla diretirdim ama beni annemle kavga ederken duymasını istemiyordum. Anneme bebek olmadığımı ve tamamen mantıksız davrandığını anlatmaya çalıştığım kavgalarımızdan birini. Bu kavgalarımız çok uzun sürebiliyordu, kaldı ki sonunda hep ben kaybediyordum.

Telefonu kapayıp cebime koydum. "Çok affedersin," dedim Liam'a. "Annem beni almaya geliyor."

"*Hemen* mi?" Yüzü düştü. "Gerçekten gitmek zorunda mısın?"

"Eve yalnız dönmemi istemiyor."

Liam ellerini kot pantolonuna sildi. "Ben seni bırakırdım."

Bırakacağını biliyordum. Üstelik *onun* annesi, oğlu önce beni eve bırakacak, sonra da kendi eve dönecek diye endişelenmiyordu çünkü onun annesi benimki gibi deli değildi.

Ninova

iLovePDF

"Kusura bakma," dedim.

"Sorun değil."

Masanın altından uzanıp sol eliyle elimi tuttu. Sıktı ve birdenbire *el ele tutuşmaya başladık.* Aman Tanrım, el ele tutuşuyorduk! Liam bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Bu ânı mahveden tek şey avucumun terlemeye başlamasıydı. Elimi çekip kotuma silmek istiyordum ama bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Hişt!" Takımdaki çocuklardan biri Liam'a sırıtıyordu. "Cass! Masanın altında ne yapıyorsun? Ellerini görebileceğimiz yere koy, dostum!"

Liam güldüyse de kulakları hafifçe kızardı ve elini elimden çekti. İçim cız etmedi desem yalan olurdu. Derken annemden mesaj geldi, dışarıda beni bekliyordu. Hemen kalksam iyi olurdu.

"Ben gidiyorum," dedim Liam'a.

Alt dudağını ısırdı. "Annene seni eve bırakacağımı söylesem?"

"Gelmiş bile. Gerçekten gitmem lazım."

"Tamam." Masadan kalkabileyim diye önce o kalktı. Ensesini ovuşturdu. "Geldiğin için çok mutlu oldum."

Gülümsedim. "Ben de."

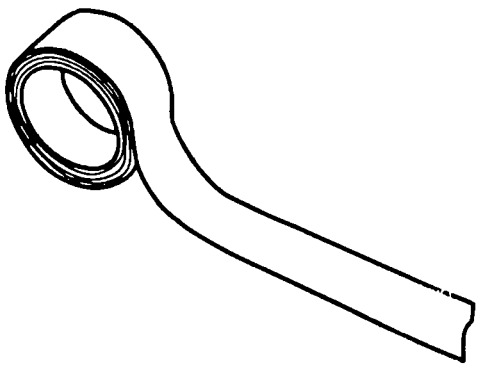
Atletizm takımından bütün arkadaşları bize bakıyordu. Liam başını eğip utangaçça gülümsedi. "Belki başka sefere o zaman?"

Şu anda ne kadar üzgün olduğumu belli etmemeye çalışarak başımla onayladım. Beni başka bir akşam çıkmaya davet etmiyordu. Gerçi birbirimizi bir daha görmeyecek değildik. Yarın matematik dersimiz vardı. Matematiği hiç sevmememe rağmen artık günün en heyecanla beklediğim dersi olmuştu. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi.

Bir an için fikrini değiştirip beni öpmesini ya da en azından tekrar buluşmak istediğini söylemesini bekledim. Ama ikisini de yapmadı.

iLovePDF

ON DÖRT

OLIVIA

Anneme çok kızgındım.

Liam'la *harika* vakit geçiriyordum. O, gerçekten hoşlandığım ilk erkekti. Üstelik o da benden hoşlanıyor gibiydi. Ama annem her şeyin içine etmişti. Hem de sebepsiz yere!

"Eve gidene kadar trip mi atacaksın?" diye sordu Maple Caddesi'ne dönerken.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Liam'ın bu akşam beni özellikle davet ettiğini biliyordun."

"Yine davet edecek."

"Ya etmezse?"

"Senden o kadar kolay vazgeçmez."

"Bunu bilemezsin."

"Bana biraz güven, Olivia. *Ona* da biraz güven."

Sinirle oflayıp camdan dışarı baktım. Annem Liam'dan ne kadar hoşlandığımı biliyordu. Sene başından beri ona içimi döküyordum. Madison tamamen anti-Liam olduğundan annem gerçek sırdaşım hâline gelmişti. Bu akşam için ne kadar heyecanlı olduğumu biliyordu.

Ninova

iLovePDF

"Sanırım Liam'ı camdan gördüm," dedi annem. Onu görmezden gelmemi görmezden gelmeye karar vermişti. Bunu yapmasından nefret ediyordum ama doğrusu çoğu zaman işe yarıyordu. "Koyu saçlı, mavi tişörtlü olan o muydu?"

"Evet," diye onayladım. Her ne kadar anneme kızmak istesem de onunla Liam hakkında konuşmak da istiyordum. İkilemde kalmıştım.

"Ah." Başını aşağı yukarı salladı. "*Çok* sevimliymiş. Ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

"Değil mi?" Liam'ı düşünmemle yine avuçlarım terledi. "Üstelik *sadece* sevimli de değil. Okulun en zeki çocuklarından biri. Dün onu münazarada dinleyecektin, anne."

"Seni eve erken çağırdığım için üzgünüm ama eminim onunla başka fırsatların da olacaktır."

"Elimi tuttu." Bunu hatırlayınca gülümsedim. Dahası vücudum karıncalanmaya başladı. "Gerçi arkadaşlarından biri onunla alay etmeye başlayınca sadece bir dakika sürdü ama... O kadar şeydi ki..."

"Onu eve davet etsene."

"*Sen* evdeyken mi yani?"

"Tanrım. Akıllara zarar."

"Anne..."

Annem bana göz kırptı. "Ne? Söz, çok soğukkanlı davranacağım."

Hiç de soğukkanlı *davranmayacaktı*. Muhtemelen eski fotoğraf albümlerini çıkarıp Liam'a lazımlık kullandığım fotoğraflarımı gösterirdi.

"Onu odana çıkarabilirsin," diye ekledi. "Kapın açık kaldığı sürece."

"Açık kalmak zorunda mı? Sonuçta bir şey yapacak değiliz."

Annem burnundan güldü. Ama belki de haklıydı. Liam ve ben bir odada yalnız kalırsak...

Ninova

iLovePDF

Tanrım, düşüncesi bile vücudumun karıncalanmasına yetti. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

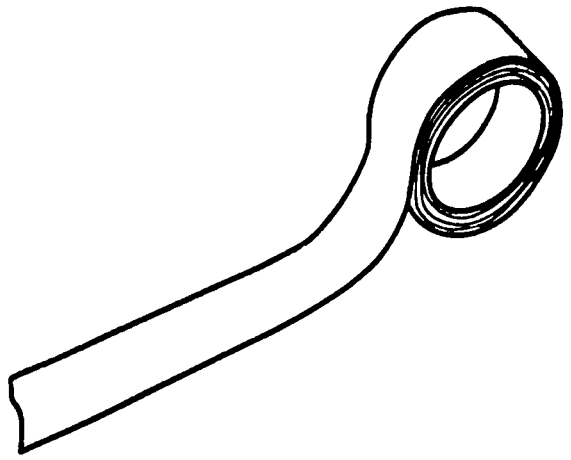
Annem Honda'sını evimizin önüne park ettiğinde artık onu büyük ölçüde affetmiştim. Madison bir yana, annem benim en yakın arkadaşımdı ve ona uzun süre kızgın kalamıyordum. Hem muhtemelen haklıydı. Liam'la şansımı yok ettiğimi sanmıyordum. Erkeklere karşı elde edilmesi zoru oynamak gerekmez miydi?

Bu yüzden arabadan inerken gayet keyifliydim. Ama evimizin önünde kimin oturduğunu görünce bütün keyfim kaçtı.

Ninova

iLovePDF

ON BEŞ
ERIKA

Fırındaki dalyan köftenin kokusu bütün mutfağı sararken ben de akşam yemeğimizin yeşil öğesi olan salata için salatalıkları doğruyordum. Annem beni yemek masasına her zaman yeşil öğe eklemeye alıştırmıştı. Hannah'nın onları baş ve işaret parmağıyla tutup tabağından ayıklayacağına ve sanki köpek kakasıymış gibi bakacağına hiç şüphem yoktu gerçi. Liam da aynısını yapabilirdi. Hatta Jason bile yüzde elli ihtimalle onlara katılabilirdi.

Yine de yeşil öğe eklemek zorundaydım.

Ön kapının açılıp kapandığını duydum, Jason işten dönmüştü. Tam zamanında. Ayakkabılarını kapının yanında çıkardı ki onu buna alıştırmak, zor yoldan kazanılmış bir zaferdi. Mutfağa girdiğinde gömleği ve kravatıyla inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Bana yandan yandan gülümsedi. "Harika kokuyor."

"Dalyan köfte."

Yanıma gelip doğradığım salatalığa baktı. "Çok tuhaf. Dalyan köfteye hiç benzemiyor."

Gözlerimi devirip ona omuz attım. "Fırında. Beş dakikası kaldı."

Ninova

iLovePDF

Fırına gidip içindeki köfteye bakmak için kapağını açtı. Bunu yapmasına sinir oluyordum çünkü pişme sürecini kesintiye uğratıyordu ama bir yandan da yemeklerimi bu süreci görmek isteyeceği kadar sevmesi hoşuma gidiyordu.

"Trafik nasıldı?" diye sordum. İş çıkış saatinde Manhattan'dan Long Island'a gelirken yüzündeki gülümsemeyi nasıl koruyabildiğine aklım ermiyordu. Ben Long Island Otoyolu'nda beş dakika araba kullanınca bütün günüm berbat oluyordu.

"Fena değildi." Başparmağını kravatının düğümüne sokup gevşetti. "Yardım ister misin?"

Burnumdan güldüm. Jason bilgisayarlar konusunda uzmandı ama yemek yapmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Sebze doğrarken kendi parmağını da araya karıştırması işten bile olmazdı. Salatama kan eklememeyi tercih ederdim. "Gerek yok."

"Ne?" Tezgâhın üstünde duran domatesi işaret etti. "Şunu doğrayabilirim."

"Hımm. Doğrayabilir misin gerçekten?"

"Tabii ki. Harika bıçak kullanırım bir kere." Ona dik dik bakınca sırıttı. "Hadi ama. Alt tarafı bizim yemeğimiz için. Salata yarışmasına salata yapmıyoruz ya."

"Masayı kursan olmaz mı?"

"Dileğiniz benim için emirdir, hanımefendi."

Gözlerimi devirdim. "Önce Hannah'yla Liam'ı aşağı çağırabilir misin?"

"Tabii."

Jason kravatını tamamen çıkararak çocuklara seslenmek üzere merdivene gitti. Sonra itaatkâr biçimde mutfağa dönüp masayı kurmaya koyuldu. Bu akşam beş yıldızlı bir koca gibi davranıyordu.

"İşte günün güzel geçti mi?" diye sordum domatesi doğramaya başlarken.

Ninova

iLovePDF

Heyesle başını aşağı yukarı salladı. "Ekip harika ilerliyor. Herkes canla başla çalışıyor, yakında yeni bir ürün çıkaracağız. Çok heyecanlıyım."

Jason bana üzerinde çalıştıkları yazılımı anlatmıştı ama tam anlamamıştım. Kocam sahiden de bir dâhiydi. Bu aslında biraz göz korkutucuydu çünkü ben kesinlikle dâhi filan değildim ama yirmi yıllık evliliğimizin ardından artık bu konuda kendimi güvensiz hissetmiyordum. Hiç değilse bu sayede güzel bir evimiz ve güzel bir arabamız vardı. Jason çalışmaya biraz ara verebilirse ailece güzel bir tatil de yapabilirdik.

Tam fırının zamanlayıcısı durduğu anda Hannah yalınayak mutfağa girdi. Jason yemeğin ne kadar lezzetli göründüğünü öve öve bitirememişti ama Hannah burun kıvırdı. Domates sosu ve kendi suyuyla parıldayan gri öbeğe ters ters baktı. "O şeyi *yemeyeceğiz*, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Jason. "O bizim yeni televizyonumuz. Ne izlemek istersin?"

"Baba ya," diye inledi Hannah. Son bir saatimi pişirmeye harcadığım yemeğe gözlerini kısarak baktı. "Sadece çok... etsi. Kocaman bir et parçasına benziyor."

"Evet, Hannah. Dalyan köfte tam olarak öyle bir şey."

Mutfak masasının sandalyelerinden birine çöktü. "Ben tavuğu tercih ederim."

"Ben de şu an Bahamalar'da olmayı tercih ederim." Jason omuzlarını silkti. "Her zaman istediğimiz olmuyor maalesef. İnsan bazen nefis dalyan köfte yemek gibi korkunç şeyler yapmak zorunda kalabiliyor."

Domatesi doğramaya devam ederken kendi kendime gülümsedim. "Liam nerede? Biri onu aşağı çağırabilir mi?"

Hannah telefonunu çıkarıp mesajları arasında gezinmeye başladı. "Liam evde değil."

Ne? "Değil mi?" Sesimin titremesine engel olmaya çalıştım. "Nerede o zaman?"

iLovePDF

"Bilmem. Atletizm antrenmanındadır herhâlde. N'oldu ki? Saat daha o kadar geç değil."

Pencereden dışarı baktığımda güneşin gökyüzünden kaybolduğunu fark ettim. "Güneş batmış."

"Eee?" Hannah bakışlarını telefonundan ayırmadı. "Arkadaşlarıyla bir şeyler yemeye gitmiştir. Neden endişeleniyorsun?"

"Endişelenmedim."

Ama haklıydı. Endişeden *deliye dönmüştüm.* Jason'a baktım fakat o, Liam'ın evde olmamasını biraz bile takmamıştı. Gerçi oğlumuz on altı yaşında olduğundan ve artık araba sürmeyi bile bildiğinden takmaması gayet normaldi. Liam başının çaresine bakabilirdi. Henüz gecikmemişti bile. Daha önce de eve bu saatlerde döndüğü olmuştu.

Ama benim asıl endişelendiğim Liam değildi.

Ellerim o kadar titriyordu ki bıçak elimden kaydı ve doğruca sol işaret parmağımı kesti. Doğrama tahtasının üzeri ânında kana bulandı.

"Hay aksi, Erika!" Jason yüzünü buruşturarak kâğıt havlu almaya gitti. İki yaprak koparıp bana uzattı. "İyi misin? Derin kesmişsin gibi duruyor."

Kâğıt havluları parmağıma bastırdığım anda kırmızıya boyandılar. Ama parmağımdaki kesik şu an hiç umurumda değildi. Liam neredeydi? Tek düşünebildiğim Olivia Reynolds'tı. *Ya Liam onun yanındaysa?*

Kıza ne yapıyordu?

Frank'in elini çabuk tutup lanet olası işini bir an evvel yapmasını umdum.

"Erika!" Jason'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Gerçekten çok kanıyor. Acile mi gitsek..."

"Olmaz!" Bunu o kadar yüksek sesle söylemiştim ki Jason suratıma bakakaldı. Boğazımı temizledim. "Yani ben iyiyim. Gerçekten. Sadece kanamam çok oluyor."

iLovePDF

Jason gülümsemeye çalıştıysa da rengi atmıştı. "Bir de *benim* domates doğramamdan endişe ediyordun..."

Kapı açılıp kapanınca derin bir oh çektim. Liam gelmişti. Şükürler olsun.

Oğlum paldır paldır yürüyerek mutfağa girdi, spor ayakkabılarını çıkarmadığından hem halıyı hem de mutfak zeminini çamura bulamıştı. Daha önce bu yüzden ona birçok kez kızmıştım ama şimdi hiç umurumda değildi. Sadece eve döndüğü için mutluydum.

"Annem senin için çok endişelendi," dedi Hannah, ben öyle bir şey yokmuş gibi davranamadan.

"Öyle mi?" Liam şaşırmışa benziyordu. "Atletizm takımından birkaç arkadaşla Charlie's'e gitmiştim. Yedide evde ol dememiş miydin, anne?" Kol saatine baktı. "Geç kalmadım ki."

"Biliyorum, önemli değil." Kanıma bulanan kâğıt havluyu yeni bir yaprakla değiştirdim. "Keyifli vakit geçirdin mi?"

Liam omuzlarını silkti. "İyiydi."

Neyse ki kan akışı yavaşlamaya başlamıştı. Yoksa dikiş atılması gerekeceğinden korkuyordum. Doğumlar sırasında atılanlar dışında hiç dikiş attırmak zorunda kalmamıştım. "Sadece takımdan çocuklarla mı gittin? Yoksa kızlar da var mıydı?"

Liam belki bir şeyler ele verir diye bunu öylesine, pek umursamıyormuş gibi sormaya çalışmıştım. Ama Jason'ın sırıtışına bakılırsa başarılı olduğum söylenemezdi.

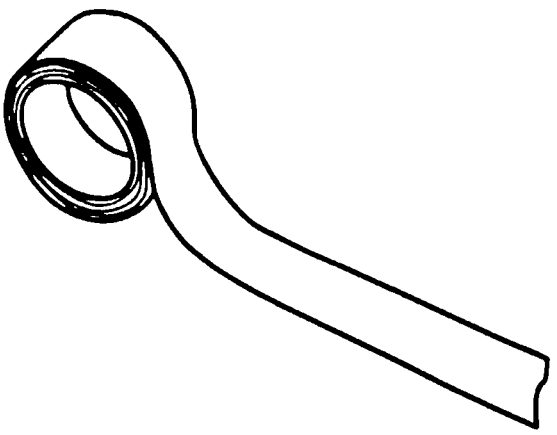
Liam, babasının masayı kurarken koymayı unuttuğu bardakları almak üzere dolaba yöneldi. Babasına kıyasla o çok daha sık masa kurardı. "Sadece çocuklar vardı."

Jason kahkaha attı. "Öyle olmasa bile bize söylemez zaten."

Muhtemelen söylemezdi. Ben de tam olarak bundan korkuyordum.

Ninova

iLovePDF

ON ALTI

OLIVIA

"Tyler." Adını söylerken kaşlarımı çattım. "Burada ne arıyorsun?"

Eve döndüğümde görmeyi beklediğim son kişi Tyler Martinson'dı. Üzerinde hâlâ forması vardı, dirseklerini dizlerine dayamış hâlde evin önündeki basamaklarda oturuyordu. Arabadan indiğimi görünce apar topar ayağa kalktı.

"Olivia," dedi. "Seninle konuşmam lazım."

"Tyler!" Annem Tyler'ı görmüştü. Onu tanıyordu çünkü annesi şu deli OAB başkanıydı. Kadın her zaman ya bir şeyler için gönüllü oluyor ya da bir şeyler için bilet satıyordu. Annem de dâhil diğer velilerin hepsi ona yaranmaya çalışıyordu. "Nasılsın?"

"İyiyim." Tyler omuzlarını silkti. Liam yetişkinlere hep efendi davranırdı ama Tyler öyle değildi. Anneme küfretmemesi bile iyi bir şey sayılırdı. "Bayan Mercer, birkaç dakikalığına Olivia'yla konuşmam lazım."

Annem tereddüde düştü. Annesini tanıyor olsa bile Tyler, kızınızla yalnız bırakmak isteyeceğiniz tipte biri değildi. İri yarıydı, yetişkinlerin gözünün içine yalnızca öfkeyle bakardı,

Ninova

iLovePDF

dahası bir televizyon filminde randevuya çıktığı kadınlara tecavüz eden adamı andırıyordu.

"İki dakika," dedi annem. "Sonra içeri girmeni istiyorum, Olivia."

Başımla onayladıysam da annemin bana Tyler'ı başımdan atmaya yarayacak bir bahane vermemesine kızmıştım. Onunla konuşmak istemiyordum. Ne iki dakikalığına ne de iki saniyeliğine. Fakat annem içeri girince ikimiz bana çıkma teklifi ettiği, benim de onu reddettiğim günden bu yana ilk kez baş başa kaldık.

Mesele şu ki Tyler tipsiz bir çocuk değildi. Aksine, gayet yakışıklıydı. Liam kadar şirin sayılmazdı ama kim onun kadar şirindi ki? Tyler'la çıkmak istememin görünüşüyle alakası yoktu. Tek sebebi pisliğin teki olmasıydı. Ayrıca zorbaydı.

Mesela lise birinci sınıfta Greg diye biri vardı, *tanıdığım* en kibar çocuktu. Ama aynı zamanda acayip sıskaydı, kalın camlı gözlük takardı ve tam bir inekti. Her nedense Tyler, Greg'le uğraşmayı şahsi meselesi hâline getirmişti. O ikisiyle beden eğitimi dersimiz ortaktı ve Tyler her zaman topu var gücüyle doğruca Greg'e atmanın bir yolunu bulurdu. Ki Tyler bayağı güçlüydü. Bir keresinde topu öyle sert atmıştı ki Greg'in gözlüğü kırılmış, burnu kanamıştı.

Üstelik onun hakkında sosyal medyada dedikodular yaymıştı. Ayrıntılı olarak hatırlamıyordum ama epey kötü şeylerdi. Hatta bir de Greg'in suratını müstehcen fotoğraflara fotoşoplamış, sonra da o fotoğrafları bütün okula dağıtmışlardı.

Yıl boyu böyle şeyler yapıp durmuşlardı. Haziran geldiğinde Greg o kadar yılgın düşmüştü ki artık kimseyle konuşmaz olmuştu. Eylülde de okula dönmemişti.

Bir de geçen yıl Lily Macintosh'la olan mesele vardı. Tyler o kızla çıkıyordu ama sonra bir sebepten ona kızmış ve birlikte oldukları dönemde kızın ona gönderdiği üstsüz fotoğrafları okuldaki herkese yaymıştı. Lily adına üzülsem de Tyler Mar-

Ninova

iLovePDF

tinson gibi birine çıplak fotoğraflarınızı göndermek için ciddi ciddi aptal olmanız gerekirdi. Her neyse, o da okuldan ayrılmıştı. Madison bana kızın intihara kalkıştığını söylemişti ama bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Bir keresinde Tyler'ın koridorda bu olayı gülerek anlattığını duymuştum.

İşte Tyler böyle bir pislikti.

"Ne var, Tyler?" Hava şimdi öncekinden bile soğuk olduğundan kollarımı gövdeme sardım. Tyler'ın montu vardı ama hayatta Liam gibi çıkarıp bana vermezdi. Üşüdüğümü bile fark edemeyecek kadar bencil biriydi. "Ne istiyorsun?"

"Seninle Liam hakkında konuşmam gerek."

Gözlerimi devirdim. "Boşuna nefesini tüketme."

"Çok önemli."

"Liam çok iyi bir çocuk." Çenemi kaldırarak Tyler'in gözlerinin içine baktım. "*Senin* lafına bakıp onunla ilgili düşüncelerimi değiştirecek değilim."

"Beni dinlemek zorundasın, Olivia." Tyler'ın sesi çatallaşınca afalladım. Sahiden üzgün müydü? "Şaka yapmıyorum. Liam... O çok tehlikeli."

Alayla güldüm. "Liam mı tehlikeli?"

"Onunla..." Bana kaşlarını çatarak baktı. "Onunla çıkarsan hayatın tehlikeye girebilir."

"*Yok* artık! Liam'ın *katil* olduğunu mu söylüyorsun yani?"

"Sadece diyorum ki... Tanıdığım bütün insanların arasında beni delicesine korkutan tek kişi o."

"Neden?"

Tyler ağırlığını bir kalın bacağından diğerine verdi. "Uzun hikâye. Bana güvenmek zorundasın."

Bir şey demeden başımı iki yana salladım.

"Hem zaten," diye ekledi, "Liam'ın kızlarla deneyimi yok sayılır. Ne yaptığını bilen biriyle birlikte olmayı tercih etmez misin?" Bana göz kırptı.

Ninova

iLovePDF

Hah, sonunda cadede gelmişti. Burada olmasının asıl sebebi, onu reddettikten sonra Liam'la çıkmama kızmasıydı.

"Hayır, etmem," dedim.

Tam eve girmek üzere gidecekken beni kolumdan yakaladı. Elinden kurtulmaya çalışsam da kolumu sımsıkı tutuyordu.

"Beni dinlemek zorundasın, Olivia," diye yalvardı. "Çok büyük bir hata yapıyorsun. İnan bana."

Tyler'ın parmakları sosis gibiydi. Kolumun morarmaya başladığını hissettiğimde yine ondan kurtulmaya çalıştım. "Bırak beni," dedim dişlerimi sıkarak.

"Anlamıyorsun..."

"Bırak yoksa bağırırım."

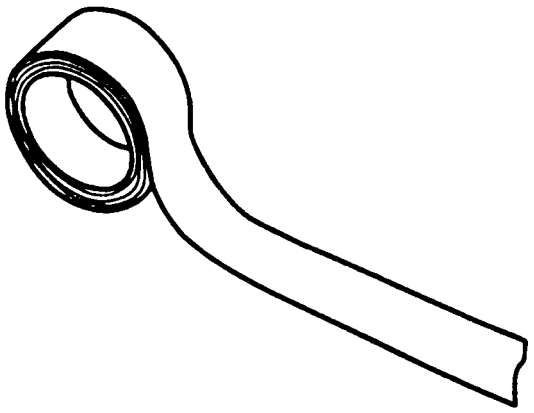
Bunu duyunca aklı başına geldi. Parmaklarını açar açmaz kolumu çektim. Tuttuğu yer hâlâ zonkluyordu.

"Sonra daha uzun konuşuruz," dedi.

"Hayır," dedim. "Konuşmayacağız."

Ninova

iLovePDF

ON YEDİ
ERIKA

Jason ve ben yatakta dizi maratonu yapmaya bayılırdık. Yatak odamıza ilk televizyon aldığımızda kendimizi çok yozlaşmış hissetmiştik. O zamana kadar sadece oturma odasında televizyonumuz vardı. "Her odaya koyacak kadar mı televizyon bağımlısı olduk?" diye sormuştu Jason. Ama yine de bir tane almıştık, üstelik oturma odasındaki kadar büyük bir düz ekrandı. Ve *sürekli* izliyorduk. Bu televizyondan daha çok istifade ettiğimiz bir şey olduğunu sanmıyordum. Arabalarımızı bile onun kadar kullanmıyorduk.

Jason iç çamaşırlarıylaydı, ben de göğsüne yatmıştım, *BoJack Horseman*'ın ikinci sezonunun beşinci bölümünü izliyorduk. Dizinin başrolünde doksanlarda bir sitcomda yer almış, uyuşturucu müptelası bir at vardı. Bizi yargılamazsanız seviniriz.

Gelgelelim diziye odaklanamıyordum. Frank bu gece Olivia'yla konuşacaktı. İşi bittiğinde bana mesaj atacaktı. Dolayısıyla o mesajı alana kadar diken üstünde olacaktım. Boğazımda zonklayan bir yumru vardı.

"Televizyon tarihinin en iyi dizisi bu," dedi Jason. Gözleri ekrandaydı ve gerginken hep yaptığım gibi parmaklarımı yatağa vurup durduğumdan tamamen bihaberdi.

Ninova

iLovePDF

"*Stranger Things*'ten bile mi iyi?"

"Tamam. İkisi farklı açılardan iyiler."

"Hımm."

Yatağımızın yanındaki komodinin üzerinde duran telefonum çalmaya başlayınca yerimden sıçradım. Ama arayan Frank değildi; o aramayacak, mesaj atacaktı. Cihazı elime aldığımda ekranda patronumun adını gördüm. Saatime baktım, dokuz buçuktu. Çalışanınızı aramak için makul bir saat sayılırdı.

"Brian arıyor," dedim Jason'a. "*BoJack*'i durdurabilir miyiz?"

"Olur," dedi homurdanarak. "Ama acele et. Daha izleyecek bir sürü bölüm var."

Telefonu açtığımda Brian'ın genizden gelen sesi kulağıma doldu. Patronum benimle aynı yaştaydı fakat teknolojiden nefret ederdi ve mesaj atmaktan, e-posta göndermekten mümkün olduğunca kaçınırdı. Akıllı telefonu bile yoktu. On yıldır *Nassau Nutshell*'in başındaydı ve her şeyin nasıl olması gerektiğine dair son derece sabit bir anlayışı vardı.

"Erika." Sesi hafiften aceleciydi ki normalde de hep böyle konuşurdu zaten. "Turta yarışmasıyla ilgili yazım nerede?"

İnanılmaz heyecan verici gazetecilik kariyerimin bir parçası olarak yerel bir turta pişirme yarışmasını haber yapmakla görevlendirilmiştim. Aslında o kadar da kötü değildi çünkü turtalardan bazılarının tadına bakabilmiştim. Ama işte gazetecilik okurken hayalini kurduğum şey bu değildi.

"Teslim tarihi yarın sabah diye biliyorum."

"Sen de teslim sürenin son ânına kadar bekleyeyim mi dedin?"

Jason karnımı gıdıklamaya çalışınca elini ittim. "Brian, farklı bir zamanda teslim etmemi istiyorsan neden *o zamanı* teslim tarihi yapmıyorsun?"

"Erika, lütfen o yazıyı hazır et."

"Sabah ilk iş göndereceğim."

"Erika..."

iLovePDF

"Sabah ilk iş, söz veriyorum."

Brian homurdandıysa da kabul etmek zorundaydı. Başka zaman olsa derhâl bilgisayarın başına oturup istediği yazıyı yazardım, bunu yaptığım olmuştu ama şu anda hiç o kafada değildim. Frank'ten başka bir şey düşünemiyordum. Olivia'yla görüşmesinin nasıl geçeceğini izlemek için kızın evinin önündeki çalıların arasına saklanmayı bile aklımdan geçirmiştim.

Telefonu kapadıktan sonra Jason bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Diziyi devam ettireyim mi?"

"Evet. Devam edelim."

"Baksana," dedi, "artık çocuklar büyüdüğüne göre daha iyi bir iş bulabilirsin. Şehirde."

Alayla güldüm. "İki günde bir onları okula bırakmak zorunda kalırken bunu nasıl yapacağım?"

"Liam yakında ehliyetini alacak. Hannah'yı o bırakabilir." Jason mavi gözlerini kırpıştırdı. "Bence bunu bir düşün. *Nutshell*'de mutlu olmadığını biliyorum."

Derin bir nefes aldım. "Çok isterim. İstediğimi biliyorsun. Ama çocuklar... Şu anda bana fazlasıyla ihtiyaçları var."

Jason anlamıyordu. Kocamı seviyordum; yirmi yıldır bana muhteşem bir partner olmuştu. Ama o çocuklarla benim kadar vakit geçirmiyordu. Her gün iş için şehre gidiyor, sık sık iş seyahatlerine çıkıyor, bu yüzden de birçok şeyi kaçırıyordu. Kötü bir şey olduğunu ancak ben söylersem öğreniyordu. Her seferinde de abarttığıma inanıyordu.

Oğlumuzun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Komodinin üzerindeki telefonum titredi. Elime aldığımda ekranda bir mesaj bildirimi vardı. Frank göndermişti ve şöyle yazıyordu:

Kızla konuştum. İşlem tamamdır.

Ninova

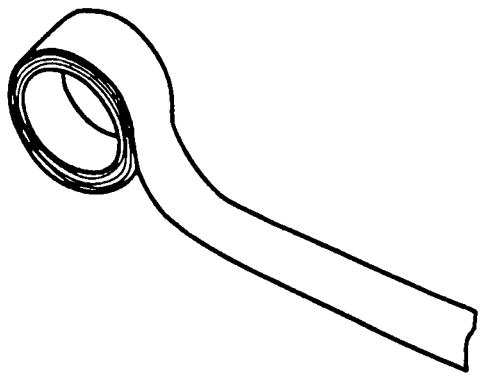
iLovePDF

Omuzlarımdaki bütün gerginlik kalktı. Tanrı'ya şükürler olsun. Geçici bile olsa bir facia engellenmişti. Olivia Reynolds kurtulmuştu, üstelik bundan haberi dahi yoktu. Her gün iş için şehre gidiyor olsaydım yaşanabilecekleri düşünmek bile istemiyordum. Kızcağızdan hiç haberim olmayabilirdi.

Kumandaya uzanırken, "İş meselesini düşüneceğim," diye yalan söyledim.

Ninova

iLovePDF

ON SEKİZ

OLIVIA

Yatak odamın çocukluğumdan beri pek değişmemiş olması utanç verici bir gerçekti. Duvarlarda hâlâ sevimli kedi ve köpek posterleri asılıydı; bir köpek yavrusunun üzerinde uyuyan bir kedi yavrusundan daha sevimli hiçbir şey yoktu. Hâlâ gece lambası olmadan uyuyamıyordum. Yatağımın üzeri hâlâ pelüş oyuncaklarla doluydu.

Bu gece kollarımın arasında Bay Penguen'le uykuya dalmaya çalışıyordum. Yüzümü yumuşacık siyah-beyaz tüylerine gömüp gözlerimi sımsıkı yumdum. *Uyu artık!*

Hayır, uyuyamayacaktım. Çünkü Liam'ı aklımdan çıkaramıyordum.

Restorandan erken kalkmak zorunda kaldığıma inanamıyordum. Liam'ın beni öpeceğinden neredeyse emindim. Oysa o, bana tekrar çıkma teklifi bile etmemişti.

Bu yüzden de aşırı moralim bozuktu.

Liam çoooook tatlıydı. Onunla ilgili her şey kalbimi pır pır ettiriyordu. Gözlerimi kapadığımda bana gülümsediğini hayal edebiliyordum. Ayrıca dişleri çok güzeldi. Ben dişlere acayip önem verirdim. Kusursuz, inci gibi dişler bana inanılmaz seksi

Ninova

iLovePDF

gelirdi. Bu tuhaf bir şey miydi? Belki. Ama Liam'ın gerçekten de çok tatlı olduğunu düşünüyordum.

Annem gelince apar topar kalktığımda hayal kırıklığına uğramıştı sanki. Belki de vaktine değmediğimi fark etmişti. Ne de olsa okulda benden çok daha güzel kızlar tanıyordu. Ben tanıdığı en güzel Olivia bile değildim.

En kötüsü de bu meseleyi Madison'la konuşamamaktı. Normalde geceleri bana milyon tane mesaj atardı ama bu gece telefonumdan çıt çıkmıyordu. Madison'sız bir parçam eksikmiş gibi hissediyordum.

Yarın onunla konuşup aramızı düzeltmeye çalışacaktım.

Derken camdan *tık tık* sesler geldi. Başta yağmur sandım ama sonra birinin camıma taş attığını fark ettim. Bay Penguen'i bırakıp kim olduğuna bakmaya gittim.

Aman Tanrım.

Liam'dı.

Üzerinde ince bir ceket ve kot pantolonla penceremin altında duruyordu. Koyu renk saçları rüzgârdan dağılmıştı, pencereme bakabilmek için boynunu uzatıyordu. Bana el salladı, ben de pencereyi aralayıp başımı dışarı çıkardım.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

Elindeki taşı havaya atıp yakaladı. "Atış talimi yapıyorum."

Ona dik dik baktım.

"Şaka yapıyorum, Olivia. Şey... Aşağı gelebilir misin?"

Başımı çevirip komodinin üzerindeki saate baktım. Biri çeyrek geçiyordu. Annemle babam çoktan yatmış olmalıydı ki odamın kapısının altının karanlık olması da buna işaretti. Dışarı çıktığımı asla bilmezlerdi. Hem zaten hemen aşağıda olacaktım. "Tamam, geliyorum."

Üzerimde yatarken giydiğim bol tişörtümden başka bir şey yoktu ve bu kılıkla dışarı çıkamazdım. Hemen bir kot pantolonla yeni bir üst giydim. Bu kez ince ceketimi de aldım çünkü gece sıcaklık iyiden iyiye düşmüştü.

Ninova

iLovePDF

Tahmin ettiğim gibi annemlerin odasının kapısı kapalıydı, içeriden ışık da gelmiyordu. Sessizce odanın önünden geçip merdiveni indim ve karanlık mutfağa girdim. Arka kapının kilidini açıp dışarı çıktım ve kapı çarpmasın diye arkamdan yavaşça kapadım.

Arka verandanın ışığı Liam'ın yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Selam," dedi.

Üzerimde ceket olmasına rağmen titredim. "Selam."

Gökyüzüne baktığımda bu gece dolunay olduğunu gördüm. Beşinci sınıftayken ayın bütün evrelerini öğrenmiştik. Dolunay, hilal, yeni ay. Doğru düzgün hatırlamıyordum ama dolunayı hep sevmiştim.

Liam ellerini ceplerine sokup yandan yandan gülümsedi. "Uyandırdığım için kusura bakma."

"Uyandırmadın."

"Öyle mi?"

"Uyku tutmadı."

Başıyla onayladı. "Beni de." Ensesini ovuşturdu. "Şey... seni düşünmekten uyuyamadım."

Güçlükle yutkundum. "Ö-öyle mi?"

Ay ışığında her zamankinden daha koyu görünen gözlerini yüzüme dikti. "Alelacele gittin. Ben... seni eve bırakmayı çok istiyordum."

"Ya."

"Bak, Olivia, ben..." Derin bir nefes aldı. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, onun da olduğundan emin değildim. Ama sonra bir adım yaklaşıp başını eğdi ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Aman. Tanrım.

Bu benim ilk öpücüğümdü. İlk gerçek öpücüğüm. Ve *inanılmazdı*. Liam *sahiden* iyi öpüşüyordu. Onu kıyaslayabileceğim başka bir erkek olmasa da iyi olduğunu anlamak için kıyas-

Ninova

iLovePDF

lama yapmama gerek yoktu. İlk kez dondurma yediğimde iyi olduğunu anlamıştım. Bu ise tarif edilemezdi.

Liam geri çekildiğinde baştan ayağa titriyordum. Elini koyu saçlarının arasından geçirirken onun da titrediğini fark ettim. Yine yandan yandan gülümsedi. "Okulun ilk gününden beri bunu yapmak istiyordum."

"Yapmana çok sevindim."

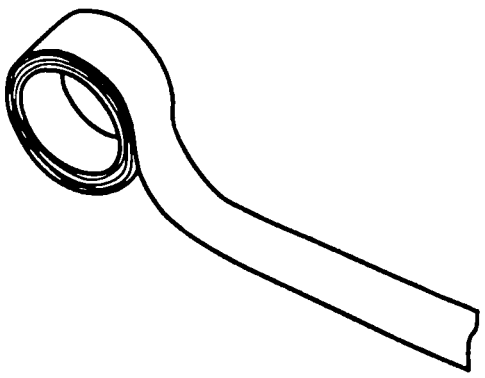
"Öyle mi?" Gözleri parladı. "Ben de."

Sonra beni bir daha öptü.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

iLovePDF

ON DOKUZ

ERIKA

Bir kâbustan nefes nefese uyandım.

Bütün detaylarını hatırlamasam da derin bir çukurun içinde olduğumu hatırlıyordum. Biri üzerime toprak atarak beni diri diri gömüyordu. Üstelik beni gömerken gülüyordu. Kahkahası mezarın içinde yankılanıyordu.

Düşündükçe kalbim sıkıştı. Sakinleşmek için derin derin nefesler aldım.

Yanımda mışıl mışıl uyuyan Jason'a baktım. Her zamanki gibi sırtüstü yattığından hafifçe horluyordu. Açık renk kirpikleri belli belirsiz kıpırdasa da uyanmadı. Jason oldu olası derin uyurdu ve neredeyse hiç uykusuzluk çekmezdi. Bundan çok uzun zaman önce, daha Liam doğmamışken, onu uyandırıp gördüğüm kâbusları anlatırdım. Hiç kızmazdı. Kollarını etrafıma dolayıp beni göğsüne yatırır, o kötü ânın geçtiğini hissettirirdi.

Fakat Jason artık bana öyle hissettiremezdi. Kimse hissettiremezdi. Hem sabah erkenden kalkıp şehre işe gitmesi gerekiyordu. Onu uyandıramazdım. Haksızlık olurdu.

Biz gençken her şey ne kadar kolaydı. Jason'la yirmi yıldan uzun zaman önce tanışmıştım. Kurucularından biri olduğu,

Ninova

iLovePDF

başarı basamaklarını hızla tırmanan bir teknoloji şirketi hakkında yazı yazıyordum. İleride kızımızın alacağı kızıla çalan kahverengi saçları fazlasıyla uzamıştı, sakallarının da kesilmesi gerekiyordu ama yine de çok sevimliydi. Gözlerinin gittikçe daha çok genişlemesine neden olan bir heyecanla şirketin ne yaptığını anlatırken aniden ona, "Söylemeden edemeyeceğim, hayatımda gördüğüm en zeki adamsın," deyivermiştim.

Jason sözünü yarıda kesip bana şaşkın şaşkın bakmış ve "Bu iyi bir şey mi?" diye sormuştu.

Hiç tereddüt etmeden, "Evet," demiştim.

"Güzel. Çünkü sen de hayatımda gördüğüm en güzel kızsın."

Sonrasında uzunca bir süre birbirimizden ayrılmamıştık. Hatta Jason yüklü bir miktar paraya şirketini sattıktan sonra bütün bir yazı Avrupa'yı dolaşarak geçirmiştik. Eyfel Kulesi'nin önünde diz çöküp bana evlenme teklifi etmişti. Klişe olabilirdi ama hayal edebileceğim en romantik şeylerden biriydi.

Şimdi Jason'ı o gün sevdiğimden daha çok seviyordum ama itiraf etmeliyim ki romantizm eskisi gibi değildi. Her gün işe gitmek için onca yol katetmek zorunda kalmasından nefret ediyordum. Ayrıca sık sık iş seyahatlerine çıkmak zorunda olmasından da nefret ediyordum. Hatta bundan iki yıl önce yaşanan bir olayın ardından daha da nefret eder olmuştum.

Jason bana bir yatırımcıyla yemeğe çıkacağını söylemişti. Ara sıra böyle toplantılar yaptığından pek umursamamıştım. Fakat eve döndüğünde ağzı kulaklarındaydı ve üzerinden buram buram bilmediğim bir parfümün kokusu yayılıyordu. Bana selam verdiği anda kokuyu almıştım. Hemen ardından da banyonun yolunu tutmuştu.

Sonraki birkaç hafta bana alışılmadık derecede ilgili davranmıştı. Çiçekler, şık ve pahalı restoranlarda akşam yemekleri, hatta bir keresinde beni bilgisayarımda hayran hayran bakarken yakaladığı elmas küpeler... Karısını aldatan bir kocanın yapacağı her şeyi yaptığını düşünmeden edememiştim.

Ninova

iLovePDF

Onunla yüzleşmeyi düşündüysem de içten içe kocamın beni aldattığına inanmıyordum. Sözünü etmenin bile onu ne kadar kıracağını hayal edebiliyordum. Nihayetinde o parfüm kokusunu uydurduğuma karar vermiştim. Ya da parfümü çok güçlü kokan bir yatırımcıyla yemek yemişti ve koku onun da üzerine sinmişti. Tıpkı bir bara gittiğinizde, sigara içmemenize rağmen eve buram buram sigara kokarak dönmek gibiydi.

Hem o geceden sonra parfümün kokusunu bir daha hiç almamıştım. Yani beni aldattıysa bile tek seferlik bir şeydi.

Yine de o endişe hâlâ içimi kemiriyordu. Hele ki şimdi, Jason bu kadar "seksi" birine dönüşmüşken. Keşke bu kadar uzun saatler çalışmasaydı. Keşke restoranlara gittiğimizde kadın garsonlar, karşılığını alamamalarına rağmen onunla flört etmeseydi. Her neyse, sonuç olarak Jason'a güveniyordum. Beni aldatacağını düşünmüyordum, gerçek anlamda aldatmazdı.

Geceleri gözüme uyku girmemesinin nedeni kocam değildi.

"Jason," diye fısıldadım. Onu uyandırmak istemiyordum ama zaten uyanıksa suçlusu ben olmayacaktım.

Horladı.

Tamam. Uyanmıyordu. Ben de tekrar uykuya dalamayacaktım. Bari kalkıp kendime çay yapayım diye düşündüm.

Terliklerimi giydim ve şifonyerden her sabah içine tıktığım mavi polar sabahlığımı aldım. Esneyerek koridora çıktım. Tam merdivene doğru ilerleyecekken bir şey beni durdurdu.

Liam'ın odasının kapısı aralıktı.

Liam geceleri odasının kapısını asla açık bırakmazdı. Asla. Beş yaşındayken bile yapmazdı bunu. Her zaman kapıyı kapalı tutmak isterdi. Şimdi o kapının aralık olduğunu görmek kâbusum kadar korkutucuydu. Söz konusu Liam olduğunda umulmadık şeyler her zaman kötüye işaretti.

Kapıya yaklaşıp ardına kadar açtım. Gözlerimi kısarak oğlumun karanlık odasına baktım.

Boştu.

Ninova

iLovePDF

Kalbim boğazımda atar vaziyette koşarak oturma odasına indim. Belki de kanepede oturmuş, televizyon izliyordu. Benim gibi o da sık sık uyumakta zorlanırdı. Onu saat onda yatağa yollasam da geç vakitlere kadar uyumadığını biliyordum. Bir keresinde beş saatlik uykunun ona yettiğini söylemişti.

Ama Liam oturma odasında değildi. Mutfakta da yoktu. Yukarıdaki ya da aşağıdaki tuvalet de boştu. Bütün eve baktım, hatta verandayla arka bahçeyi bile kontrol ettim ama hiçbir yerde yoktu. Koşarak odama çıktım.

"Jason!"

Güya onu uyandırmayacaktım. Ama oğlumuz *kayıptı*. Ona *söylememezlik* edemezdim. Ne yapmam gerekiyordu? Liam gecenin bir yarısı ortadan kaybolmuşken uykuya geri mi dönecektim?

Jason'ın gözleri açıldı. İki yaşındaymış gibi yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Erika?"

"Liam yok!" Gerginlikle ellerimi birbirine kenetledim. "Evde değil. Bir yere gitmiş."

Jason'a bakarak benim kadar endişelenmesini bekledim. Oysa o tekrar gözlerini ovuşturdu. Esnedi. Şu an hiç de korkmuşa benzemiyordu.

"Jason," diyerek tekrar denedim. "Liam'ı bulamıyorum ve saat gecenin ikisi."

"Tamam, sakin ol. Bebek değil ya." Yine esnedi. "Cep telefonunu aradın mı?"

Ben bunu nasıl akıl edememiştim? Doğrusu kocamın her koşulda mantıklı düşünebilmesine hayrandım.

Komodinin üzerinde şarj olan telefonumu hışımla aldım. Favoriler listesinden Liam'ın numarasını seçtim. Adına tıkladım ve nefesimi tutarak açmasını bekledim.

"Alo?"

Sesini duyar duymaz derin bir oh çektim. Jason dudaklarını oynatarak, *Ben dedim*, dedi. "Liam! Neredesin sen?"

iLovePDF

"Ah." Bir anlığına sessiz kaldı. "Uyku tutmadı. Ben de yürüyüşe çıktım."

"Gecenin ikisinde mi? Korkudan aklımı oynatacaktım!"

"Babam uyuyamazsam mahallede yürüyebileceğimi söylemişti."

Suçlayan gözlerle Jason'a baktım. "Ona gecenin bir yarısı mahallede yürüyebileceğini mi söyledin?"

Jason çenesine pat pat vurdu. "Şey..."

Kocamın defterini sonra dürecektim. Dikkatimi yeniden oğluma çevirdim. "Liam, hemen eve dönmeni istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Evet. *Şimdi.*"

Yine sessiz kaldı. "Tamam. Hemen döneceğim."

Telefonu kapadık, yani artık rahat rahat kocama bağırabilirdim. Belli ki birazcık bile sağduyusu yoktu. "Ona gecenin bir yarısı mahallede dolaşabileceğini mi söyledin gerçekten?"

Jason yatağın içinde doğruldu. "Bak, kızgın olduğunu biliyorum. Ama burası güvenli bir mahalle. Liam da çocuk değil. Boyu benimkine geldi. Dahası sporcu. Kendini koruyabilir."

"Bıçağa karşı koruyamaz. Ya da silaha."

"Mahallemizde eli bıçaklı ya da silahlı birilerinin dolaştığına gerçekten inanıyor musun?"

"Yine de iyi bir fikir değil."

"Hadi ama, Erika. Liam artık yetişkin sayılır. Başına bir bela geleceğine gerçekten inanıyor musun?"

Hayır. Dürüst olmam gerekirse Liam'ın başına bir bela geleceğini düşünmüyordum. Saldırıya uğrayacağını filan sanmıyordum. Liam kendini koruyabilirdi. Bundan zerre kadar endişem yoktu.

Benim asıl korkum, Liam'ın başkasının başına bela olmasıydı. Yatak odasını boş görünce düşündüğüm ilk şey şu olmuştu: Gecenin ikisinde ne yapmaya çıkmış olabilir?

Ya Olivia Reynolds'la beraberse?

Ninova

iLovePDF

Nefesim hızlanmaya başladı. Galiba panikatak geçiriyordum. Hâlimi fark eden Jason hemen harekete geçti. Banyoya koştu ve ecza dolabını karıştırdığını duydum. Yanıma döndüğünde elinde bir ilaç şişesi vardı. Şişenin çocuk korumalı kapağını açıp avucuna bir tablet döktü.

"İç hadi," dedi.

İki aydır Xanax içmek zorunda kalmamıştım. Bu sebepten kendimle gurur duyuyordum. Ama şimdi katettiğim bütün ilerleme ziyan olmuştu. İlacı Jason'ın avucundan alıp ağzıma attım ve susuz yuttum. Jason kaşlarını çatmış vaziyette beni izliyordu. Eskiden alnı yalnızca kaşlarını çattığında kırışırdı ama şimdi daima kırışıktı.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, sanki ben bir çeşit akıl hastasıymışım gibi.

Xanax sayesinde şimdiden rahatlamaya başlamıştım bile ama muhtemelen plasebo etkisiydi. Bu kadar hızlı etki etmiş olamazdı.

"Baksana," dedi Jason, sesi yine abartılı derecede sakindi. "Biraz uzanmaya ne dersin?"

"Liam gelmeden olmaz."

"Ben aşağı inip Liam'ı beklerim. Ona bir daha gece yarısı dışarı çıkmamasını söylerim, tamam mı?"

İtiraz etmek istesem de kendimi sersem ve yorgun hissediyordum. Ne zaman panikatak geçirsem sonucu böyle olurdu. Xanax da beni iyice uyuşturmuştu. "Tamam. Teşekkür ederim."

Yatağa uzandım, Jason aşağı ineceğini söylediyse de o da yanıma uzandı ve saçlarımı okşamaya başladı. "Biraz daha rahatlamalısın, Erika. Her şey yolunda. Çocuklar iyi. Gereksiz yere fazla endişeleniyorsun."

Keşke Jason'ın evreninde yaşıyor olsaydım. Çocukların iyi olduğu, en büyük sorunumuzun yüklü ev kredimiz olduğu evrende. Ama maalesef benim hayatımda hiçbir şey bu kadar basit değildi.

Ninova

iLovePDF

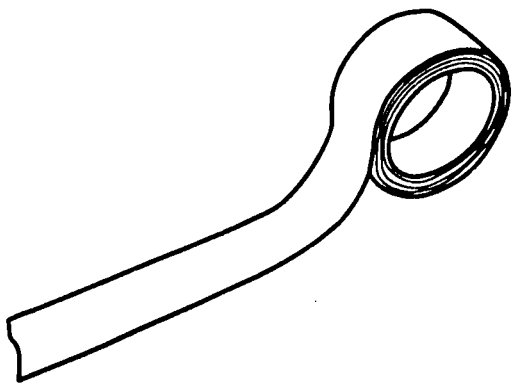
Bu düşünceyle uykuya dalarken dünyamın başıma yıkılmak üzere olduğundan tamamen bihaberdim.

Ninova

iLovePDF

YİRMİ

ERIKA

Ertesi sabah okula giderken yolcu koltuğunu Liam kaptı. Dün gece eve geldiğinde Jason onu azarlamıştı, sabah bir posta da ben azarlamıştım ama buna rağmen alışılmadık biçimde keyifliydi. Gerçi sanırım Jason fazla üzerine gitmemişti, ben de hem uykusuzluğun hem de Xanax'ın etkisiyle pek zorlayıcı olamamıştım.

Hem Jason Liam'a gece evden çıkma izni vermişken oğluma o kadar da kızamazdım. Aslında öfkemin hedefi Jason olmalıydı ama ben daha yataktan çıkmadan kalkıp duşunu almış, işe gitmek üzere yola koyulmuştu. Bunun tesadüf olduğunu hiç sanmıyordum.

Liam radyoya el koymuştu ve şu anda bir Maroon 5 şarkısı çalıyordu, o da kendinden hiç beklenmeyecek şekilde mırıldanarak şarkıya eşlik ediyordu. Oysa normalde radyoda çalan şarkıyı detone bir sesle bağıra çağıra söyleyen Hannah olurdu. Liam gece doğru düzgün uyumamış olmasına rağmen bir hayli enerjikti. Fazla uykuya ihtiyacı olmadığını söylerken haklıymış. Lisenin olduğu sokağa döndüğümde hâlâ mırıldanıyordu.

"Okulda ne olmuş?" diye sordu Hannah.

Ninova

iLovePDF

Güzel soruydu. Okulun önü eşit sayıda polis memuru ve gazeteci doluydu. Bu iki grubun birleşiminden asla hayır gelmezdi. Arabayı okulun önüne park etmeye çalıştığımda memurlardan biri beni yan girişe yönlendirdi. Midem çalkalandı. Bir ebeveyn olarak şu hayatta asla görmek istemeyeceğiniz bir şey varsa o da çocuklarınızın okulunun önünün polis kaynamasıydı.

"Okul açık mı ki?" diye sordum. "Neler oluyor?"

Hannah ve Liam meseleyi anlamak için hemen telefonlarına davrandılar. Önünde bir öğretmenin beklediği yan girişe yanaştım. Ben çocuklarımı arabadan indirmeye tereddüt etsem bile öğrencileri içeri alıyor gibiydiler.

"Dün gece bir öğrenci kaybolmuş!" diye ciyakladı Hannah. "Kimse nerede olduğunu bilmiyormuş."

Arabayı durdurup Hannah'ya baktım. "Kimmiş?"

Olivia Reynolds olmasın. Olivia Reynolds olmasın.

"Bir dakika..." Hâlâ başparmağıyla ekranı kaydırıyordu. "Şey..." Yüzünün rengi attı.

"Hannah?"

Alt dudağını çiğnemeye başladı. Bakışları Liam'a kaydı, sonra tekrar telefonuna baktı. "Olivia Mercer."

"Olivia..." Kızıma kaşlarımı çatarak baktım. "Olivia... Mercer mı? Kaçıncı sınıfta?"

Hannah gözlerini ekrandan ayırmadı, önüne düşen saçları yüzünü örtüyordu. "Şey, üçüncü sınıfta."

Bakışlarımı Liam'a çevirdim. Dudakları aralanmış vaziyette telefonuna bakıyordu. "Liam, sen bu kızı tanıyor musun?"

"Biraz," dedi. "Tanışmıştık ama çok yakın değildik."

Gözlerimi kıstım. Yalan mı söylüyordu? Artık anlayamıyordum. Eskiden şıp diye anlardım ama şimdilerde beni kandırmak konusunda ustalaşmıştı. Hiç değilse doğruyu söylüyor gibi konuşuyordu. Belki de gerçekten doğruyu söylüyordu.

Bu yüzden bakışlarımı tekrar Hannah'ya çevirdim çünkü onun gizlisi saklısı yoktu. Sahiden de telefonuna bakarken alt

Ninova

iLovePDF

dudağını öyle sert ısırıyordu ki bembeyaz kesilmişti. Birden yüreğim ezildi. Aman Tanrım, yoksa yanlış Olivia'yı mı bulmuştum? Bu lanet okulda kaç Olivia vardı?

"İkiniz bugün okula gitmeseniz daha iyi olur," dedim.

Hannah başını iki yana salladı. "Bugün matematik sınavım var. Hem neden evde kalalım ki? Okulda güvendeyiz."

"Eğer eminsen..."

Hannah zor da olsa gülümsemeyi başardı. "Bu kadar endişelenme, anne."

Bunu söyledikten sonra çantasını alıp arabadan indi. Liam da ayaklarının dibinde duran çantasını aldı ama tam arabadan inecekken onu kolundan tuttum. Kolunun küçücük, incecik olduğu zamanı hâlâ hatırlıyordum; parmaklarını etrafına dolayabiliyordum. O zamandan bu yana çok şey değişmişti.

"Liam," dedim.

Liam çantasını kucağına koydu. Hannah'nın çantasında milyon tane süs asılıydı ama Liam'ınkinde hiçbir şey yoktu. "Derse geç kalacağım."

"Liam." Sonraki cümle ağzımdan güçlükle çıktı. "Dün gece nereye gittin?"

Koyu gözlerini kaldırıp doğruca benimkilere baktı. "Mahallede dolaştım sadece."

"Yemin eder misin?"

"Anne, kes şunu. Yemin ederim."

Küçükken yalan söylediğinde göz teması kuramazdı; yalan söylediğini de öyle anlardım zaten. Ama şimdi bakışlarını benimkilerden ayırmıyordu. Yalan söylüyorsa gözümün içine baka baka söylüyordu ve bu konuda çok iyiydi. Doğrusu neye inanacağımı bilmiyordum. Fakat Hannah telefondan kızın adını okurken soğukkanlılığını nasıl yitirdiği gözümün önünden gitmiyordu.

"Anne, gitmem lazım."

Ninova

iLovePDF

"Tamam." Kolunu bıraktım. "Git. Ama Hannah'ya okul çıkışı ikinizi de alacağımı söyle."

"Benim atletizm takımıyla antrenmanım var."

"Katılma."

Liam itiraz edecek gibi olduysa da bir şey demedi. Elini kapının koluna koydu. "Görüşürüz, anne. Seni seviyorum."

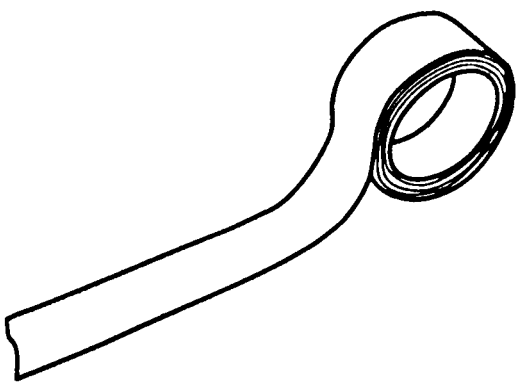
"Ben de seni seviyorum."

Liam hakkındaki en zor şey "Seni seviyorum" dediğinde bunun da yalan olup olmadığını anlamamamdı.

Ninova

iLovePDF

YİRMİ BİR

Eleanor Williams'la yapılan polis görüşmesinin dökümü

PT: "Liam Cass'i nereden tanıyorsunuz, Bayan Williams?"

EW: "İlkokul ikinci sınıf öğretmeniydim."

PT: "Bütün yıl mı?"

EW: "Evet."

PT: "Peki, onun hakkında ne düşünmüştünüz?"

EW: "Eh, senenin başında en sevdiğim öğrencilerimden biriydi. Belki de *en sevdiğimdi.* İkinci sınıfların... odak süresi pek uzun değildir. Dikkatleri kolayca dağılır, yaramazlık yapmaya başlarlar, o zaman onları tekrar derse döndürmem gerekir. Ama Liam öyle değildi. Diğer çocuklar yaramazlık yaptığında bile o uslu uslu otururdu. Ayrıca derste verdiğim ödevleri ilk o yapardı. *Her şeyi* anlardı. Ev ödevlerini eksiksiz tamamlardı. Üstüne üstlük çok kibardı. Ayrıca çok da tatlı bir çocuktu. Reklamlarda oynayan çocuklar gibiydi."

PT: "Diğer çocuklar onunla nasıl geçinirdi?"

EW: "Çoğunlukla onu çok severlerdi. Daha yedi yaşında olmasına rağmen son derece büyüleyiciydi. Hatta

Ninova

iLovePDF

fazla büyüleyiciydi. Sanki rol yapıyormuş gibiydi, bilmem anlatabiliyor muyum? Yedi yaşında bir çocuk için bu çok sıra dışı bir durumdu. Normalde onun yaşındaki çocuklar göründükleri gibi olurlar."

PT: "Peki, yıl içinde onun hakkındaki fikrinizin değişmesine sebep olacak ne yaşandı?"

EW: "Dediğim gibi, Liam alışılmadık biçimde uslu bir çocuktu. Ama bazen dünyanın en rahatsız edici şeylerini söylerdi. O sevimli suratıyla öyle şeyler söylediğinde..."

PT: "Ne gibi şeyler?"

EW: "Şey, o kadar eski zamanı hatırlamak zor fakat söylediği bir şey aklımdan hiç çıkmadı. Sizi de bu yüzden aradım."

PT: "Nedir?"

EW: "Aileler ve evlilikler hakkında bir ünite işliyorduk. Liam elini kaldırıp evlenmek için sabırsızlandığını söyledi."

PT: "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

EW: "Evlenmek için sabırsızlandığını, böylece karısını sonsuza dek bir çukura kapayabileceğini söyledi."

PT: "..."

EW: "Aynen öyle."

PT: "Söylediği sözler hakkında bir şey yaptınız mı?"

EW: "Ailesine haber verdim elbette. Ama müdüre taşımadım çünkü sık sık yaptığı bir şey değildi, sınıfın düzenini de bozmuyordu."

PT: "Yani ailesiyle konuştunuz?"

EW: "Annesiyle. Babası iş seyahatinde olduğundan toplantıya katılamamıştı."

PT: "Peki, Bayan Cass'le konuştuğunuzda ne dedi?"

EW: "Dehşete düştü tabii. Liam'ın psikolojik destek almasının işine yarayabileceğini söyledim, o da kabul

Ninova

iLovePDF

etti. En kısa zamanda bir çocuk psikoloğu bulacağını söyledi. Ama asıl tuhaf olan..."

PT: "Evet?"

EW: "Dehşete düşmüştü ama *şaşırmamıştı*. Daha doğrusu şaşırmasını bekleyeceğiniz şekilde şaşırmamıştı."

PT: "Peki, sizce bunun sebebi neydi?"

EW: "Bence Liam'ın böyle şeyler düşündüğünü zaten biliyordu. Yıllar içinde ona da benzeri şeyler söylemiş olmalı."

PT: "Liam'ı psikoloğa götürüp götürmediğini biliyor musunuz?"

EW: "Bana götürdüğünü söyledi."

PT: "Peki, Liam'ın davranışlarında bir düzelme oldu mu?"

EW: "Rahatsız edici şeyler söylemeyi bırakıp bırakmadığını soruyorsanız evet, bıraktı. Bir daha asla o tür bir şey söylemedi. Ama içimden bir ses hep..."

PT: "Ne?"

EW: "Eh, dediğim gibi, Liam çok zeki bir çocuktu. Bana kalırsa öyle şeyler söylemeyi bırakmasının tek sebebi, düşüncelerini sesli söylememesi gerektiğini fark etmesiydi. Bence öyle şeyler düşünmeyi hiç bırakmadı. Ama tabii bunu bilmek imkânsız."

PT: "Evet, öyle."

EW: "Umarım sizi arayarak doğru olanı yapmışımdır. Başta pek emin değildim ama sonra gazetede şu Mercer denen kızın başına gelenleri okudum, Liam'la da aynı yaşta olduklarını hatırlayınca... Eh, sizinle konuşmam gerektiğini düşündüm."

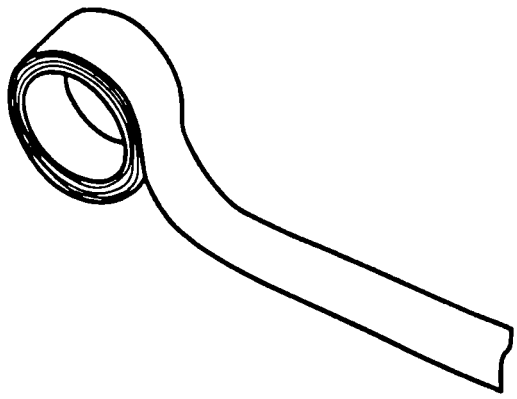
PT: "Bizi arayarak en doğrusunu yaptınız."

EW: "Umarım kızı bulursunuz."

PT: "Tek istediğimiz bu."

Nihova

iLovePDF

YİRMİ İKİ

ERIKA

Acele karar veriyordum.

Kızın tekinin kaybolması, Liam'ın da dün gece dışarıda olması oğlumun bu işte bir parmağı olduğu anlamına gelmezdi. Kızın adının Olivia olması, onun Liam'ın ilgi duyduğu kız olduğu anlamına gelmezdi. Liam'ın münazarada konuştuğu kızın adı Olivia Reynolds'tı. Facebook profiline bakarak o olduğunu doğrulamıştım. Kaybolan kızsa Liam'la hiç alakası olmayan bir Olivia'ydı.

Boş yere panik yapıyordum. Her şey yoluna girecekti.

Çocuklar arabadan indikten kısa süre sonra bir ara sokakta durup cep telefonumu çıkardım. Bizim kasabanın adını yazıp "kayıp liseli öğrenci" diye arattığımda Olivia ismiyle birlikte bir yazı çıktı hemen. On altı yaşındaki Olivia Mercer dün gece evinden kaybolmuştu. Annesi sabah onu uyandırmak için odasına girdiğinde yoktu.

Polisler kızın kaçmış olma ihtimali üzerinde duruyordu ama bence öyle değildi. Haberde yazanlara göre bütün kıyafetleri ve bavulu yerli yerinde duruyordu, ayrıca cüzdanıyla cep telefonunu evde bırakmıştı. Öte yandan arbede yaşandığına ya da

Ninova

iLovePDF

eve zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu. Belki kaçmamıştı ama evden kendi isteğiyle çıkmıştı. Hem de tanıdığı biriyle birlikte.

İnternette yer alan haberlerden birinde Olivia Mercer'ın renkli bir fotoğrafı vardı. Öyle çok güzel bir kız değildi ama kesinlikle sevimliydi. Yuvarlak bir suratı, bol bol çili ve gülümsediğinde yanaklarında beliren küçük gamzeleri vardı. Tatlı birine benziyordu. İstemsizce seveceğiniz türden birine.

Olivia Mercer'ın kayboluşuyla ilgili on kadar haber okudum ama ilk üçünden sonra hepsi aynı bilgileri tekrar ediyordu. Mucizevi bir biçimde bulunduğuna dair bir haber çıkması umuduyla sayfayı yeniledim.

Ama hayır. Olivia Mercer hâlâ kayıptı.

Eve gidip yorganımın altına saklanmak istesem de mutfak alışverişi yapmam gerekiyordu. Ne var ki okulun yakınındaki marketin, Olivia'nın kayboluşuyla ilgili dedikodu yapmaktan başka dertleri olmayan velilerle dolu olduğundan emindim. Fakat ben bu meseleyle ilgili konuşmak istemiyordum. Hatta bu meseleyi *düşünmek* bile istemiyordum.

Yaklaşık yirmi dakikalık mesafede yeni açılmış bir market daha vardı. Orada hiçbir veliye rastlamazdım. Dolayısıyla fazladan benzin yakmaya değerdi. Hem belki araba sürmek zihnimi boşaltmama da yardımcı olurdu.

Beni markete yönlendirmesi için arabanın GPS'ini açtım. Fakat marketin adını girmeye başladığım sırada karşıma yakın zamanda aranan adreslerin listesi çıktı ve bu adreslerin arasında bilmediğim bir tane vardı. Listedeki son arama Yeşil Sokak, No: 41'di.

O adresi ne zaman girmiştim? Orada kim oturuyordu?

Kendime engel olamayıp adrese tıkladım. İngiliz aksanlı GPS'im bana düz ilerlememi, ardından ışıklarda sağa dönmemi söyledi. Yönlendirmesine uyarak ışıklarda sağa döndüm, ardından sola dönmemi söyledi, sonra tekrar sağa dönerek Yeşil Sokak'a vardım. Tek sayılı kapı numaraları sağ tarafta oldu-

Ninova

iLovePDF

ğundan sağıma bakınarak sokağın sonuna doğru sürdüm. 41 numarayı arıyordum.

Bulmak hiç de zor olmadı. Zira önü polislerle ve habercilerle doluydu. Evin bugün ilgi odağı olduğu kesindi.

Posta kutusuna bakmama gerek bile yoktu ama yine de –sırf kendime eziyet etmek için– baktım. Gri kutunun üzerindeki siyah harfleri görmek, yumruk yemekten beterdi:

MERCER

Köşeyi dönüp arabamı boş bir sokağa park ettim. En az on beş dakika boyunca öylece oturdum çünkü ellerim yola devam edemeyeceğim kadar titriyordu. Liam dün gece dışarı çıkmıştı. Arabamı almıştı. Ve buraya gelmişti. Kayıp kızın evine. Kız muhtemelen ölmüştü.

Çantamdan telefonumu çıkardım ama ellerimin titremesi bir türlü geçmediğinden neredeyse düşürecektim. Güç bela Jason'ı aramayı başardım. Şükürler olsun ki açtı. Jason iş yerinde son derece meşguldü ve onu yalnızca ikinci seviye ya da daha kötü acil durumlarda rahatsız edeceğimde anlaşmıştık.

"Erika?"

"Selam." Sesim çatallanınca boğazımı temizledim. "Jason, konuşmamız gerek."

"Tanrım, ne oldu? İyi misin?"

"Liseden bir kız kaybolmuş." Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Sabah ebeveynleri odasına girdiğinde yatağında yokmuş. Liam... Dün gece dışarı çıktığında arabamı alıp o kızı görmeye gitmiş sanırım. GPS'te kızın adresi var. Ve şimdi kız kayıp. Kız *yok*, Jason! Ortadan kaybolmuş!"

"Dur bir dakika..." Jason bir müddet sessiz kaldı. "Liam'ın kendi başına araba kullandığını mı söylüyorsun? Bensiz?" Sesi bir oktav yükseldi. "Olmaz öyle şey! Daha ehliyetini almadı."

Ninova

iLovePDF

"Anlattıklarımdan *bunu* mu anladın? Jason, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sa... sanırım hayır?.."

Derin bir nefes aldım. "Kız kayıp. Biri kızı kaçırmış ve onu canlı gören son kişi Liam olabilir."

"O zaman polisi arayıp bildiklerini anlatsın, böylece kızı kimin kaçırdığını bulurlar."

Ellerim hâlâ titriyordu ama bu sefer sinirdendi. Jason nasıl bu kadar kalın kafalı olabilirdi? Bizimle fazla vakit geçiremese de Liam hakkındaki hikâyeleri pekâlâ biliyordu. Ama hayır, oğlumuzun bir sorunu olduğuna inanmıyordu. Yine de durumun vahametini anlaması gerekiyordu.

"Bir dakika." Jason'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Liam'ın kızın kayboluşuyla ilgisi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, tam olarak öyle söylüyorum!"

"Tanrım, Erika. Ciddi misin sen? Liam'ın sahiden de..."

"Ne düşündüğümü biliyorsun."

"Liam yapmış olamaz. Burada çocuğumuzdan bahsediyoruz."

"Aynen."

Hattın öbür ucundan hışırtılar geldi. "Eve gelmemi ister misin?"

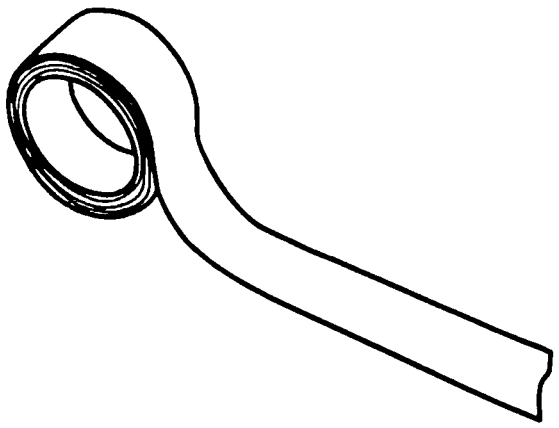
İç geçirdim. "Hayır. Yapacağın bir şey yok. En azından şimdilik."

"Liam yapmadı," dedi Jason, benim zerre kadar hissetmediğim bir inançla. "Kız muhtemelen evden kaçmıştır, bir iki güne döner."

Haklı olmasını o kadar çok istiyordum ki. Çünkü öbür türlüsü hayal edemeyeceğim kadar korkunçtu.

Ninova

iLovePDF

YİRMİ ÜÇ
ERIKA

Eve döndüğümde garaj yolumuzda beyaz bir Lincoln Continental vardı. Annemin arabası olduğunu hemen anladım. Şu anda konuşmak istediğim son kişi olsa da görünüşe bakılırsa çoktan anahtarıyla içeri girmişti bile, muhtemelen kendine kahve yapıyordu.

Annem ta New Jersey'de otursa dahi emekli ve bekârdı, dolayısıyla kafasına estiği gibi –yani bize haber vermeden– çıkıp gelmekte hiçbir sakınca görmüyordu. Jason şaşırtıcı biçimde bunu hiç sorun etmiyordu. Onun annesi o üniversitedeyken meme kanserinden ölmüş, bir yıl sonra da babası kalp krizinden vefat etmişti. ("Annemin acısına dayanamadı," demişti Jason.) Bu yüzden çocukların tek büyüğünü evimizde ağırlamayı seviyordu. Ben de seviyordum ama gelmeden önce aramasını yeğlerdim.

Yine de gidecek başka yerim yoktu. Dolayısıyla annemle yüzleşmek zorundaydım.

Eve girer girmez mutfaktan tangır tungur sesler geldiğini duydum. Annem mutfaklara bayılıyordu. Her gelişinde bize bir çeşit mutfak aleti getirirdi. En son geçen ay pişirici almıştı.

Ninova

iLovePDF

Yirmi dakika boyunca onunla pişirebileceğim harika şeyleri anlatıp durmuştu. O zamandan beri alet mutfağın bir köşesinde toz topluyordu. O şeyin muazzam çorba yaptığını biliyordum ama ben çorba *sevmezdim*.

"Erika!" Tam da tahmin ettiğim gibi annem kahve makinemizin başındaydı. Makineyi bir yıllık kapsülüyle birlikte o almıştı. Ak saçlarını topuz yapmıştı, bağa gözlüğü burnunun üzerinde duruyordu. "Yarım saattir seni bekliyorum! Her şey yolunda mı?"

Cevap vermeye nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Annemle yakındık –Jason bana evlenme teklifi ettiğinde ilk ona söylemiştim– ama Liam'la ilgili korkularımı onunla hiç paylaşmamıştım. Ne diyebilirdim ki? Liam onun ilk torunuydu, tek erkek torunuydu. Ona oğlumun hiç de düşündüğü gibi kusursuz bir melek olmadığını söylemeye yüreğim el vermemişti. Liam annemin yanında hep büyüleyici davranırdı. Annem onun gerçek yüzünü benim gördüğüm gibi göremezdi.

"Yolunda," dedim yutkunarak.

Annem kahve fincanını eline aldı. Üzerinde dört yaşındaki Liam'ın yüzü olan fincanı seçmişti. Oğlum o fotoğrafta inanılmaz tatlıydı; burnunun üzeri çillerle kaplıydı, ön dişlerinden biri yoktu. Fakat benim düşünebildiğim tek şey bunun, Liam'ın gerçekte nasıl biri olduğunu fark etmeye başladığım yıl olduğuydu.

"Kaybolan kızı duydum," dedi annem. "Ne korkunç. Hannah'nın evden çıkmasına izin vermene şaşırdım doğrusu."

Boğazımı temizledim. "Kızın döneceğinden eminim."

"Kız evladının olmasının en kötü yanı bu işte," dedi. "İnsan hep böyle şeylerden korkuyor. Ama Liam için korkmana gerek yok."

Tanrım, lütfen kız evden kaçmış olsun. Ya da oğlumu ilgilendirmeyen *herhangi bir şey olmuş olsun.*

Ninova

iLovePDF

Kendimi kanepeye attım, başka hiçbir şey yapamayacak kadar yılgındım. Annem elinde kahvesiyle yanıma oturdu. O otururken kanepe sallandı.

"Dinle, Erika," dedi usulca. "Buraya ziyarete gelmedim. Sana söylemem gereken bir şey var. Ve... bu... kolay olmayacak."

Oturduğum yerde doğruldum. Bana ne söyleyecekti? Yoksa kanser mi olmuştu? Bu korkunç gün böyle mi devam edecekti? Sanırım kusacaktım. "Ne oldu?"

Annem bakışlarını yere indirdi. "Benden nefret edeceksin."

Anneme baktım. Yüzünü kaplayan kırışıklar ben küçükken orada olmasa bile nedense bana hâlâ aynı görünüyordu. Babam araba çarpması sonucu hayatını kaybettikten sonra beni tek başına büyüten o cesur kadındı hâlâ. Ben küçükken kimseyle görüşmemişti çünkü bana odaklanmak istediğini söylemişti. Daha yeni yeni, son on yıldır ara sıra birileriyle çıkıyor, seyahat ediyordu. Dolayısıyla ondan nefret etmeme sebep olacak ne söyleyebileceğini düşünemiyordum.

"Ne oldu, anne?"

"Sana..." Derin bir iç çekip pencereden dışarı baktı. "Sana karşı tamamen dürüst olmadım, Erika. Bilmediğin şeyler var. Kendi başına öğrenmeden önce benden duyman gereken şeyler."

Pekâlâ, beni korkutmaya başlıyordu. "Tamam, söyle o zaman."

"Şey... babanla ilgili."

"Babam mı?" Komodinimin çekmecesinde sakladığım fotoğraftaki koyu saçlı, koyu gözlü yakışıklı adamı gözümde canlandırmaya çalıştım. Ona dair anılarımın hepsi silikti. Sakallarının battığını ve hep sigara koktuğunu hatırlıyordum. O öldüğünde ben daha dört yaşında bile olmadığımdan büyüdüğümü hiç görememişti. Her gün ona biraz daha benzeyen erkek torununu hiç görememişti. "Babamla ilgili ne söyleyeceksin?"

"Gerçek şu ki..." Fincanın kulpunu tutan eli hafifçe titriyordu. Fincanı sehpanın üzerine koydu, hemen birkaç santim

Ninova

iLovePDF

ötesindeki bardak altlığını görmezden gelmişti. Başka zaman olsa sinirden delirirdim. Ama bugün umurumda bile olmamıştı. "Gerçek şu ki baban... O aslında..."

"Ne?"

"Yaşıyor."

"*Ne?*"

İki dakika öncesine kadar hiçbir koşulda annemden nefret edemeyeceğimi düşünüyordum. Ama şimdi aksini düşünmeye başlamıştım. Babam *yaşıyor* muydu? Bu nasıl olabilirdi? Annem bunca yıldır onun ölü olduğuna inanmama nasıl izin vermişti? Babam trafik kazası geçirmişti. Kırk yıldan fazladır annemin palavralarına gözüm kapalı inanmıştım.

"Çok özür dilerim, tatlım," dedi nefes nefese. "Sana daha önce söylemek istedim ama böyle bir şeyi söylemek hiç kolay değil."

"Baştan yalan söylemeseydin o zaman." Dişlerimi sıktım. "Neden bana onun öldüğünü söyledin? Ne oldu? Başka bir kadınla mı kaçtı?"

Delice de olsa bunu anlayabilirdim. Belki de babam şırfıntının tekiyle kaçmıştı ve annem de öfkeden o ölmüş gibi davranmıştı. Kırk yıl boyunca bana yalan söylediği için onu affedebilir miydim bilmiyordum ama deneyebilirdim.

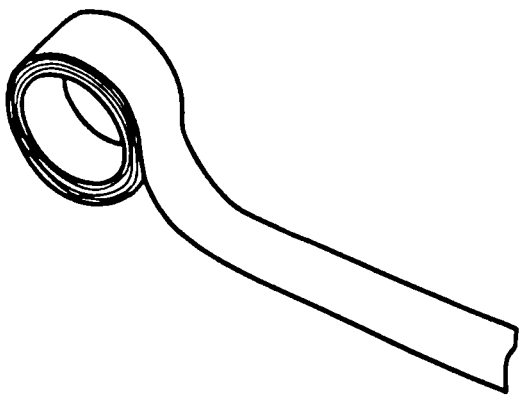
"Hayır," dedi. "Öyle olmadı."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ağzından lafı kerpetenle almam mı gerekecekti? "O zaman ne oldu? Babam kırk iki yıldır nerede?"

Annem kucağında duran buruşuk ellerine baktı. "Hapiste. Kasten adam öldürme suçundan yatıyor."

Ninova

iLovePDF

YİRMİ DÖRT

ERIKA

Annemin ağzından çıkan her bir cümle yumruktan farksızdı.

Babam yaşıyordu.

Yumruk.

Babam kırk yıldan fazladır hapisteydi.

Yumruk.

Babam bir katildi.

Yumruk. Yumruk.

Ne diyeceğimi bilmiyordum bile. Kalbim göğsümü döverken dümdüz karşı duvara baktım. Hayatımın en stresli sabahıydı bu. Böyle giderse günü felç geçirmiş hâlde hastanede kapayacaktım.

"Sana neden söylemediğimi anlıyorsundur," dedi annem, hızlı hızlı konuşuyordu. "Senin için travmatik olacağını düşündüm. Hem bu bilgi yayılırsa diğer çocuklar seninle alay edebilirdi."

"Ne?.." Konuşmaya başladıysam da sesim biri beni boğazlıyormuş gibi çıkmıştı. Of, şu an boğazlanmaktan bahsetmenin hiç sırası değildi. "Ne yaptı?"

"Birini öldürdü."

"O kadarını anladım. Kimi öldürdü?" Ve *neden* öldürdü?

Ninova

iLovePDF

Annem kaşlarını çattı. Anlatmak istemediğini görebiliyordum ama yapacak bir şey yoktu. Bu sırrı benden fazlasıyla uzun bir süre saklamıştı zaten. Bilmeyi hak ediyordum. "Bir kadındı," dedi. "Yasak aşk yaşadığı bir kadın."

"Neden öldürdü?"

"Kazara olduğunu söyledi. Öldürmek istememiş." Annemin yüzündeki çizgiler derinleşti. "Ama hikâyesi tutarlı değildi. Tabii jüri de inanmadı. Önceden planladığını düşündüler."

Belki de sadece acı çektiğini görmek istemişti. Belki de sadece çığlık attığını duymak istemişti.

"Sence kadını planlayarak mı öldürdü?" diye sordum güçlükle.

Annem bir müddet sessiz kaldı. "Evet, bence öyle. Kadın onu ilişkilerini ifşa etmekle tehdit etti, baban da onu öldürdü."

"Nasıl..." Bir an için gözlerimi yumup babamın bu gizemli kadını kaçamayacağı karanlık bir çukura attığını hayal ettim. "Nasıl öldürdü?"

"Zehirledi."

Dün gece Liam'ın evde olmadığını fark ettiğimde kalbim nasıl sıkıştıysa yine öyle sıkıştı. Bir panikatağın daha eşiğindeydim; iki günde ikinci. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım.

"Bunları neden şimdi anlatıyorsun?" dedim. "Onca yıldan sonra neden şimdi?" Neden *bugün?*

"Çünkü..." Alt dudağını sertçe ısırdı. "Yeni öğrendim. Baban şartlı tahliye edilmiş. Yani artık serbest."

"O..."

"Ve seni bulmaya çalışabileceğini düşünüyorum," dedi. "O yüzden... hazırlıklı olmanı istedim. Onu görmek istersen. Ya da istemezsen."

"Anladım."

Onca gün dururken bugün bunları öğrenmem... Kaldıramayacağım kadar fazlaydı. Babam yaşıyordu ve bir katildi. Bir kadını zehirlemişti. Ha bir de hapisten çıkmıştı ve beni bulmaya çalışabilirdi.

iLovePDF

"Sanırım..." Derin bir nefes aldım. "Sanırım şu an yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Elbette." Annem iki eliyle birden eteğinin kumaşını sımsıkı tutuyordu. "Benden nefret ediyor musun?"

"Hayır, etmiyorum."

Sadece dünyanın en kötü zamanını buldun.

Annem öne eğilip kollarını omuzlarıma doladı. Bir zamanlar bana sarıldığında her şey yoluna girerdi. Ama o zamanlar artık mazide kalmıştı.

Onu kapıya kadar geçirdim ve gittiğinden emin olmak için pencereden gidişini izledim. Fakat o gözden kaybolduktan sonra bile pencerenin önünden ayrılmadım. Mahalleye doğru bakarak bugün olanları düşündüm. Bir kız kaybolmuştu ve sorumlusu Liam olabilirdi. Babam yaşıyordu ve birini öldürmekten hapis yatmıştı.

İlki için yapabileceğim bir şey yoktu ancak ikincisi için vardı. Yıllardır babam yaşasaydı hayatımın nasıl olacağını düşünüyordum. Birlikte edeceğimiz sohbetleri, mezuniyetimde beni gururla izlediğini, erkek arkadaşlarımdan birini gözü tutmadığında başını iki yana salladığını, gölde balığa çıktığımızı hayal ederdim. Meğer bunca zamandır hayattaymış, gerçi beni balığa götürecek durumda değilmiş ama olsun.

Ve şimdi beni bulmaya çalışabilirdi.

Onun beni bulmasını beklemek zorunda değildim elbette. Ben de onu arayabilirdim. Frank'in onu beş dakikada bulabileceğinden şüphem yoktu. Bunca yıl sonra babamı tekrar görebilirdim. Çocukluğumdan beri ölü olduğunu sandığım adamı.

Derken bakışlarım garaj yolundaki Toyota 4Runner'ıma kaydı. Liam dün gece onu alıp Olivia Mercer'ın evine gitmişti. Sonra da bize yalan söylemişti.

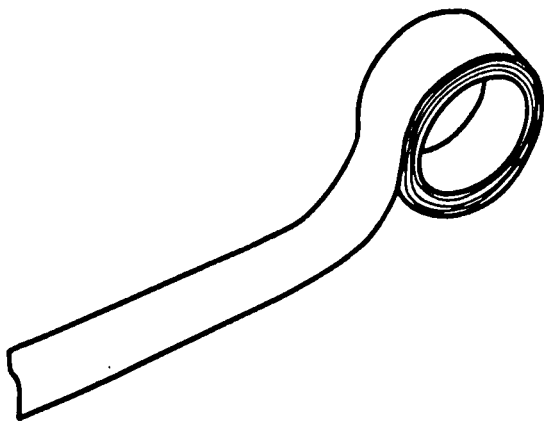
Babam beklemek zorunda kalacaktı. Şu anda daha büyük dertlerim vardı.

Ninova

iLovePDF

YİRMİ BEŞ

OLIVIA

Uyandığımda her yer karanlıktı.

Neredeydim? Neler oluyordu?

Yüzümü tuttum, alnımda, tam iki gözümün ortasında zonklayan bir ağrı vardı. Buraya nasıl gelmiştim. Hatırladığım son şey...

Arabaya bin. Sadece birkaç dakikalığına.

Hayır, hayır yapmamıştı. Yapmazdı.

Aman Tanrım, sanırım kusacaktım.

Öğürdüm ama midem boş olduğundan hiçbir şey çıkmadı. İki büklüm yattığım yerde yutkundum. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım; karanlığa alışmaya çalışıyor, dünyanın bir şekilde netleşmesini umuyordum fakat öyle olmadı.

Yüzümün önündeki elimi bile göremiyordum. Nerede olduğumu, hatta bir adım ilerisini göremiyordum.

Neden göremiyordum?

Olamaz, yoksa kör mü olmuştum?

Ama hayır. Yukarı baktığımda, uzakta incecik bir ışık hüzmesi vardı. Gözlerim gayet iyi görüyordu. Sadece olduğum yerde hiç ışık yoktu.

Ninova

iLovePDF

Başım fıldır fıldır dönüyor, bu da toparlanmamı daha da zorlaştırıyordu. Yattığım yer ıslak ve pütürlüydü. Toprak mıydı? Anlaması o kadar zordu ki... Doğrulup oturdum ve herhangi bir şey hissetme umuduysa elimi ileri uzattım. Sonunda parmaklarım katı bir şeye değdi. Yerle aynı gibiydi. O da topraktı.

Sanırım bir çukurdaydım.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bir çukurdaydım. Yerdeki bir çukurun içindeydim.

Paniğim arttıkça parmaklarım karıncalanmaya başladı. Kapalı alan korkum yoktu ama kendimi... diri diri gömülmüş gibi hissediyordum. Bir an Liam'la öpüşüyor, hayatımın en güzel anlarından birini yaşıyordum ama şimdi gözümü burada açmıştım.

Neden?

Buradan çıkmam gerekiyordu. Bir yolu olmalıydı. Olmak *zorundaydı.*

Tepemde incecik bir ışık vardı; çıkış yolu. Ona uzanabilirsem belki çukurdan çıkabilirdim. Ayağa kalktım ama tam o anda bir şey daha hissettim. *Acı.* Sol ayak bileğime müthiş bir acı saplanmıştı. O kadar ki birdenbire tekrar yere yığıldım.

Bana ne *olmuştu?*

Kot pantolonumun paçasını yukarı sıyırıp bileğime dokundum. Şişmişti. Hem de *bayağı* şişmişti. Ve sıcaktı. Tahminimce bu çukura atıldığımda bileğim kırılmıştı. Ya da en azından fena hâlde incinmişti.

Üzerine ağırlık veremiyordum. Ama yine de ayağa kalkmayı deneyebilirdim. Bu sefer duvardan destek aldım ama toprak ağırlığımın altında hafifçe çöktü. Canım hâlâ deli gibi yansa da ayağa kalkmayı başardım. Daha doğrusu tek ayak üzerine kalktım. Kolumu yukarı uzatıp tepemde tutunabileceğim bir şey aradım.

Ama kolumun uzunluğu yetmedi.

Tepeye uzanamadım.

Ninova

iLovePDF

Tanrım, burada mahsur kalmıştım.

Beni buraya koyduğunda ne yaptığını biliyordu. Buradan kaçmanın zor olacağını biliyordu. Tek şansım birinin beni kurtarmaya gelmesiydi.

"İmdat!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Yardım edin! Yardım edin! Burada mahsur kaldım!"

Karşılık gelmedi.

Sesim kısılana, boğazım yanana kadar bağırmaya devam ettim. Ama hiçbir karşılık alamadım. Dışarıda ne ayak sesi vardı ne de insan. Kim bilir neredeydim? Bir ormanın ortasında mı? Ses geçirmez bodrumunun altında mı?

Bilmiyordum fakat yakın zamanda kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceği açıktı.

Toprak duvara doğru çöktüm. Boğazım kurumuştu. En son ne zaman bir şey içtiğimi ya da yediğimi hatırlamıyordum. Bir gün önce mi? Beni burada tutmayı planlıyorsa en azından içecek bir şey verir miydi? Verirdi, değil mi? Yoksa ölürdüm ve o zaman da hiçbir işine yaramazdım.

Umarım yemek getirirdi. Getirmezse ne yapacaktım?

Bana tecavüz etmemişti. Hafızamda boşluklar olsa da bundan emindim. Etmiş olsaydı anlardım. Değil mi? Bakireydim, yani bana tecavüz etmiş olsaydı canım yanardı. En azından Madison öyle demişti. Kot pantolonumun fermuarıyla düğmesi hâlâ kapalıydı, hiçbir şeyim yırtılmamıştı. Lanet bileğim dışında hiçbir zarar görmemiştim.

Tanrım, neden Madison beni Liam hakkında uyardığında onu dinlememiştim ki?

Belki de yanıma su bırakmıştı. Belki de bir yerlerde koca bir termos su vardı. Etrafımı kolaçan etmeli ve iyice toparlanmalıydım. Buradan kurtulmak için bir şansım varsa önce neyle karşı karşıya olduğumu anlamalıydım. Sonuçta kadınlar hep kaçırıldıkları yerlerden kurtulurlardı. Bununla ilgili haberler

Ninova

iLovePDF

okumuştum. Cesaretlerini ya da zekâlarını kullanarak kaçmanın bir yolunu bulurlardı.

Ya da bulamazlardı. Yıllar sonra ormanda yürüyüş yapan biri toprağa yarı gömülü cesetlerine denk gelirdi.

Tanrım, sanırım yine kusacaktım.

Toprak zeminde iki büklüm olup öğürdüm. Yine hiçbir şey çıkmadı. Ama o kadar çok öğürdüm ki gözlerim yaşardı. Sonra ne olduğunu anlamadan yaşlar yanaklarımdan sicim gibi akmaya başladı.

Burada kapana kısılmıştım. Beni buraya kapamıştı.

Eve gitmek istiyordum. Annemi istiyordum.

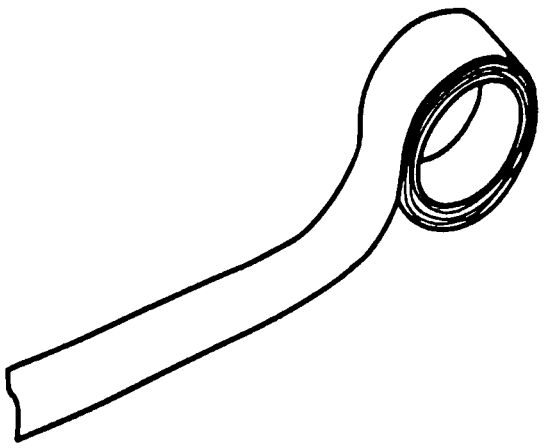
Lütfen...

Ninova

iLovePDF

YİRMİ ALTI

ERIKA

Akşam yemeği bir hayli sessiz geçiyordu.

Jason bu akşam eve erken gelmeyi başarmıştı ki bu sık sık yapabildiği bir şey değildi. Normalde eve erken geldiğinde durumu abartır, özene bezene yemek yapardım ama bu akşam öyle olmamıştı. Bu akşam peynirli makarna yiyorduk. Şayet herhangi birinden itiraz duysaydım tabağını aldığım gibi çöp kovasına boca ederdim.

Gerçi hiçbirinin umurunda değildi. Hannah da Liam da doğru düzgün bir şey yememişti. Tabaklarındaki küçük makarnalarla oynayıp duruyorlardı. Liam saatler önce eve geldiğinden beri neredeyse tek kelime etmemişti.

"Yemek için kusura bakmayın," dedim, kendimi bunu söylemeye mecbur hissederek.

"Ne diye kusura bakacakmışız?" dedi Jason. "Peynirli makarnaya bayılırım. Ezine sağlık."

Hannah birden cana gelip inledi. Jason'ın kelime oyunlarıyla dalga geçme fırsatına asla karşı koyamıyordu. "Bu *Ezine* peyniri değil, baba. Kutunun içinden çıkan toz peynir."

Ninova

iLovePDF

"O kadarını ben de biliyorum, Hannah. Sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyordum."

"Eh, başarılı olduğunu söyleyemeyeceğim."

Jason bana imalı imalı baktıktan sonra uzanıp Hannah'nın bileğini tuttu. "Hey, yemek masasında telefonla oynamak yasak. Bunu biliyorsun."

Vay canına, Hannah düşündüğümden de sinsiydi. Masanın altında telefonuyla oynadığını fark etmemiştim bile. İtaatkâr bir tavırla telefonu Jason'ın açık avucuna bıraktı. Sonra arkasına yaslanıp surat astı. "Sadece Olivia'yı buldular mı diye bakmak istemiştim."

Kalbim tekledi. "Bulmuşlar mı?"

Hannah duraksadı. "Sanmıyorum."

Gözlerimi Liam'a çevirdiğimde tabağına bakıyordu. Henüz GPS'te gördüğüm şeyi ona sormamıştım. Sormaya korkuyordum. Çünkü onu kötü göstermeyecek bir açıklama düşünmek zordu. Tek bildiğim bu sabah gözlerimin içine baka baka bana yalan söylediği, benim de hiç anlamadığımdı.

"Kız seninle aynı yaştaydı, değil mi?" diye sordu Jason.

"Galiba. Pek tanımıyordum."

O zaman neden dün gece evine gittin? Gecenin ikisinde?

Derken kapının zili çaldı. İyi olmuştu çünkü ben de peynirli makarnamı yeme konusunda çocuklar kadar zorlanıyordum. Ne var ki rahatlamam yalnızca kapının deliğinden bakıp iki üniformalı polis görene dek sürdü.

Tanrım, sanırım yine panikatak geçirecektim.

Kapının kilidini açmadan önce iki kez derin nefes aldım ve yüzüme içten göründüğünü düşündüğüm bir gülümseme yerleştirdim. Sanırım Liam'a benzemeye başlıyordum.

Memurlardan biri otuzlu yaşlarda, al yanaklı, hafif göbekli bir adamdı. Diğeriyse zayıf bir kadındı. Saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve keskin bakan siyah gözleri, çıkık elmacık kemikleriyle Hispanik kökenli birine benziyordu.

Ninova

iLovePDF

"Merhabalar," dedi erkek olan, konuşmasından Long Islandlı olduğu apaçık belliydi. "Liam Cass'in evi burası mı?"

Hayır. Hayır hayır hayır...

"Evet..." dedim güçlükle. "Oğlum olur."

Kadın memur pek de içten olmayan bir tavırla gülümsedi. "Ben Dedektif Rivera, bu da Dedektif Murphy. Liam'a birkaç soru sormak istiyorduk. Evde mi?"

"Evet?" dedim ama bunu neden soru sorar gibi söylediğimi bilmiyordum. Boğazımı temizledim. "Yemek yiyor."

"Rica etsem çağırabilir misiniz?" dedi Rivera. Sahte gülümsemesi yüzünden silinmişti.

"Şey..." Başımı yemek odasına çevirdim. Jason ne olduğuna bakmak için odadan çıkmıştı, polisleri görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Avukata ihtiyacı var mı?" dedim.

Belki de bunu sormamalıydım. Tam da suçlu birinin söyleyeceği bir şeydi. Hem Liam'ın bir şey yaptığını kesin olarak bilmiyorduk. Ne de olsa o daha on altı yaşında bir çocuktu.

"Hayır, avukata gerek yok," dedi Rivera. Sözcü o gibi görünüyordu. "Sadece birkaç soru soracağız."

"Mesele nedir?" diye araya girdi Jason.

"Sabah kaybolan kız hakkında bilgi toplamaya çalışıyoruz," dedi Rivera. "Bize yardımcı olabilecek sınıf arkadaşlarıyla konuşuyoruz. Tek amacımız Olivia'yı bulmak."

"Eh, Liam onu tanımadığını söyledi." Jason kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani burada boşuna vakit kaybetmeyin derim."

Dedektif Murphy, Jason'a dostane bir edayla gülümsedi. "O zaman işimiz çabuk biter. Sadece emin olmak istiyoruz. Bir kızın hayatı söz konusu, Bay Cass. Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

"Gidip Liam'ı getireyim," dedim. Yemek odasına girdiğimde ne Liam ne de Hannah yerinden kıpırdamıştı ama Hannah

iLovePDF

neler olduğunu görmeye çalışıyordu. Elimi Liam'ın omzuna koyduğumda yerinden sıçradı. "Kapıda iki polis memuru var, sana birkaç soru sormak istiyorlar."

Hannah'nın gözleri karardı. "Avukatı olması gerekmez mi? Polisler tarafından sorguya çekildiğinde yanında avukatının olması gerekmiyor mu?"

Hannah'nın –Liam'ın tek sırdaşının– böylesine çabuk bir sonuca varması beni rahatsız etti. Başımı iki yana salladım. "Sadece birkaç soru soracaklarını söylediler. Onlara doğruyu söyle, Liam."

Liam ayağa kalktı. "Tamam, onlarla konuşacağım."

Hannah'nın gözleri irileştiyse de bir şey söylemedi.

Oturma odasına döndüğümde memurlar ikili koltukta, Jason da kanepede oturuyordu. Memurlarla konuşuyordu ama gergin görünmüyordu. Her an kusacakmış gibi görünmüyordu ki ben tam olarak öyle hissediyordum. Jason, gerçekten de Liam'ın saklayacak bir şeyi olmadığına inanıyordu.

Liam Jason'ın yanına oturdu, her zamanki gibi sırtı dimdikti. O da pek gergin görünmüyordu. Tişörtünün eteğiyle ya da kot pantolonundaki deliklerle oynamıyordu; ellerinde birazcık bile titreme yoktu. Memurlara dostça gülümsedi. Bir an acaba boşuna mı endişe ediyorum diye düşündüm. Liam iki polisin yanında bu kadar rahat davranabiliyorsa belki de sahiden saklayacak bir şeyi yoktu.

"Liam?" dedi Dedektif Rivera.

Liam başıyla onayladı. "Evet, benim."

"Sana Olivia Mercer hakkında birkaç soru sorabilir miyiz?" dedi dedektif.

"Okulda bir polis memuruyla konuştum zaten," dedi Liam. "Ona bildiğim her şeyi anlattım."

"Evet ama bizim birkaç sorumuz daha var. Rutin sorular."

Ninova

iLovePDF

"Elbette." Liam kadının gözlerinin içine baktı. "Olivia'yı bulmanıza yardımcı olmak için ne gerekirse yaparım. Lütfen başlayın."

Rivera hafifçe öne eğilip bacak bacak üstüne attı. "Olivia Mercer'ı tanıyor musun?"

"Aynı okula gidiyoruz."

"Peki, arkadaş mısınız?"

Liam hiç duraksamadı. "Matematik dersimiz ortak. Onunla daha önce konuştum."

Cevapları kulağa prova edilmiş gibi geliyordu. Sanki ne soracaklarını biliyordu da münazaralara hazırlandığı gibi bu görüşmeye de zihinsel olarak kendini hazırlamıştı. Acaba polisler de fark etmiş miydi?

"Olivia kız arkadaşın mı?"

"Hayır."

Rivera tek kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Benim kız arkadaşım yok."

Rivera güldü. "Senin gibi yakışıklı bir çocuğun? İnanması çok zor."

"O daha on altı yaşında, Dedektif," dedim.

"Ben on altı yaşındayken iki kız arkadaşım vardı!" dedi Murphy. Al yanakları daha da kızardı.

Liam bunların hiçbirine tepki vermedi. Bir anlığına gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

Rivera'nın yüzündeki gülümseme yine silindi. Bakışları o kadar keskindi ki beni korkutuyordu. Liam'a dikkatli olmasını, cazibesiyle bu kadını etkileyemeyeceğini söylemek istedim. "Olivia'yı en son ne zaman gördün, Liam?"

"Atletizm takımından çocuklarla Charlie's'e gitmiştik, Olivia da oradaydı."

"Randevuya mı çıkmıştınız?"

"Hayır."

Ninova

iLovePDF

"Anlıyorum." Rivera başını aşağı yukarı salladı. "Olivia'yı en son o zaman mı gördün?"

"Evet."

"Şu anda nerede olabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Yok," dedi hiç duraksamadan. "Çok üzgünüm. Keşke olsaydı." Sonra inanılmaz derecede içten bir tavırla, "Onun için çok endişeleniyorum. Umarım iyidir," dedi.

"Biz de öyle umuyoruz," diye yanıtladı Rivera.

Sonra kalkacak gibi oldular. Belki de bitmişti. Belki de Liam'a karşı ellerinde hiçbir şey yoktu ve oğlum Olivia'yı yakından tanımadığını söylerken doğruyu söylüyordu. Belki de okuldan herkesi sorguya çekiyorlardı. Belki de bu sahiden rutin bir sorgulamaydı.

Ama Rivera tam kalkacağı sırada sanki unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi tekrar oturdu. "Son bir soru, Liam," dedi.

"Evet?"

"Olivia Mercer'ın komşularından biri onu gece ikide evinin arka bahçesinde bir çocukla konuşurken görmüş."

Kalbim tekledi. Hiçbir şeyin bittiği yoktu.

"O çocuğun kim olduğunu biliyor musun, Liam?" diye sordu Rivera.

Liam cevap vermediyse de vücudu belli belirsiz gerildi.

Rivera ciddiyetle gülümsedi. "Arkadaşlarından bazıları dün restorana Olivia'yı senin davet ettiğini söyleyince komşuya birkaç okul fotoğrafını gösterdik. Biliyor musun, seni hemen tanıdı. Ayrıca şu anda evinizin garaj yolunda duran Toyota'yı da doğru biçimde tarif etti."

Liam iki eliyle birden kot pantolonunun kumaşını avuçladı ama sonra hemen toparlandı.

Rivera öne eğilip oğlumun gözlerine baktı. "Olivia Mercer'ı en son ne zaman gördüğüne dair cevabını değiştirmek ister misin?"

Ninova

iLovePDF

Liam konuşacakmış gibi dudaklarını araladı fakat Jason ondan önce davranarak ayağa fırladı. "Hayır! Daha fazla soru yok. Avukatı olmadan başka soru yanıtlamayacak."

"Biz sadece on altı yaşındaki bir kızın yerini bulmaya çalışıyoruz, Bay Cass," dedi Rivera. Sonra Liam'a baktı. "Liam, bize onun nerede olduğunu söyleyebilirsen–"

"Liam, sakın cevap verme." Jason Rivera'ya sert sert bakıyordu, boynundaki damar şişmişti. "Liam on altı yaşında bir çocuk. Harika bir öğrenci ve harika bir evlat. Bunu o *yapmadı.*"

"Saygısızlık etmek istemem, Bay Cass–"

"Hayır, beni dinleyin." Jason polislere parmak salladı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Benim Liam için endişeden deliye döndüğüm zamanlarda bile o sakinliğini korurdu. Bu kadar korkuyor olmasaydım Liam'ı savunmasının seksi olduğunu bile düşünebilirdim. "Oğlum size bildiği her şeyi anlattı. Onunla tekrar konuşmak isterseniz ancak avukatımız yanımızdayken konuşabilirsiniz."

Rivera koltuktan kalkınca Murphy de peşinden kalktı. "Nasıl isterseniz, Bay Cass."

Ancak polisler gittikten sonra tekrar rahat nefes almaya başlayabildim. Korkunç geçmişti. Artık doğrulanmıştı. Liam dün gece Olivia Mercer'ı görmeye gitmişti. Kızı canlı gören son kişi muhtemelen oydu. Ve polislere yalan söylemişti.

"Neler oluyor, Liam?" diye çıkıştı Jason.

Polisler buradayken Liam göz temasını kusursuz biçimde sürdürmüştü ama sonunda bakışlarını yere indirdi. Her daim taktığı o sevecenlik maskesi düşmüştü, şimdi perişan görünüyordu. Neredeyse onun için üzülecektim.

"Liam," dedim usulca, oğlumun yanına otururken. "Olivia'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. Yine yalan söylüyordu. Keşke Jason polisleri onu sorgulamaktan alıkoymasaydı. Keşke polisler en iyi yaptıkları şeyi yapıp cevapları ondan söke söke alsaydı.

Ninova

iLovePDF

"Ama dün gece kızın evine gitmişsin," diye üsteledi Jason.

Liam yutkunurken âdemelması oynadı. "Evet. Gittim. Oldu mu?"

"Benim arabamla mı gittin?" diye sordum.

"Evet. Özür dilerim."

Jason elini kırlaşmaya başlayan saçlarının arasından geçirdi. Sanırım son yirmi dakikada on saç teli daha beyazlamıştı. Oğlum sağ olsun, kuaförüm olmasaydı benim saçlarım şimdiye bembeyaz olurdu. "Orada ne arıyordun?" diye sordu Jason.

"Ben sadece..." Liam oturduğu yerde kıpırdandı. "Olivia'dan hoşlanıyorum, tamam mı? Onu görmek istedim. O da aşağı indi ve... bilirsiniz işte..."

Jason ona kaşlarını çatarak baktı. "Hayır, *bilmiyoruz.*"

Liam'ın kulakları kızardı. "Öpüştük. Hepsi bu."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra annem aradı. Ben de eve geldim. O kadar."

Jason Liam'a gözlerini kısarak baksa da anlattıklarına inandığını biliyordum. Polislere söylediklerinde samimiydi. Ergenlik çağındaki oğlunun genç bir kızın ortadan kayboluşunda parmağı olabileceğine inanmıyordu. Liam'ın yalan söyleyebildiğini biliyordu ama oğlumuzun başka neler yapabileceğini bilmiyordu. Gerçeği yalnızca ben biliyordum.

"Odana çık," dedi Liam'a.

Liam lafını ikiletmedi. Kanepeden kalktığı gibi yukarı koştu. Keşke sorgumuza devam edebilseydik ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Liam başka ne biliyor olursa olsun bize daha fazlasını anlatmayacaktı.

Jason başını kanepenin arkalığına yasladı ve derin bir iç çekti. "Ona avukat tutmalıyız, Erika. Durum hiç iyi görünmüyor."

"Evet..." Alt dudağımı çiğnedim. "Ama sence de çok büyük bir tesadüf değil mi?"

"Nasıl yani?"

iLovePDF

"Kızın kaybolduğu gece evinin etrafında olması... Buna gerçekten inanıyor musun?"

Jason kaşlarını çattı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Ne demeye çalıştığımı biliyorsun."

"Ne yani? Oğlumuzun o kızı öldürdüğünü düşündüğünü mü söylüyorsun? Gerçekten mi, Erika?"

"Belki öldürmemiştir..."

Keşke bir karım olsaydı da onu derin bir çukura gömebilseydim. Bayan Williams'ın sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Liam rahatsız edici birçok şey söylemişti ama hiçbiri bunun yanına yaklaşamazdı. Asla unutamayacağım bir şeydi. O gece sorduğumda verdiği cevabı da asla unutamayacaktım:

Sadece ona ne olacağını görmek istiyorum, anneciğim. Eğer onu bir çukura koyarsam ve karnını doyurmazsam ne olur? Karım olursa ona istediğimi yapabilirim, kimse de onu aramaz.

Dr. Hebert'tan ilk kez o gün randevu almıştım.

"Liam'ın geçmişte ne tür şeyler söylediğini biliyorsun," diye hatırlattım Jason'a.

"O sözleri fazla abartıyorsun. Liam erken gelişti. Öylesine söylenmiş şeylerdi."

"Hiç de *öylesine* söylenmiş şeyler değildi."

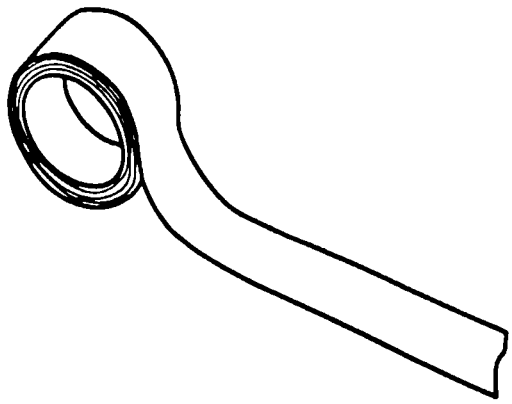
Jason bana şaşkınlıkla baktı. "Seninle bu konuşmayı yapmayacağım, Erika. Evladımızdan bahsediyoruz. Liam hiçbir şey yapmadı. Suçu onun üzerine yıkmalarına izin vermeyeceğim."

"İyi," dedim. "Ona bir avukat bul."

Jason gecenin geri kalanını ceza avukatlarını araştırarak geçirdi. İşinin ehli birinin bu sorunu çözebileceğine inanıyordu. Ama ben yanıldığını biliyordum. Bu sorunu çözebilecek tek kişi Liam'dı.

Ninova

iLovePDF

YİRMİ YEDİ

OLIVIA

Yerde dertop olmuş hâlde, iki gözüm iki çeşme ne kadar ağladığımı bilmiyordum.

Gözyaşlarım dindiğinde gözlerim yanıyordu, yüzüm şişmişti. Yanaklarımda, ellerimde kurumuş sümük kalıntıları vardı. Ama bunları dert edecek hâlde değildim.

Öylece oturup kendime acıyamazdım. Burada ölmek istemiyorsam bir şey yapmam gerekiyordu. Kaçmanın bir yolunu bulmalıydım. Ya da en azından biri beni kurtarana dek hayatta kalmanın bir yolunu bulmalıydım.

Akıllı davranmalıydım. Tek yolu buydu.

Nerede olduğuma ya da buradan nasıl kurtulacağıma dair bana ipucu verecek bir şey bulma umuduyla yeri yoklamaya koyuldum. Ayak bileğim üzerine ağırlık veremeyeceğim kadar acıdığından sürünerek hareket ediyordum. Kesin kırılmıştı. Üzerine ağırlık bindirmediğimde bile deli gibi zonkluyordu.

Karşımda bir duvar daha buldum. Bu çukurun bir yirmiye bir yirmi olduğunu tahmin ediyordum. Derinliği de iki üç metre civarıydı. Çok büyük değildi. Acaba kendi mi kazmıştı? Eğer öyleyse epey zamanını almış olmalıydı. Dokuzuncu sınıf-

Ninova

iLovePDF

tayken *Çukurlar*'ı okumuştum. Ceza olarak çukur kazan bir çocuğun hikâyesini anlatıyordu. Hatırladığım kadarıyla güzel kitaptı. Sanırım filmini de yapmışlardı.

Yokladığım üçüncü köşede parmaklarım küçük bir termosa değince kalbim küt küt atmaya başladı. Termosu elime aldım, salladığımda ses geldi. İçinde sıvı vardı! Hemen kapağını açmaya çalıştım ama hiçbir şey göremiyordum. Fark etmeden dökersem işim biterdi. Öyle ağzına kadar dolu değildi ama içindeki suyu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Restoranda Liam'ın beni öpmesini istediğimden bile daha çok istiyordum.

Hafif bir *çat* sesi duydum, hemen ardından parmaklarım termosun içinden dışarı uzanan pipete değdi. Pipeti ağzıma götürüp sudan bir yudum aldım. Aman Tanrım, muhteşem ötesiydi. Ağzımda metalik bir tat bıraksa bile içtiğim en güzel şeydi. Ağzıma, kurumuş boğazıma, boş mideme buz gibi doldu. Hepsini tek seferde içmek istiyordum fakat bir daha ne zaman su bulabileceğimi bilmiyordum. O yüzden birazını saklamalıydım. Azar azar içmeliydim. Felaketzedeler öyle yapardı.

İçindeki suyun yarısı boşalan termosun kapağını gönülsüzce kapayıp köşeye geri koydum. Ağzım dilim kuruyana kadar bir daha içmeyecektim. Önce durumumu anlamak istiyordum. Geri dönecek miydi? Bana daha fazla su verecek miydi? Ya yemek?

Suyu yerine geri bıraktıktan sonra çukurun son köşesini keşfe koyuldum. Bu köşe de boş değildi. Pürüzsüz yüzeyli, uzun bir şey vardı. Parmaklarımı etrafına doladım. Herhangi bir şey görebilmek için can atarak gözlerimi kısabildiğim kadar kıstım. Ama çok karanlıktı.

Etrafı yoklamaya devam ettiğimde bu köşede daha başka şeyler de olduğunu fark ettim. Az önceki şeyle aynı yapıdaydılar. Keskin ya da yuvarlak köşeleri vardı. Çoğunlukla uzun ve inceydiler.

Ninova

iLovePDF

Sonra elim diğerlerinden farklı bir şeye değdi. Yuvarlaktı ve aşağı yukarı kavun büyüklüğündeydi. Ama küre değildi. Parmaklarım üzerinde gezinirken iki büyük delik buldum. Neye dokunduğumu anladığımda kalbim sıkıştı.

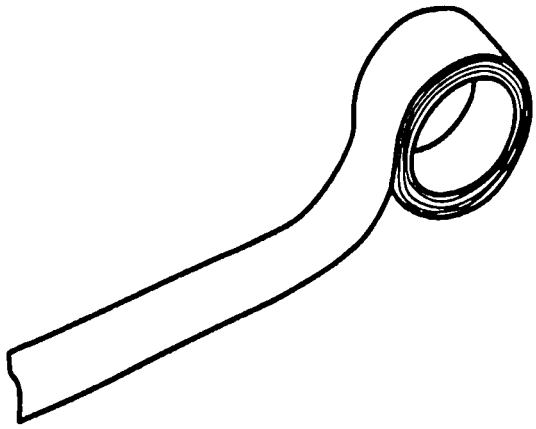
Bu bir kafatasıydı.

Kimse sesimi duymasa da çığlık çığlığa bağırdım.

Ninova

iLovePDF

YİRMİ SEKİZ

Dr. Alice Hebert'la yapılan polis görüşmesinin dökümü

PT: "Bizimle konuşmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz, Dr. Hebert."

AH: "Konuşmakla yükümlü olduğumu hissettim."

PT: "Kayıtlara geçmesi için mesleğinizi söyler misiniz?"

AH: "Çocuk psikoloğuyum. Son yirmi üç yıldır özel kliniğimde hizmet veriyorum."

PT: "O hâlde görmediğiniz şey kalmamıştır."

AH: "Öyle de denebilir."

PT: "Peki, neden bizimle konuşmak istediniz?"

AH: "Genç bir kızın hayatının tehlikede olduğunu öğrendiğimde bildiklerimi anlatmanın boynumun borcu olduğunu düşündüm. Kızın hayatını kurtarmak için. Hasta gizliliğini ihlal edecek olsam bile."

PT: "Sizinle bugün konuşmakta ısrar etmemizin sebebi buydu. Olivia'nın ne kadar vaktinin kaldığını bilmiyoruz. Bir an önce onu bulmamız gerek."

AH: "Anlıyorum. Elimden geleni yapacağım."

Ninova

iLovePDF

PT: "Bizimle gizli bilgileri paylaşmaya razı olmanıza dayanarak sanırım Liam Cass'in suçlu olduğunu düşüyorsunuz?.."

AH: "Kesin olarak söyleyemem tabii. Onu tedavi etmemin üzerinden yıllar geçti. Ama... evet, bunu yapabilecek biri olduğunu düşünüyorum."

PT: "Onu tedavi etmeye ne zaman başladınız?"

AH: "Yedi yaşındaydı. Annesi okulda ve evde söylediği rahatsız edici şeyler yüzünden onu bana getirmişti."

PT: "Ne gibi şeyler?"

AH: "Birçok kez bir kızı bir yere kapayıp açlıktan ölmesini izlemek istediğinden bahsetmiş. Hatta anaokulundayken bu dediğini yapmaya çalışmış. Bir kızın ellerini ve ağzını koli bandıyla bantlayıp hademe odasına kapamış."

PT: "Okulun müdürüyle konuştum, bana bu olayı anlattı."

AH: "Son derece tedirgin edici bir şey tabii, annesi de çok üzülmüştü."

PT: "Peki ya babası?"

AH: "Onu sadece bir kere gördüm. Şehirdeki işi çok yoğundu ve bizim basit bir meseleyi abarttığımızı düşünüyor gibiydi. Anlamıyordu. Ama anne neredeyse çılgına dönmüştü. Liam olmadan baş başa konuştuğumuzda bana Liam'ın yaptığı, onu korkutan şeyleri sıralamıştı."

PT: "Ne gibi şeylerdi bunlar?"

AH: "Liam birçok bakımdan yaşından daha olgundu. İnanılmaz sorumluluk sahibiydi. Bu sebepten Bayan Cass onu hamster almaya ikna etmiş. Ne yazık ki hayvancağız kaçmış ve Bayan Cass de Liam'a yenisini almış. Liam ona ikinci hamsterın

Ninova

iLovePDF

da kaçtığını söylemiş fakat sonra Bayan Cass onu hayvanı arka bahçeye gömerken bulmuş."

PT: "Hamster ölü müymüş?"

AH: "Evet ama Liam sonunda onu kendisinin öldürdüğünü itiraf etmiş. Aç bırakarak yavaş yavaş öldürmüş."

PT: "Tanrım."

AH: "Evet. Bir hayli sarsıcıydı. Birkaç ay içinde Liam'ın antisosyal kişilik bozukluğundan mustarip olduğu netleşti. Sosyopatın ne olduğunu biliyor musunuz, Dedektif?"

PT: "Bireyin hiçbir duygu hissetmediği kişilik bozukluğu. Jeffrey Dahmer ve Ted Bundy sosyopat değil miydi?"

AH: "Büyük ihtimalle öyleydiler. Daha 1800'lerde, ruh sağlığı hastalarıyla çalışan doktorlar bazı hastaların, tamamen normal davranışlar sergileseler bile etik anlayıştan ve empati duygusundan tamamen yoksun olduklarını fark ettiler. Böyle hastalara *psikopat* deniyordu fakat sonra bu kişilerin toplum üzerindeki etkisinden dolayı terim *sosyopat* olarak değiştirildi. Günümüzde iki terim de kullanılıyor ancak *sosyopat* genellikle bozukluğun daha hafif bir biçimini ifade ediyor. Psikopatlar çok daha nadirdir."

PT: "Peki, bütün bunlar ne anlama geliyor?"

AH: "Evvela sosyopatların empati gibi normal insan duyguları yoktur. Başkalarının duygularını önemsemezler. Ayrıca iğrenme eşikleri son derece yüksektir; bu durum, parçalanmış yüz fotoğraflarına gösterdikleri tepkisizlikle ölçülmüştür. Ancak sosyopatlar duyguları taklit etmeye ihtiyaç duymazlar. Psikopatlarsa tam tersine, mükemmel oyunculardır. Zeki ve çekicilerdir, duyguları manipüle etme

iLovePDF

konusunda ustalardır. Hiçbir şey hissetmemelerine rağmen karşılarındaki kişiyi umursadıklarına inandırabilirler."

PT: "Yani iyi yalancılardır."

AH: "İflah olmaz yalancılardır. Gözlerini bile kırpmadan en akılalmaz hikâyeleri anlatabilirler. Sosyopatların bir diğer belirgin özelliği de vicdanlarının zayıf olmasıdır. Suçluluk, utanç ya da pişmanlık duygularını neredeyse hiç hissetmezler. Öte yandan psikopatların *hiç* vicdanı yoktur. Korkunç eylemleriniz için zerre kadar pişmanlık duymamayı düşünebiliyor musunuz?"

PT: "..."

AH: "Hepsinden öte sosyopatların hayal kırıklığına ya da öfke boşalmasına karşı toleransı çok düşüktür."

PT: "Yani?.."

AH: "Kolaylıkla şiddete başvurabilirler."

PT: "Anlıyorum."

AH: "Ayrıca korkusuzlardır. Normal bir insan, elektrik şoku gibi acı verici bir uyarana maruz kalacağını öngördüğü bir durumda bırakıldığında ter bezlerinin faaliyeti artar. Oysa psikopatik deneklerde deride iletkenlik tepkisi hiç oluşmaz. Korkuyu bizim hissettiğimiz şekilde hissetmezler."

PT: "Anladım."

AH: "Yani hepsini bir araya getirdiğinizde, Dedektif, karşınızda empati duymayan, pişmanlık hissetmeyen, korku bilmeyen ve şiddete yatkın bir birey vardır. Nitekim seri katillerin çoğuna psikopat tanısı konmasına şaşmamak gerekir."

PT: "Yani Liam Cass'in psikopat olduğunu mu söylüyorsunuz?"

AH: "Bunu söylemek zor. Onu son gördüğümde daha dokuz yaşındaydı ve bu tür kişilik bozuklukları

Ninova

iLovePDF

teknik olarak on sekiz yaşından önce teşhis edilemez. Ama..."

PT: "Ama?.."

AH: "Kesinlikle sosyopattı fakat içgüdülerim aynı zamanda psikopat olduğunu da söylüyordu. O yaşta bile inanılmaz bir yalancıydı ve insanları ustalıkla manipüle ediyordu. Buna rağmen onunla ilk tanıştığımda içimde ona karşı bir sempati oluşmuştu. Gerçek yüzünü görebilmem birkaç seans aldı. Üstelik ben bir uzmanım."

PT: "Yani o bir seri katil mi?"

AH: "Bu sonuca varmadan önce dikkatli olmalısınız. Seri katillerin neredeyse tamamı büyük olasılıkla psikopattır fakat her psikopat katil olmaz."

PT: "Ama Liam'ın cinayet işleyebileceğine inanıyorsunuz."

AH: "Eh, psikopatlar cinayet işlemeye muktedirdir. Yani Liam psikopatsa evet, cinayet işleyebilir."

PT: "Liam'ı ne kadar süre tedavi ettiniz?"

AH: "İki yıl."

PT: "Her şey düşünüldüğünde bu pek de uzun bir süre sayılmaz."

AH: "Liam yardım almak istemiyordu. İyi yönde değişmeye dair en ufak bir isteği yoktu. Onunla konuşmaya çalıştığımda hisleri konusunda yalan söylüyordu. Seanslarımızın tek sonucu, neleri yüksek sesle söyleyip neleri söylememesi gerektiğini öğrenmiş olmasıydı. Gerçek şu ki..."

PT: "Evet?"

AH: "Ondan korkuyordum."

PT: "Korkuyor muydunuz?"

AH: "Dedektif, masamın üzerinde Liam'ın yaşlarındaki kızımın fotoğrafı vardı. Bir seansta, fotoğrafa uzun uzun bakıp son derece rahatsız edici bir şekilde

iLovePDF

gülümsedi. Ardından da kızım hakkında sorular sormaya başladı."

PT: "Ne tür sorular?"

AH: "Masum sorular. Hangi yemekleri sevdiği, hobilerinin neler olduğu gibi. Korkunç bir şey değildi ama sorma biçimi beni ciddi şekilde huzursuz etmişti. Bunu bilerek yaptığını, beni rahatsız etmek istediğini düşündüm. O günden sonra fotoğrafı kaldırdım."

PT: "Kızınıza zarar verdi mi?"

AH: "Hayır. Ama kısa süre sonra Bayan Cass'e, oğluna yardım ettiğimi düşünmediğimi söyledim ve seansları sonlandırdık. Onunla çalışmak istemiyordum."

PT: "Çünkü korkuyordunuz."

AH: "Evet."

PT: "Dokuz yaşında bir çocuktan."

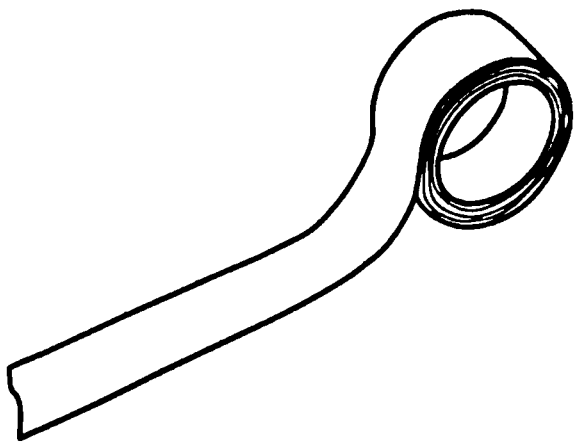
AH: "O çocuğun kafasının içinde neler döndüğünü bilseydiniz siz de korkardınız."

Ninova

iLovePDF

YİRMİ DOKUZ

ERIKA

Jason'la birlikte bulaşık makinesini doldurmayı bitirdiğimiz anda iPhone'umun alarmı çalmaya başladı. Telefonu cebimden çıkarıp alarma baktım:

OAB toplantısı 19.30'da.
Fazla trafik yok.
On dakikada gidersin.

Kahretsin. Aptal OAB toplantısı bu akşamdı. Üstelik yılın en önemli etkinliği olan film gecesinden sorumlu olduğum için Jessica'ya geleceğimi söylemiştim.

"Ne oldu?" diye sordu Jason.

"Bu akşam OAB toplantısına gitmem gerekiyordu."

"OAB mi?" Kaşlarını çattı. "OAB'ye daha fazla dâhil olmanın sırası mı gerçekten?"

"Jason..."

"Gitmesen olmaz mı? Bu tür şeylerden nefret ettiğini söylememiş miydin?"

Ninova

iLovePDF

"Evet, söylemiştim. Hâlâ *ediyorum*. Ama Jessica film gecesini bana emanet etti. Hem... şu sıralar kimseyle ters düşmemem gerek..."

Jason bana uzun uzun baktı. "Jessica Martinson'ın hakkında ne düşündüğünü gerçekten dert etmeli misin?"

Hayır. Dert etmemeliydim. Ama ediyordum. O kadının onayını hep arzulamıştım. "Uzun kalmam. Tamam mı?"

Omuz silkti. "Nasıl istersen, Erika. Sen film gecesiyle ya da oğlumuzdan daha önemli olduğunu düşündüğün şey her neyse onunla ilgilenirken ben de Liam için avukat bakayım bari..."

Haklıydı. Şu anda film geceleri düzenliyor olmamalıydım. On altı yaşındaki oğlum için avukat aradığım bir noktadaysam hayatım film geceleri organize edemeyecek kadar karmaşık demekti. Belki oraya vardığımda Jessica'yla konuşurdum. Ona özürlerimi iletip bunu yapamayacağımı söylerdim.

Ama aynı zamanda Liam bir şeyden suçlu olduğu için geri adım attığımı düşünmesini istemiyordum.

Okula doğru yola çıktım. Sahiden de yol açıktı ve oraya varmam yalnızca on dakika sürdü. Okulun önünde diğer annelerin arabalarını gördüm. Jessica'nın minivanı her zaman kapmayı başardığı en iyi park yerinde, girişin hemen yanındaydı.

OAB toplantıları ikinci kattaki kütüphanede yapılıyordu. Basamakları ikişer ikişer çıkarken kol saatime baktığımda her nasılsa beş dakika geciktiğimi fark ettim. Aptal iPhone beni yeterince erken uyarmamıştı. Neyse. Arka taraftan sessizce girersem sorun olmazdı. Hem zaten Jessica ilk yirmi dakikayı her zaman bir önceki toplantının notlarının üzerinden geçmeye ayırırdı. Bu toplantılar tam bir işkenceydi.

Kütüphanenin kapısını ittiğimde gıcırdayarak açıldı. Anlaşılan geç kalan tek kişi bendim; herkes çoktan odanın ortasındaki konferans masasının etrafında toplanmıştı. Jessica masanın başında duruyordu; üzerinde ona inanılmaz yakışmış mavi-beyaz bir elbise vardı. Her koşulda harika görünürdü za-

Ninova

iLovePDF

için. Başka zaman olsa hafif bir kıskançlık duyabilirdim ama şu an umurumda bile değildi.

Jessica Martinson'ı ilk gördüğüm günü hatırladım. Oğlanlar birinci sınıftaydı. Kasabaya yeni taşınmıştık ve anaokulunda yaşanan o berbat olaydan sonra her şeye baştan başlamaya çalışıyorduk. Taşınmamız gerektiğini söylediğimde Jason saçmaladığımı düşünmüştü ama olanları çok fazla kişi biliyordu. Markete her gidişimde arkamdan fısıldadıklarını duyuyordum. Orada istenmeyen kişiler olmuştuk ve temiz bir sayfa açmaya ihtiyacımız vardı.

O gün Liam'ı birinci sınıftan almak için saat üçe çeyrek kala okula gelmiştim. Jessica da oradaydı; tişört ve tayt giyiyor olmasına rağmen inanılmaz göz alıcı görünüyordu. Etrafı ağzının içine bakan bir grup kadınla çevriliydi. Jessica ilgi odağı olmayı severdi, bu huyu hiç değişmemişti. Yaptığı bir şakaya kahkahalarla gülmelerini izlediysem de yanlarına gitmeye cesaret edememiştim. Okuldayken hiçbir zaman popüler çocuklardan olmamıştım, yetişkinlikte de bu durumun değişmesini beklemiyordum.

Tyler ile Liam okuldan birlikte çıkana kadar Jessica bana pek aldırış etmemişti. Sonra bir anda ilgisini bana çevirmişti. Kırmızı dudaklarında çekici bir gülümsemeyle yanıma gelmişti, bana bakıyordu ama gözleri oğlumdaydı. "Sen Liam'ın annesi olmalısın. Ben Jessica, Tyler'ın annesi."

"Erika," dedim.

"Tyler Liam'ı ağzından düşürmüyor," dedi Jessica, etkilenmiş gibi.

"Ne güzel," dedim ama içten içe Liam'ın, Tyler'ı koli bandıyla bağlayıp bir odaya kapamamasını umuyordum.

"Anlaşılan çocuklar iyi arkadaş olmuş." Diğer çocuklar etrafta deli gibi koştururken sırtında Sünger Bob Kare Pantolon sırt çantasıyla yanımda sabırla duran Liam'a baktı. "Merhaba, Liam. Ben Tyler'ın annesiyim."

iLovePDF

Liam sağ elini uzattı, Jessica da elini sıktı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Jessica güldü, oğlumdan fazlasıyla etkilenmişti. "Ne kadar da terbiyeli. Onu çok iyi yetiştirmişsin, Erika!"

Oysa ben hiçbir şey yapmamıştım. Liam, yetişkinlerin onu sevmesi için ne söylemesi gerektiğini kendi kendine öğrenmişti.

O günden sonra Jessica en yakın arkadaşım olmuştu. Liam'la Tyler haftada bir iki kez oyun oynamak için buluşurdu, acil bir durumda çocuklardan birinin okuldan alınması gerekirse alırdık. Ta ki ilkokulun sonuna kadar. Sonra her şey bir anda değişmişti. Çocuklar neredeyse hiç konuşmaz olmuştu. Jessica'yla ben hâlâ konuşuyorduk ama artık arkadaş değildik. Nedenini hiçbir zaman tam anlayamamıştım.

Şimdi içimde her şeyin daha da kötüye gideceğine dair bir his vardı.

Kütüphaneye sessizce girmeye çalıştıysam da kapı arkamdan kapanır kapanmaz Jessica sözünü kesti. Odadaki herkes dönüp bana baktı.

"Şey... me-merhaba," diye kekeledim.

"Erika!" dedi, sesi dümdüzdü. "*Seni* burada görmeyi beklemiyordum."

"Ah, ben... Geç kaldığım için özür dilerim..."

Jessica buz mavisi gözlerini yüzümden ayırmıyordu. "Sorun değil..."

Boş sandalyeye oturmak üzere diğer annelerin (ve tek babanın) yanından geçerken herkes bana bakıyordu. Kimsenin Liam'la Olivia arasındaki bağlantıyı bilmediğini düşünmüştüm ama belli ki yanılmıştım. *Herkes* biliyordu. Belki bu akşam polislerin evimize geldiğini bilmiyorlardı. Belki Liam'ın gecenin ikisinde Olivia'nın evinde olduğunu bilmiyorlardı. Ama *bir şey* bildikleri kesindi.

Jessica boğazını temizledi. "Pekâlâ. Notlara geri dönelim."

Ninova

iLovePDF

OAB toplantılarını hep bir tür işkence olarak görmüştüm. Çocuklarımı sevsem de bütün yıl onlar için etkinlik planlamaya katlanamıyordum. Film gecesi gibi tek bir tanesini planlamaya razıydım; gerçi o gece sadece bilet ya da pizza dağıtan bir figüran olmayı tercih ederdim. Ama Jessica'yla mazimiz vardı. Yardımıma ihtiyaç duyduğunda onu geri çevirmeyecektim.

"Kitap fuarı için daha fazla gönüllüye ihtiyacımız var," diye yakındı Regina Knowles. "Kimse temizlik yapmak istemiyor. Oysa en çok yardıma ihtiyaç duyduğumuz alan bu."

Evet, daimî sorun. Herkes etkinliklerde yer almak istiyordu ama kimse temizlik ekibinde olmak istemiyordu.

"Temizlik için birilerini bulacağımızdan eminim," dedi Jessica. Bakışları odada dolaşırken birkaç kadın gözlerini kaçırdı. "Rachel? Maria? Yardım eder misiniz?"

Rachel Richter ve Maria Sheldon, fuardan sonra ortalığı toplama fikrine hiç hevesli görünmüyordu. Ben daha önce yapmıştım; o kadar kitabı toplayıp yerine koymak insanın pestilini çıkarıyordu. Bunu hepimiz biliyorduk. Ama Jessica bakışlarını üzerlerinden ayırmayınca ikisi de kabul etti.

"Harika," dedi el çırparak. "Kitap fuarını hallettiğimize göre film gecesini konuşalım." *Nihayet.* Bakışlarını Alicia Levine'e çevirdi. "Alicia, film gecesinin sorumluluğunu üstlendiğin için sana teşekkür etmek istiyorum."

Ne?

"Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım, Jess," dedi Alicia.

Benimle dalga mı geçiyordu? Ne oluyordu?

Olabildiğince nazik bir tavırla boğazımı temizledim. "Kusura bakma, Jessica ama benden film gecesini organize etmemi istememiş miydin?"

Jessica sarı saçlarının bir tutamını kulağının arkasına iliştirdi. "Evet ama ne kadar yoğun olduğunu *biliyorum*, Erika. Alicia da gönüllü olacak kadar *nazikti*. O yüzden... Seni bu sıkıntıdan kurtardım."

iLovePDF

Odaya yine derin bir sessizlik çöktü. Herkes bana ve Jessica'ya bakıyordu. Söylediği şey düpedüz yalandı. Film gecesinin sorumluluğunu *bana* vermişti. Olivia'yı öğrenince de fikrini değiştirmişti.

En azından bunu bana önceden söyleyebilirdi, böylece oğlumun bana ihtiyaç duyduğu bir anda kalkıp buraya gelme zahmetine girmezdim.

Şimdi sessizlik fısıltılarla bozulmuştu. Ne söylediklerini bilmiyordum ama tahmin etmek zor değildi. Oğlum hakkında söyleyecek bir şeyleri varsa yüzüme söylemelerini haykırmak istedim. Ama aslında bunu istemiyordum. Sadece eve gitmek istiyordum.

Sendeleyerek ayağa kalktım. "O hâlde ben gideyim."

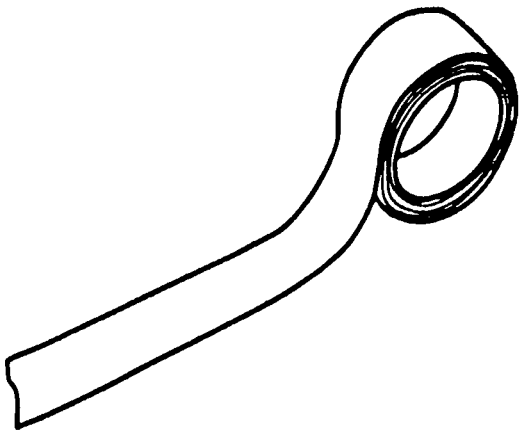
"Nasıl istersen," dedi Jessica. "Yardım teklif etmeni *gerçekten* takdir ediyorum, Erika. Ciddiyim."

Jessica'yla arkadaşlığım sırasında ona tokat atmak istediğim anlar olmuştu ama hiç şu anki kadar çok istememiştim. Neyse ki dürtülerimi kontrol edebiliyordum. Çantamı kaptığım gibi kimse ağladığımı görmeden kütüphaneden çıktım.

Ninova

iLovePDF

OTUZ

Madison Hartman'la yapılan polis görüşmesinin dökümü

PT: "Olivia Mercer'la ne zamandır arkadaşsın?"

MH: "Kendimi bildim bileli. Anaokulunun ilk günü arkadaş olduk. Aynı elbiseyi giymiştik ve bunun üzerinden kaynaştık."

PT: "Yani onunla çok yakınsın?"

MH: "Şey, evet! Birbirimizin en yakın arkadaşıyız."

PT: "Olivia kaçmayı planladığına dair herhangi bir imada bulundu mu?"

MH: "Hayır. Asla. Olivia kaçmazdı. Ailesine bunu yapmazdı."

PT: "Uyuşturucu ya da alkol kullanır mıydı?"

MH: "Şaka mı yapıyorsunuz? Olivia iyi bir kızdı. Bir keresinde ben ve Aidan –kendisi erkek arkadaşım olur– Aidan'ın babasının zulasından aşırdığı birayı ona teklif etmiştik, elini bile sürmedi."

PT: "Kaçmayı planlasaydı bunu birine söyler miydi?"

MH: "Evet! Bana söylerdi... Ama kaçmadı. Size söylüyorum, imkânsız... Liam yaptı. O şerefsiz Liam Cass yaptı."

Ninova

iLovePDF

PT: "Olivia'nın kaybolmasından Liam'ın sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

MH: "Düşünmüyorum. *Biliyorum.*"

PT: "Neden öyle diyorsun?"

MH: "Şey, çünkü Liam deli?"

PT: "Neden onun deli olduğunu düşünüyorsun?"

MH: "Tamam, aslında daha önce emin değildim. Yani onunla ilgili söylentiler vardı. Ben ondan farklı bir ortaokula gitmiştim ama insanlar bazen o edebiyat öğretmeni ve Liam'ın ona ne yaptığı hakkında konuşurdu. Bazı çocuklar onun yaptığını düşünüyordu. Açıkçası ben şimdiye kadar inanmamıştım. Siz o olayı biliyor musunuz?"

PT: "Evet. Biliyoruz."

MH: "Yani, çoğunlukla ondan aldığım enerjidendi. Evet, çok sevimli ama bana hep çok yapmacık gelmişti. Kızlar onu çekici bulsa da ben sahte biri olduğunu düşünüyordum."

PT: "Neden?"

MH: "Şöyle bir örnek vereyim. Bir gün onu ilk dersten önce arkadaşlarıyla aylaklık ederken gördüm, sonra da derse geç kaldı. İlk derste aynı sınıftaydık ve öğretmen neden geç kaldığını sorduğunda onu annesinin arabayla bıraktığını, yolda lastiğin patladığını ve bu yüzden geç kaldığını söyledi."

PT: "Bir sürü çocuk yalan söyler."

MH: "Evet, biliyorum. Ben de öğretmenlere ya da aileme sık sık yalan söylerim. Ama genelde yalan söylediğimi bir şekilde anlarlar. Bir yetişkine gerçekten inandırıcı yalan söylemek kolay değildir. Ama Liam bu konuda inanılmazdı. Öğretmenin gözlerinin içine bakıp hiç istifini bozmadan yalan söyledi ve öğretmen bir an bile ondan şüphe etmedi. Onu dışarıda oyalanırken görmemiş ol-

Ninova

iLovePDF

saydım ben de inanırdım. Anlıyor musunuz? Bir de başka şeyler vardı."

PT: "Ne gibi?"

MH: "Mesela bir gün okuldan sonra atletizm sahasında Aidan'ın futbol antrenmanının bitmesini bekliyordum, atletizm takımı da yarış yapıyordu. Liam koşuyordu ve kaybetti. Bir şeye çok sinirlendiğini görebiliyordum. Tel çite gidip öyle bir tekme attı ki çit kırıldı. O kadar öfkelenmesine bayağı şaşırmıştım."

PT: "Bunu Olivia'ya söyledin mi?"

MH: "Hayır..."

PT: "Neden?"

MH: "Çünkü geçen yıl Aidan bir duvara yumruk atıp elini kırmıştı. Bu hikâyeyi anlatırsam Olivia'nın da Aidan'ı örnek verip önemli bir şey değilmiş gibi davranacağını düşündüm. Ya da bana Aidan'dan ayrılmam gerektiğini söyleyeceğini."

PT: "Olivia sana Aidan'dan ayrılmanı mı söyledi?"

MH: "Evet... Yani çok ciddi olarak değil. Ama ondan hoşlanmıyordu."

PT: "Neden?"

MH: "Bilmem. Serserinin teki olduğunu düşünüyordu ama... bunun Liam'la ne ilgisi var?"

PT: "Aidan sana hiç şiddet uyguladı mı?"

MH: "Hayır! Asla! Aidan kusursuz değil ama iyi çocuktur. Liam gibi değil."

PT: "Liam Olivia'ya hiç şiddet uyguladı mı?"

MH: "Hayır. İstediğinde gerçekten çok iyi olabiliyordu. Zaten anlatmaya çalıştığım da bu; o tam bir numaracı. Olivia da bütün numaralarına kanmıştı. Ona çok fena tutulmuştu... Oysa Olivia öyle biri bile değildir. Erkeklere hiç ilgisi yoktur. Liam onun aklını fena çeldi."

Ninova

iLovePDF

PT: "Sence Liam'ın ona zarar vermek için herhangi bir sebebi var mıydı?"

MH: "Hayır. Ama Olivia zaten onunla çıkmak istiyordu, eminim onun için hemen hemen her şeyi yapardı."

PT: "O hâlde neden Liam'ın Olivia'nın kaybolmasından sorumlu olduğuna inanıyorsun?"

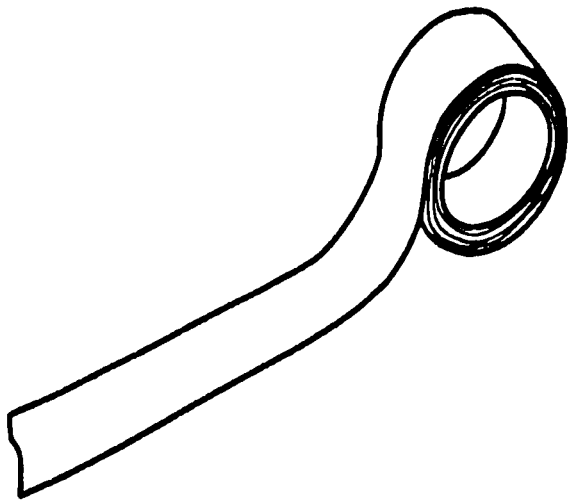
MH: "Çünkü o deli! Delilerin delice şeyler yapmak için sebebe ihtiyacı olmaz, öyle değil mi?"

Ninova

iLovePDF

OTUZ BİR

ERIKA

Eve döndüğümde Jason, polisler gittikten sonra Liam'ın odasından hiç çıkmadığını söyledi, ben de gidip ona bakmaya karar verdim. Kapıyı tıklattığımda içeri girmemi söylemesi içimi bir nebze rahatlattı.

Beklenmedik bir şekilde onu çalışma masasında, bir ders kitabının üzerine eğilmiş hâlde buldum. Sanki sıradan bir günmüş gibi kitabı okuyup satırların altını çiziyordu. Sanki daha birkaç saat önce polisler gelip onu cinayetle suçlamamış gibi.

"Liam?"

Kitaptan başını kaldırmadı. "Evet?"

"Ne yapıyorsun?"

"Ders çalışıyorum. Yarın tarih sınavım var."

"Birkaç dakikalığına ara verebilir misin? Seninle konuşmak istiyorum."

Hannah olsaydı ders çalışırken onu böldüğüm için sızlanırdı, hem de her beş dakikada bir telefonuyla dikkati dağılmasına rağmen. Liam'sa uslu uslu tarih kitabını kenara bıraktı ve başını kaldırıp kahverengi gözlerini masumca kırpıştırarak bana baktı.

"Ne oldu, anne?"

iLovePDF

Derin bir nefes aldım. Ellerim titriyordu, her an gözyaşlarına boğulacak gibi hissediyordum. Liam'ın küçükken gittiği o psikoloğu hatırladım. Düşünmekten korktuğum, yüksek sesle söylemeye asla cesaret edemediğim bir terim kullanmıştı:

Sosyopat.

Senin hissettiğin gibi empati hissetmez. Sevgi hissetmez. Sadece hissediyormuş gibi yapar.

Bir anne olarak bana söylenen en korkunç şeylerden biriydi bu. *Oğlun seni sevmiyor. Öyle bir yetisi yok.* O zamanlar buna inanmayı reddetmiştim. Fakat yıllar geçtikçe Dr. Hebert'ın söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu fark ediyordum.

"Nerede o, Liam?" dedim. "Olivia nerede?"

Tıpkı polislere yalan söylerken yaptığı gibi gözlerimin içine baktı. "Bilmiyorum."

"Liam..." Sağ gözümden bir damla yaş süzüldü, o fark etmeden hemen sildim. Empati yoksunu birinin karşısında savunmasız olmak her zaman yanlıştı. "Polisler aptal değil. Her ne yaptıysan... ortaya çıkacak. Kızın nerede olduğunu söylersen sana yardım edebilirim. Onu serbest bırakırım. Sanki tesadüfen bulmuşum gibi davranırım..." Titrek bir nefes aldım. "Ama onu öldürürsen..."

"Anne." Alt dudağını sarkıttı, bu da onu daha küçük gösterdi. "Olivia'ya hiçbir şey yapmadım. Yemin ederim."

"Sana inanmıyorum, Liam."

Gözleri karardı. Oğlumdan korktuğum anlar vardı. Mesela daha altı yaşındayken onu o hamsterla bulduğum an gibi. Hayvancağızı açlıktan ölmeye terk etmişti. Zavallı hamster, öyle zayıflamıştı ki küçücük kemiklerinin hepsi sayılıyordu. Acı çektiği belliydi. Ama Liam umursamamıştı. Daha da kötüsü bundan keyif almıştı.

"Ben yapmadım, anne." Sesi sertti, hatta neredeyse öfkeliydi. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Artık ders çalışmaya dönebilir miyim?"

Ninova

iLovePDF

Bir şey demeden başımı aşağı yukarı salladım. Liam yeniden tarih kitabına döndü. Annesi odasına girip onu insan kaçırmakla ve cinayetle suçlamamış gibi tekrar satırların altını çizmeye başladı. Liam böyleydi işte. Hiçbir şeyin onu rahatsız etmesine izin vermezdi.

Dr. Hebert tanıyı koyduktan sonra bunun nasıl olabildiğini sormuştum. Liam üst-orta sınıfa mensup, mutlu bir evde büyümüştü. Katı ama son derece adil bir disiplin anlayışımız vardı. Harika bir çocukluk geçirmişti. Nasıl böyle biri olabilmişti?

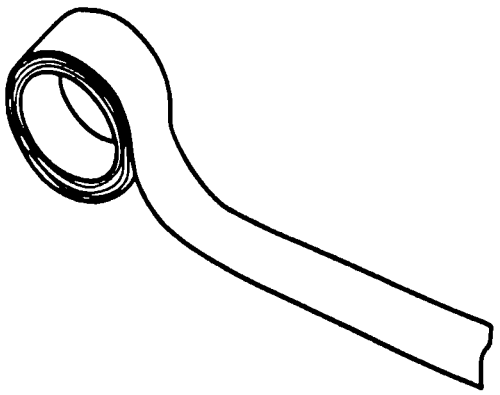
"Çoğu zaman genetik bileşen vardır," demişti Dr. Hebert.

Ama bu da hiçbir şeyi açıklamamıştı. Jason'la ben olabildiğince sıradan, olabildiğince normal insanlardık. Hiçbir şey anlamamıştım. Bizim gibi iyi, normal bir çift nasıl Liam gibi bir çocuk yetiştirebilmişti? Aklım almamıştı.

Ta ki bu sabaha kadar. Babamın kırk yılı aşkın bir süredir cinayetten hapiste olduğunu öğrendiğim âna kadar.

Ninova

iLovePDF

OTUZ İKİ

OLIVIA

Ne zamandır burada olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda çığlık atmayı bırakmıştım. Ama uzun süre atmıştım. Sustuktan sonra bile titremem geçmemişti. Çukurun bir köşesine, iskeletin karşısına çöküp kollarımı kendime dolamış, bekli saatlerce öyle kalmıştım. Bu iskeletin kime ait olduğunu bilmiyordum ama burada olması iyiye işaret değildi. Bu çukurda benden önce başka biri vardı. Ve o kişi burada ölmüştü.

Ya da daha büyük ihtimalle öldürülmüştü.

Buraya nasıl getirildiğime dair anılar giderek daha net hâle gelmeye başlıyordu. Yüzüme bastırılan tuhaf kokulu mendil. Nefes alamayışım. Sonra da... hiçlik.

Beni öldürecekti. Burada olmamın nedeni buydu. Beni doğrudan öldürmek yerine buraya kapamasının tek açıklaması, icabıma bakmadan önce benim için başka planlarının olmasıydı.

Ama herkes beni arıyor olmalıydı. Annem... Kalbim annemin özlemiyle cayır cayır yanıyordu. Odama girip beni bulamadığında ne kadar korktuğunu düşünmek bile istemiyordum. Hemen polis çağırmış olmalıydı. Beni aramaktan asla vazgeçmezdi. Eyaletteki bütün polisleri peşime takardı.

Ninova

iLovePDF

Beni bulduklarında o pisliği içeri tıkacaklardı. Ben de sıcacık, rahat yatağıma dönecektim. Annem bana damla çikolatalı pankek yapacaktı. Bir hafta boyunca yataktan çıkmayacaktım. Eh, hâlâ zonklayan ayak bileğime bakmaları için doktora giderdim en fazla.

Buradan çıkacaktım. Biliyordum. Annemle babam beni bulacaktı.

Karnım uzun uzun guruldadı. Açlıktan ölüyordum. Susuzluktan da. *Acayip* susamıştım. Su bir saat önce bitmişti. Daha dikkatli içmem gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamamıştım. Termosu alıp bir an bile düşünmeden kafama dikmiştim. Şimdi dımdızlak ortada kalmıştım.

İnsan susuzluktan kaç günde ölürdü?

Belki de Phoebe böyle ölmüştü. Köşedeki kemiklerin sahibine bu ismi vermiştim. Annemle birlikte *Friends* dizisini tekrar tekrar izlerdik ve Phoebe en sevdiğim karakterdi. O yüzden ona bu ismi vermiştim. Phoebe. Bir ismi hak ediyordu. Ailesi hâlâ onu arıyor muydu acaba? Kurtulduğumda insanlara burada olduğunu söyleyecektim. Belki ailesi biraz olsun huzur bulabilirdi.

Buradan kurtulacaktım. Kurtulacaktım işte.

Bir yolunu bulacaktım. Pes etmeyecektim.

Derken yukarıdan sesler geldi. Ayak sesleri miydi bunlar? Polisler mi gelmişti? Çığlık atmaya başladım ama boğazım öyle kurumuştu ki ilk denememde hiç ses çıkaramadım.

"Yardım edin! Lütfen yardım edin!"

Ayak sesleriydi. Kesinlikle ayak sesleriydi. Tepemden bir metal sesi geldi, ardından menteşe gıcırtısı duydum. Sonunda içeriye parlak bir ışık doldu.

Bunca zaman karanlıkta kaldıktan sonra ışık dayanılmazdı. Engellemek istercesine ellerimi gözlerime siper ettim. El feneri ışığıydı bu. Biri bana el feneri tutuyordu.

"Olivia?"

Ninova

iLovePDF

Oydu. Polisler değildi. Geri gelmişti.

Belki bir komşu ya da yoldan geçen biri duyar umuduyla, "Yardım edin!" diye çığlık attım. "Biri bana yardım etsin! Yardım edin! Çıkarın beni buradan!"

Başını yana yatırdı. "Nefesini boşa harcıyorsun, Olivia. Hiçliğin ortasındaki bir kulübedeyiz. Çığlık atsan da kimse seni duymaz."

Bağırmayı bıraktım ve nefesimi toplamaya çalışırken ona baktım. Söylediklerine tam olarak inanıp inanmadığımdan emin değildim fakat bağırmam onu zerre kadar endişelendirmemiş gibiydi. Yani muhtemelen doğruydu.

"Geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi. Oysa sesi hiç de üzgün gelmiyordu. Hatta sesinde en ufak bir duygu yoktu, sanki robottu. Normalden çok farklı konuşuyordu. Ürperticiydi. "Polisler her yerdeydi. Gece çökene kadar beklemem gerekti."

"Lütfen beni çıkar," dedim hırıltılı bir sesle.

Parmaklarımın arasından yüzüne baktım. Bir zamanlar onu yakışıklı bulduğuma inanamıyordum. Aklımı kaçırmış olmalıydım.

"Maalesef yapamam," dedi.

Gözlerim yaşlarla doldu ama akmalarına izin vermemeye çalıştım. Ağlamamın vicdanını birazcık bile huzursuz etmeyeceğini hissediyordum. "Neden? Kimseye söylemem. *Yemin ederim.* Kaçtım derim. Söz veriyorum."

"Tabii. Kesin öyle dersin."

"Yemin ederim!"

Yüzünde tüylerimi diken diken eden bir gülümseme belirdi. "Üzgünüm, Olivia. Seni dışarı çıkaramam."

Derin bir nefes aldım. "Lütfen... beni bırakırsan... istediğin her şeyi yaparım. *Her şeyi.*"

Ninova

iLovePDF

Öyle bir kahkaha attı ki burada yalnız olduğumuz konusunda doğruyu söylediğine emin oldum. "Zaten istediğim her şeyi yapacaksın. Başka seçeneğin yok."

Muhtemelen haklıydı. İri yarı biri değildi ama benden çok daha yapılıydı. Ayak bileğim yaralı olmasa, aç ve susuz olmasam bile beni kolayca alt edebilirdi.

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordum fısıltıdan farksız bir sesle.

Cevap vermedi.

Yüzüne öfkeyle baktım. "Beni hemen şimdi çıkarmazsan polisler beni bulduğunda onlara her şeyi anlatırım."

Yine aynı şekilde gülümsedi. "Öyle mi, anlatır mısın?"

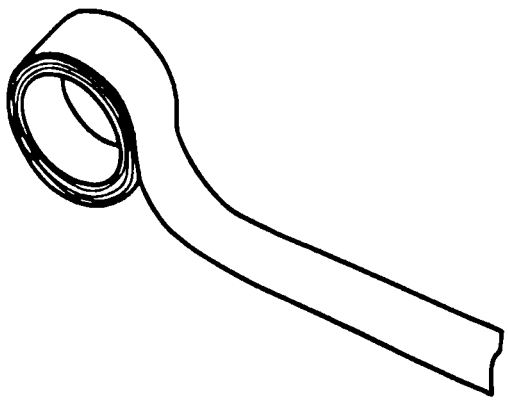
"Anlatırım tabii!" diye bağırdım çenem titrerken. "Ne yaptığını anlatırım! Hapislerde çürürsün!"

Tepki vermesini bekleyerek yüzünü izledim. Ama yüzünde korkudan eser yoktu.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Olivia?" dedi. "Umarım beni tehdit etmiyorsundur."

Ninova

iLovePDF

OTUZ ÜÇ
ERIKA

Bugün çocukları okula göndermemeyi düşündüysem de ikisi de gitmek istemiş, Jason da olabildiğince normal davranmamız gerektiğini söylemişti. Buna rağmen kendisi işe gitmemişti. Evden çalışmak üzere misafir odasına kapanmıştı; oysa önemli bir projenin ortasında olduğunu ve toplantılarının arka arkaya sıralandığını biliyordum. Hepsine telefonla katılmaya çalışıyordu.

"İşe gidebilirsin," demeye çalışmıştım. "Liam iyi olacak."

"Evde kalsam daha iyi," diye diretmişti.

Kaldığı için ne kadar minnettar olduğumu itiraf etmek istemiyordum. Dün geceki polis ziyaretinin ardından başka bir şey olmamıştı ama bütün gece kâbus görüp durmuştum. Sabah uyandığımda hiçbirini hatırlayamıyordum fakat vücudum ter içindeydi.

Kendi işimi yapmaya çalıştım ama çok zordu. En iyi yerel oyun parkları hakkında bir yazı yazmam gerekiyordu fakat kafam hiç yerinde değildi. Zaten Hannah'yla Liam da yıllardır herhangi bir oyun parkına gitmemişti. Daha basit zamanları yâd etmek istesem de yapamıyordum. Liam dört yaşına bastığından beri âdeta saatli bir bombaydı.

Ninova

iLovePDF

Olivia'yı bulmalarını umuyordum. Düşünebildiğim tek şey buydu. Kaçmış olmasını diliyordum. Bir motelde, gözyaşları içinde, kaçtığına pişman olmuş hâlde bulunması için dua ediyordum.

Azıcık konsantrasyonum da kapı zilinin çalmasıyla dağıldı. Jason'ın merdivenden indiğini görünce zilin birkaç dakikadır çaldığını fark ettim. Benden birkaç adım ötede çalan bir zili nasıl olur da duymazdım?

Jason kapıya benden önce vardı. Delikten baktığında rengi attı. "Kahretsin. Polis."

Omuzlarını dikleştirip kapıyı araladı. Yine Rivera'yla Murphy gelmişti. Ama arkalarında daha fazla insan vardı. Bu hayra alamet olamazdı. Polisler arkalarında bir grup insanla geliyorsa başınız belada demekti.

"Merhaba, Bay Cass." Rivera bu kez gülümsemeye tenezzül bile etmedi. "Evinizi ve eşinizin Toyota'sını aramak için arama emrimiz var."

Öne çıktım. "Liam okulda."

"Şu an Liam'a ihtiyacımız yok," dedi. "Ama telefonu için arama emrimiz var."

Tanrı bilir telefonunda neler vardı? Düşünmek bile istemiyordum. "Telefon için daha sonra gelebilir misiniz?"

Jason arama emrini incelemekle meşguldü ama neden bu zahmete girdiğinden emin değildim. Karşımızdakiler polisti. Evi aramak istiyorlarsa onları durduramazdık. Tek dileğim, Liam'ın ardında bir şey bırakmayacak kadar akıllı davranmış olmasıydı.

Kendi telefonum cebimde çalmaya başladı. Çıkarıp baktığımda lisenin adını gördüm. Kalbim tekledi. "Dedektif, telefona bakabilir miyim? Okul arıyor."

Kısa bir baş hareketiyle onayladı. Ekranı kaydırıp telefonu açtım. "Alo?"

"Bayan Cass? Ben Müdür McMillan. Maalesef önemli bir mesele var."

iLovePDF

Önemli bir mesele mi vardı? Asıl benim evimde olanları görmeliydi. "Ne oldu?"

"Mümkün olan en kısa sürede buraya gelmenizi rica edeceğim. Liam ve başka bir öğrenci koridorda kavga etmişler. İkisi de şu anda odamda."

Tanrım.

"Liam iyi mi?" dedim.

"İyi." Sesi biraz yumuşadı. "Ama okul sınırları içinde kavgaya tolerans göstermiyoruz. Hemen buraya gelmeniz gerek."

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama Bayan McMillan'a hayır diyemezdim. "Hemen geliyorum."

Jason arama emrini indirmiş, bana bakıyordu. İki dedektif de öyle. Keşke bu konuşmayı dedektiflerin önünde yapmak zorunda olmasaydım. Zamanlama bundan daha kötü olamazdı.

"Liam okulda kavgaya karışmış," dedim, Rivera'nın bana bakışını görmezden gelmeye çalışarak. "Gidip onu almam gerek."

"Tanrım," dedi Jason kaşlarını çatarak. "Tamam. Ben... Ben burada kalırım, sen git Liam'ı al."

Dedektiflerin arkasındaki, evimi didik didik edecek ekibe baktım. Keşke kalabilseydim. Her şeyin üstüne bir de Liam'ın okulda kavga etmesiyle baş edemezdim. Yıllar içinde Liam hakkında pek çok telefon almıştım ama böylesi ilk kez oluyordu. Daha önce hiç ellerini kirletecek bir şey yapmamıştı.

Çantamı aldım ama Dedektif Rivera beni durdurdu. "Toyota'yı alamazsınız. Onu aramamız gerek."

"Ama ben... Hemen dönerim..."

"Benim Prius'u al, Erika." Jason, duvardaki kancada asılı duran anahtarını alıp bana attı. "Müdürle konuştuktan sonra bana mesaj at, tamam mı?"

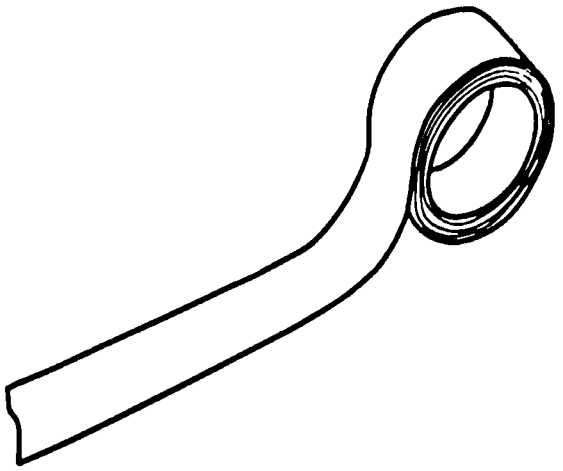
Başımla onayladım, müdürün odasında beni neyin beklediğini düşünmek bile içimi daraltıyordu. Bunun çabucak bitecek bir konuşma olmayacağından korkuyordum.

Ninova

iLovePDF

OTUZ DÖRT

ERIKA

Okula vardığımda kızım girişte beni bekliyordu. Derste olması gerektiğinden emindim, demek ki ekmişti. Ama şu anki dertlerimin yanında bu, devede kulak kalıyordu. Hannah'nın gözleri kan çanağına dönmüş, kestane rengi saçları her zamankinden beter dağılmıştı. Sanki az önce biri ölmüş gibi görünüyordu.

"Anne!" diye haykırdı. Ardından boynuma atıldı; toplum içinde bana sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Gerçi koridorda benden başka kimse yoktu. "Her şeyi gördüm. Liam'ın suçu değildi."

Onu kendimden biraz uzaklaştırdım. Şu anda olan herhangi bir şeyin Liam'ın suçu olmadığına inanmak benim için çok zordu. "Emin misin?"

"Evet!" Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Tyler durup dururken ona saldırdı. Liam ne yapsaydı? Tyler onu döverken eli armut mu toplasaydı?"

"Tyler neden ona saldırdı?"

"Belli değil mi?" Hannah bana baktı. "Herkes Olivia'nın başına gelenlerden Liam'ı sorumlu tutuyor. Ama *değil.* Bundan *eminim.*"

Ninova

iLovePDF

Hannah'nın nasıl bu kadar emin olabildiğini bilmiyordum. Ben değildim.

"Tyler herkese Liam'ın psikopat olduğunu söylüyor," dedi. "Asıl *onun* okuldan uzaklaştırılması gerek. Liam'ın suçu yok."

İçimde Bayan McMillan'ın meseleye aynı gözle bakmayacağına dair kötü bir his vardı. Kaldı ki her hâlükârda Liam şu an okula devam edemezdi. Bu çok açıktı. En azından ortalık yatışana kadar.

"Ne yapabileceğime bakacağım, Hannah," diye söz verdim. Şu anda evimizde polislerin olduğunu, abisinin eşyalarını ve arabamı aradıklarını söylemedim. Onu daha fazla üzmenin âlemi yoktu. "Şimdi müdürle konuşacağım. Ama senin sınıfına dönmen gerek."

Ne var ki Hannah'nın sınıfına dönmeye niyeti yoktu. Benimle birlikte müdürün odasına kadar geldi, ben de onu durdurmadım. Bu, onun için de kolay değildi.

İdare ofisine girdiğimde Jessica Martinson çoktan gelmişti. Şu an istediğim son şey Jessica'yla konuşmaktı ama müdürün kapısı kapalıydı, dolayısıyla yanına oturup beklemekten başka çarem yoktu. OAB toplantısında beni nasıl yok saydığını hâlâ unutmamıştım. Bunca yıldan sonra bunu bana nasıl yapabilmişti?

"Merhaba, Erika," dedi anlaşılmaz bir tonla. "Bizim oğlanlar epey bir kapışmış, değil mi?"

"Evet," dedim. Kızımın, futbolcu bozuntusu serseri oğlunun benim çocuğuma durup dururken saldırdığını söylediğinden bahsetmedim. Bir şekilde bütün suçun Liam'ın üzerine kalacağından şüpheleniyordum. "Erkek çocukları işte."

Jessica dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. "Evet. Bence gereğinden fazla büyütüyorlar. Umarım sadece uyarı alırlar ve konu kapanır."

Bu dediği imkânsızdı. Okulda kavga etmişlerdi. Ağır bir ceza almamaları mümkün değildi. Yine de Jessica'nın iyimserliğini takdir ettim.

Ninova

iLovePDF

Müdür odasının kapısı aralandı ve Bayan Kristen McMillan kapıda belirdi. Yaşıt sayılırdık fakat o benden bayağı uzundu, sivri bir çenesi vardı ve saçları omuz hizasında, kımıldamayan bir miğfer gibi şekillendirilmişti. En son veli toplantısı gecesinde konuşmuştuk; koridorda karşılaştığımızda Liam'ın son münazaradaki müthiş performansını övmüş, emin adımlarla okul birinciliğine doğru ilerlediğini söylemişti. Ama şimdi bizi içeri çağırırken gülümsemiyordu.

Oğlanlar masasının önündeki sandalyelerde oturuyordu. Tyler öne doğru çökmüş, yüzüne buz torbası tutarken Liam dimdik oturmuş, duvara bakıyordu. Ama pek de iyi görünmüyordu. Tyler elmacık kemiğine sağlam bir yumruk atmıştı; vurduğu yer morarmaya başlamıştı bile. Gömleği yırtılmıştı ve her zaman düzgün olan koyu saçları darmadağındı. Az önce fena hâlde dayak yemiş birine benziyordu. Her şeye rağmen ona sarılmak istedim.

Ne de olsa oğlumdu. Ne yaparsa yapsın.

"İki öğretmen zor ayırdı," dedi Bayan McMillan. "Müdürlük hayatımda gördüğüm en kötü kavgalardan biriydi."

"Onun suçu." Tyler, buz torbasını yüzünden çekip yarılmış dudağını gösterdi. "O başlattı."

"Hayır, ben başlatmadım," dedi Liam sakin bir sesle. "Hiçbir şey yapmadım."

"Yapmamışmış!"

"Çocuklar, sakin olun!" diye tersledi onları Bayan McMillan.

Ama Tyler durulacak gibi değildi. "Olivia Mercer'ı öldürdüğünde başlattın, psikopat herif. Herkes senin yaptığını biliyor!"

Liam cevap vermedi. Sadece karşıya bakmayı sürdürdü.

"Yeter," dedi Bayan McMillan sertçe. "Tyler, kimin başlattığı umurumda değil. Bu kavgaya ikiniz de karıştınız."

"Hak etti," dedi Tyler kelimeleri tükürür gibi söyleyerek. "Hem de fazlasıyla."

Ninova

iLovePDF

Bayan McMillan keskin bakışlarını iki çocuk arasında gezdirdi. "Tyler, Liam, ben annelerinizle konuşurken dışarıda beklemenizi istiyorum."

Liam hemen dediğini yaparken Tyler karşı çıkmaya çalıştı. Ama Bayan McMillan sekreterini çağırıp ikisini de dışarı aldırdı ve konuşma bitene kadar onlara göz kulak olmasını söyledi. Kapı kapanınca dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ve gözlüğünün üzerinden bize baktı.

"Davranışlarının hiçbir mazereti yok," dedi. "Kavgaya müsamaha göstermiyoruz. Bunun tekrarlanmasına izin veremeyiz."

"Elbette," dedi Jessica. "Tyler adına çok özür dilerim. Sadece biraz... duygusallaştı."

Bense tıpkı oğlum gibi çenemi kapalı tuttum.

"Tyler bir hafta okuldan uzaklaştırılacak," dedi Bayan McMillan. Bana baktı, tereddüt etti. "Liam'sa bir gün uzaklaştırma alacak."

Bir hafta öncesine kadar bunun Liam'ın üniversite başvurularını nasıl etkileyeceğinden endişe ederdim. Şimdiyse zerre kadar umurumda değildi. İsterse ona da bir hafta uzaklaştırma verebilirdi. Bu olanlardan sonra Liam'ı okula gönderemezdim.

Ama Jessica resmen sinir küpüne dönmüştü. Yanaklarında kırmızı noktalar belirdi. "Bir *hafta* mı? Tyler bir hafta alırken Liam neden sadece bir gün alıyor?"

"Birincisi," dedi Bayan McMillan, "bu Tyler'ın ikinci suçu. Geçen yıl karıştığı kavgadan sonra bunun bir daha yaşanmaması gerektiğini söylemiştim. Ayrıca pek çok tanık kavgayı sizin oğlunuzun başlattığını doğruladı. Öte yandan Liam'ın sicili kusursuz. Notları da hep A–"

"Ama o deli!" deyiverdi Jessica. Bana baktı, ardından hızla gözlerini kaçırdı. "Kusura bakma ama bariz gerçeği görmezden gelemeyiz. Liam *deli*. O kızı kaçırdı, büyük ihtimalle de öldürdü. Tyler bu yüzden sinirlendi."

Ninova

iLovePDF

Eski arkadaşıma bakakaldım, böyle bir şey söylediğine inanamıyordum. Liam, Tyler'la arkadaşlıkları sona erdiğinde bile onun hakkında tek kötü laf etmemişti.

"Üzgünüm, Erika," dedi. "Ama bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun. Liam'ın ciddi ruhsal sorunları var. Arkadaşlıklarının bitmesinin sebebi de buydu; Tyler ondan korkuyordu. *Ben* de ondan korkuyordum." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Tedavi olması gerek. Hatta mümkünse kilit altına alınmalı."

"Bayan Martinson!" diye çıkıştı Bayan McMillan. "Üzgün olduğunuzu anlıyorum ama lütfen. Bu çok yersiz."

Ellerime baktım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Oğlumu savunmak istiyordum ama işin doğrusu Jessica'yla aynı fikirdeydim. Fakat Jessica başka bir şey söyleyemeden dışarıdan bağırışlar geldi. Bayan McMillan ayağa kalktı; biz de peşinden çıktık. *Bu sefer* ne olmuştu?

Liam'la Tyler hâlâ kapının önünde oturuyordu ama yanlarına bir kız gelmişti. Küllü sarı saçları tombul yüzünün etrafına dökülmüştü, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Titreyen eliyle çocukları işaret ediyordu.

"Nerede o, pislik herif?" diye bağırdı Liam'a. "Olivia'ya ne yaptığını söyle!"

"Madison!" diye çıkıştı Bayan McMillan. "Derhâl sakinleş!"

Kız ellerini yumruk yapınca Liam'a saldırmasından korktum. Ama bunun yerine ayağını yere vurdu. "O yaptı! Bu pislik en yakın arkadaşıma bir şey yaptı. Baksanıza! *Umursamıyor* bile!"

Liam'a baktım; Madison'ın öfke krizini ifadesiz bir yüzle izliyordu. Hiç itiraz etmemişti. Kıza, duvarda gezen bir böceğe bakar gibi bakıyordu. Gerçekten de umursamıyormuş gibi.

Madison Liam'a bağırmayı kesmeyince sonunda güvenliği çağırmak zorunda kaldılar. Bayan McMillan beni kenara çekti, gözlerinde endişe vardı. "Ortalık yatışana kadar Liam'ın evde kalması en iyisi olabilir."

"Evet," diye mırıldandım. "Ben de aynısını düşünüyordum."

Ninova

iLovePDF

Kaşlarını çattı. "Liam iyi bir çocuk. Böyle bir trajedinin içine sürüklenmesi çok üzücü."

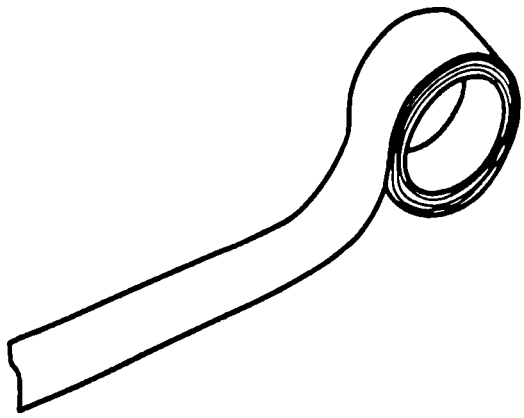
Görünen o ki oğlum Bayan McMillan'ı da büyülemişti. Lisede geçirdiği iki yılı aşkın sürede son derece uslu davranmıştı. Bu süre zarfında hiçbir olay yaşanmamıştı. Aslında karıştığı son olay, sekizinci sınıftaki edebiyat öğretmeniyle olandı. O olayı düşünmek bile istemiyordum. Ama belli ki Bayan McMillan, Bay Young meselesini bilmiyordu. O yalnızca Liam'ın görmesine izin verdiği kadarını görmüştü.

"Bol şans," dedi bana.

Ninova

iLovePDF

OTUZ BEŞ

Tyler Martinson'la yapılan polis görüşmesinin dökümü

PT: "Tyler, Liam Cass'i ne zamandır tanıyorsun?"

TM: "Oldum olası. Birinci sınıftan beri."

PT: "Eskiden arkadaş mıydınız?"

TM: "Kankaydık. Ben hep onlara giderdim, o da bize gelirdi. Çok yakındık."

PT: "O dönemde onun hakkında ne düşünüyordun?"

TM: "Şey, en yakın arkadaşımdı. Bu yüzden tabii ki onu seviyordum. Çok kafa dengiydi. Ama karanlık bir tarafı da vardı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

PT: "Ne demek istiyorsun?"

TM: "İstediğini elde etmek için insanları manipüle etmekte üstüne yoktu. Özellikle de öğretmenleri. Ödevlerini yapmasa bile başı hiç derde girmezdi. Bense hiçbir şeyden sıyrılamazdım."

PT: "Diğer öğrenciler onun hakkında ne düşünüyordu?"

Ninova

iLovePDF

TM: "Onlar da onu seviyorlardı. Özellikle de kızlar. Hepsi ona *âşıktı*. Çok sinir bozucuydu. Ama Liam bunu komik buluyordu."

PT: "Onu kıskanıyor muydun?"

TM: "Ben mi? Hayır. O zamanlar kızlarla ilgilenmiyordum. Şimdi daha da sinir bozucu. Hâlâ hepsi ona bayılıyor. Ted Bundy gibi. Hani şu kadınların çok sevdiği seri katil var ya?"

PT: "Başkalarını manipüle ettiğini söyledin. Bunu nasıl yapıyordu?"

TM: "Şöyle bir örnek vereyim. Dördüncü sınıfta, sınıfımızda bir solucan çiftliği vardı. Liam'ın aklına çiftliği yere döküp bütün solucanları ezmek geldi. Onun eğlence anlayışı buydu. Ben de ona uydum çünkü... bilmiyorum. Bana da eğlenceli gelmişti sanırım. Neyse, sınıfta Michael diye bir çocuk vardı. Kimse Michael'ı sevmezdi çünkü iğrençti, şişmandı ve burnunu karıştırırdı. Ama Liam onu da davet etti ve Michael da çok sevindi. Oysa bu bir oyundu. Çünkü Liam'ın onu çağırmasının tek sebebi, yaptıklarımızın suçunu Michael'ın üstüne yıkmaktı. İşe yaradı da. Liam öğretmene her şeyi Michael'ın tek başına yaptığını söyledi, öğretmen de ona inandı. Dahası Michael bizi ispiyonlamadı bile, muhtemelen onunla arkadaş olmaya devam edeceğimizi umuyordu. Ama etmedik."

PT: "Bu yüzden kendini kötü hissettin mi?"

TM: "Hayır. Yani o zamanlar hissetmedim. Ama şimdi düşününce evet, Michael'a yaptığımız bayağı kötü bir şeydi. Ama fikir Liam'dan çıkmıştı."

PT: "Liam'la arkadaşlığı ne zaman kestin?"

TM: "Sanırım altıncı sınıfta."

PT: "Bunun özel bir sebebi var mıydı?"

iLovePDF

TM: "Olmaz olur mu? Liam bir gün bize geldi, küçük bir sincap yakalayıp bir saklama kabının içine koymuştu. Hayvan nefes alabilsin diye kabın üstüne birkaç delik açmıştı. Sonra bana havayı keseceğini, camın arkasından sincabın boğularak ölmesini izlemenin eğlenceli olacağını söyledi."

PT: "..."

TM: "Aynen. Resmen dehşete kapıldım ve bunu yapmak istemediğimi söyledim. Beni ikna etmeye çalıştı ama kabul etmeyip ona tuhaf olduğunu söyledim. En sonunda sinirlendi ve çekip gitti."

PT: "Bunu birine anlattın mı?"

TM: "Anneme anlattım. Liam'ın bir daha bize gelmemesini istiyordum."

PT: "Annen ne dedi?"

TM: "Pek şaşırmış gibi davranmadı. Sadece ondan uzak durmamı söyledi."

PT: "Daha önce Liam'la seni çok rahatsız eden başka bir olay yaşadığını söylemiştin."

TM: "Evet. Geçen yıl olmuştu."

PT: "Ne oldu?"

TM: "Liam'ın kız kardeşi Hannah acayip sinir bozucu biridir. Bir sebepten bana çok fena kızmıştı. Sanırım Liam'a söylemiş. Liam da kendince kardeşinin intikamını almaya kalktı. Oysa ben yanlış bir şey yapmamıştım."

PT: "Ne yaptı?"

TM: "Bizim evin etrafında dolaşan bir sokak kedisi vardı. Kız kardeşim beslediğinden sürekli gelirdi. Benim umurumda değildi. Kediyi hiç beslememiştim, sonuçta sokak kedisi beslemek benim sorumluluğum değildi. Bazen kapının önünde dururdu, ben de tekmeleyerek yolumdan çekerdim. Neyse. Bir gün okuldan geldiğimde o aptal kedi

Ninova

iLovePDF

yatağımda yatıyordu. Düşünebiliyor musunuz? Onu Emma'nın içeri aldığını sandım. Ama kovalamaya çalıştığımda kımıldamadı. Ben de kucağıma alıp dışarı çıkarmak istedim ve..."

PT: "Evet?"

TM: "Yerinden kaldırdığımda iç organları döküldü."

PT: "..."

TM: "Siktir, düşününce bile midem bulanıyor. Biri karnını deşmişti. Ben onu kaldırınca... BAM! Yatağımın her yanı kedi bağırsağına boğuldu!"

PT: "Çok sarsıcı olmuştur."

TM: "Hem de nasıl. Pardon... Bunu söylemem serbest mi?"

PT: "Neyi?"

TM: "*Siktir.* Hani, küfür gibi ya."

PT: "Sorun değil. Peki, sonra ne yaptın?"

TM: "Aileme anlattım. Liam'ın yaptığını düşündüğümü söyledim. Kanıtım olup olmadığını sordular. Yoktu. O yüzden hiçbir şey yapmadık. Annem ondan ve ailesinden uzak durmamı tembihleyip durdu."

PT: "Liam'la yaşadığın son ciddi olay bu muydu?"

TM: "Evet. Şey, geçen gün onu bir güzel benzetmemi saymazsak."

PT: "Tyler, Olivia Mercer'ı nereden tanıyorsun?"

TM: "Aynı dönemdeydik. Madison Hartman'la arkadaştı; Madison da benim kankam Aidan'la çıkıyor."

PT: "Aranız iyi miydi?"

TM: "Bilmem. Sayılır."

PT: "Hiç ona çıkma teklifi ettin mi?"

TM: "Hayır..."

PT: "Futbol takımından bazı arkadaşların ona çıkma teklifi ettiğini söyledi. Ama Olivia kabul etmemiş."

iLovePDF

TM: "Öyle... öyle olmadı. Hamburger yemeye gidiyorduk, onu da çağırdım sadece. Abartılacak bir şey yoktu. Zaten müsait değildi."

PT: "Onu Liam'la gördüğünde canın sıkıldı mı?"

TM: "Yoo. O kadar da güzel değil zaten. Kiminle isterse çıkabilir. Liam'la... İsterse bütün futbol takımıyla, umurumda değil."

PT: "Yani onu kıskanmadın?"

TM: "Ne... *Liam*'dan bahsediyoruz sanıyordum. Deli olan o."

PT: "Tyler, kaç kez kavga ettiğin için okuldan uzaklaştırıldın?"

TM: "Tanrım, iki kez. Çok mu?"

PT: "Akranlarının hepsinden daha fazla."

TM: "Evet ama... İlki benim suçum değildi. Çocuk kız arkadaşımı elimden almıştı. Böyle bir şey kabul edilemez."

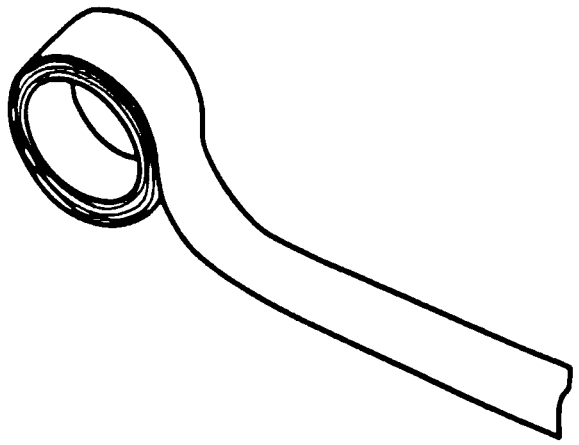
PT: "Ama ilk yumruğu sen attın."

TM: "Evet, attım. Ama–"

PT: "Koridorda Liam'a ilk vuran da sendin, öyle değil mi?"

TM: "Peki. Tamam. Bakın, Olivia'yı öldürdüğünü düşündüğüm için Liam'a kızgındım. Sebebi buydu... Ben onun gibi deli değilim. Evet, eskiden arkadaştık. Ama onun nasıl biri olduğunu anlayınca arkadaşlığı kestim. Ona benzemiyorum. Ayrıca Olivia'ya hiçbir şey yapmadım."

iLovePDF

OTUZ ALTI

ERIKA

Jason mesaj atıp polislerin hâlâ evi aradığını söyleyince çocukları öğle yemeğine McDonald's'a götürdüm. Liam'ı olanlarla ilgili uyarmak istiyordum ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Hannah, McDonald's'ta menüyle oyalanıp bunun diyetini mahvedeceğinden yakındı. Sonra büyük boy patatesle birlikte pastırmalı duble cheeseburger sipariş etti. Liam aç olmadığını söylese de isteksizce Big Mac ve kola söyledi. Benim de pek iştahım yoktu ama menüden rastgele bir şey seçtim. Sonuçta yemek yememiz gerekiyordu.

Bir şeyler yiyebilen tek kişi Hannah oldu. Patatesleri ağzına dalgın dalgın, neredeyse refleksmiş gibi tıkıştırıyordu. Liam'sa öylece hamburgerine bakıyordu. Sağ yanağı Bayan McMillan'ın ofisinde olduğundan daha kötü görünüyordu. Yarına kadar ne hâle geleceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Yanağın için sana biraz buz almamı ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Buz koymazsan daha çok moraracak."

Ninova

iLovePDF

"Umurumda değil." Tiksinti dolu bir ifadeyle hamburgerine baktı. "Anne, aç değilim. Gidip arabada oturabilir miyim?"

Nedense şu an Liam'ı gözümün önünden ayırmamam gerektiğini hissediyordum. "Hayır. Hepimiz burada kalacağız."

"Ama anne–"

"Yemek zorunda değilsin ama burada oturmak zorundasın."

"Peki." Liam sandalyesine yığılıp surat astı. Vay canına, çocuk sonunda tam bir ergen gibi davranmaya başlamıştı. Hannah'ya ona ne yapması gerektiğini söylediğimizde hep surat asardı ama Liam bugüne kadar her şeyi tartışmadan kabul etmişti.

"Ayrıca," dedim, "bilmen gereken bir şey var."

Liam başını kaldırıp bana baktı.

"Polisler şu anda evimizde. Evi ve arabamı arıyorlar."

Hannah hamburgerini masaya bıraktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "*Ne?* Bunun için arama izni falan gerekmiyor mu?"

Başımla onayladım. "Evet, gerekiyor. Onlar da izinle geldiler zaten." Bakışlarımı yeniden Liam'a çevirdim. "Telefonunu da istiyorlar. Bil diye söylüyorum, sildiğin her şeyi okuyabilirler."

Liam bir an sessiz kalıp hamburgerinin paketiyle oynadı. "Tamam."

"Ne kadar kötü, Liam?"

Liam ağzını bile açamadan Hannah konuştu. "Liam hiçbir şey yapmadı. O yüzden suçlayıcı bir şey bulamayacaklar."

Ben bundan o kadar emin da değildim. Ne var ki Liam'ın yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Çocuklarımın bu konuyu kendi aralarında konuştuğu hissine kapıldım. Bazen Liam'ın Hannah'ya ne tür şeyler anlattığını merak ediyordum. Ona, bana ya da Jason'a güvendiğinden daha çok güveniyordu. Keşke duvarda bir sinek olsaydım da onları dinleyebilseydim.

"Öğleden sonra babanızın tuttuğu avukatla görüşeceğiz," dedim. "Bize bundan sonra ne yapacağımızı söyleyecek."

Ninova

iLovePDF

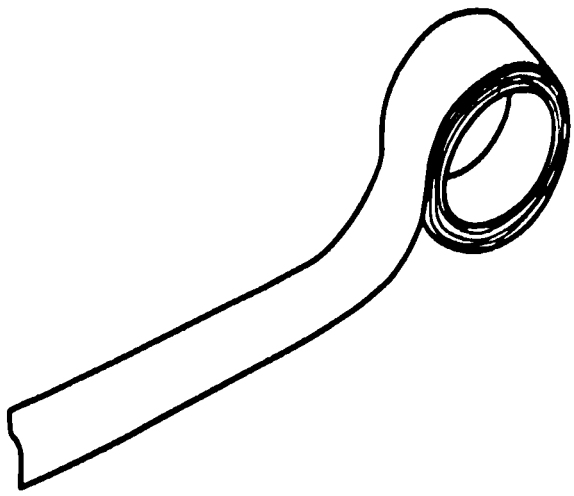
İştahım olmamasına rağmen kendimi salatamdan birkaç lokma almaya zorladım. Bundan sonra olacakları atlatabilmek için gücümü toplamam gerekiyordu.

Ninova

iLovePDF

OTUZ YEDİ

OLIVIA

Çantanın içindekileri tek tek saymıştım.

Bana iki şişe su, dört dilim ekmek, iki elma ve bir granola bar bırakmıştı. Bir gün içinde geri dönerse sorun olmazdı. Ama tekrar ne zaman gelebileceğinden emin olmadığını söylemişti. Peki, bu yiyecekler beni ne kadar idare ederdi? İki gün mü? Üç gün mü? *Bir hafta mı?*

Daha fazla yiyecek getirebilirdi. Bunu bilerek yapmıştı. Belki de beni ona karşı koyamayacak ya da kaçmaya çalışamayacak kadar zayıf düşürmek içindi. Sanki günün yirmi dört saati karanlıkta hapsolmak yetmezmiş gibi.

Bulunduğum daracık alanı dörde bölmüştüm. Bir köşe Phoebe'nindi. *Ona* dokunmadığımı söylememe bile gerek yoktu. İkinci köşe tuvalet ihtiyacım içindi. Saatlerce tutmuştum ama insanın bedeni bir yere kadar söz dinliyordu. Tabii bu da bu rutubetli çukurun kokusunu daha da katlanılmaz kılmıştı. Üçüncü köşe yiyecekler içindi. Dördüncü köşe de oturmak ya da uyumak içindi. Şaşırtıcı biçimde dün gece uyuyabilmiştim ama uykum kâbuslarla bölünüp durmuştu.

iLovePDF

Ağlayarak uyanmıştım. Düşünebildiğim tek şey evimdi. Evime dönmeyi ne kadar çok istediğim. Annemi ne kadar çok özlediğim.

Buradan çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Bu arada yiyecekleri pay etmiştim. Günde toplam bir dilim ekmek, yarım elma ve yarım şişe suyla idare edecektim. Granola barı çoktan yemiştim; kendimi tutamamıştım. Fakat geri kalanların bana birkaç gün yetmesi gerekiyordu. Karnımı doyurmayacaklarını biliyordum ama hayatta kalmama yetecekti. Buradan çıkana kadar.

Bir plan yapmaya başlamıştım.

Bu çukuru *o* kazdıysa toprağın daha sıcak ve daha yumuşak olduğu bir zamanda yapmış olmalıydı. Tahminen kürekle. Ama ben parmaklarımla toprakta delik açabiliyordum. Yeterince sert kazırsam ufalanıyordu. Planım, tepemdeki kapağa ulaşabilmek için üzerine çıkabileceğim yükseklikte bir toprak yığını oluşturmaktı. Kapağa ulaşabilirsem belki kilidi kırmanın bir yolunu bulabilirdim.

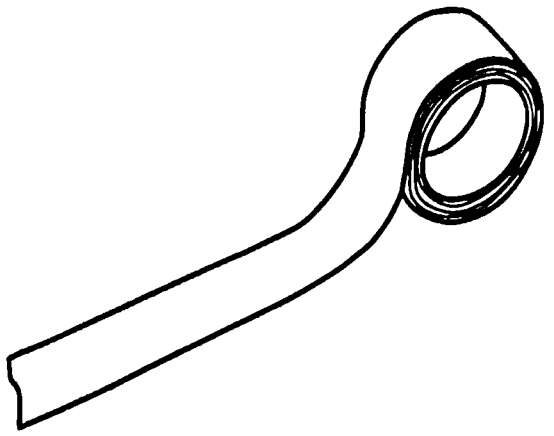
Beni asla bırakmayacaktı. Dün gece gözlerindeki bakışı görmüştüm. *Aklı yerinde değildi.* Her nedense beni burada tutmak istiyordu. Yani buradan çıkacaksam bunu kendi başıma yapacaktım. Polislerin beni kurtarmaya gelmesine bel bağlayamazdım.

Yapacağım son şey olsa bile buradan çıkacaktım.

iLovePDF

OTUZ SEKİZ

ERIKA

Jason mesaj atıp polislerin işinin bitmek üzere olduğunu ama hâlâ Liam'ın telefonunu istediklerini söyleyince çocukları arabaya doldurup evin yolunu tuttum. Evimizin etrafındaki polis arabalarının sayısını görünce ikisi de afalladı. Komşuların ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum. Gerçi yerel gazeteleri okuyorlarsa üç aşağı beş yukarı bir tahmin yürütmeleri zor değildi.

Kapıyı açtığımda Dedektif Rivera Jason'la konuşuyordu. Liam'ın morarmış yüzüne baktı. "Ne oldu?"

"Okulda ufak bir arbede," dedim. Oğlumu bu hâlde görmesine sinir olmuştum. Liam hayatında hiç yumruk yumruğa kavga etmemişti. Şiddete meyilli bir çocuk değildi. En azından Tyler'ın olduğu gibi değildi.

"Liam," dedi Rivera, "telefonuna ihtiyacım olacak."

Liam elini cebine attı ve tek kelime etmeden telefonu ona verdi.

"Söylemeye gerek yok," dedi Rivera, "bizden haber almadan kasabadan ayrılmıyorsun. Bulduğumuz her şeyle ilgili seninle iletişime geçeceğiz."

Ninova

iLovePDF

Bu sözlerin ardından çıkıp gitti ve tekrar yalnız kaldık. Salona göz gezdirdim; ortalık pek dağılmışa benzemiyordu. Bunca zamandır burada ne yaptıklarını merak ettim.

"Daha çok Liam'ın odasındaydılar," dedi Jason, aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Bir de arabada. Toyota'nı didik didik ettiler."

"Avukatla konuşmaya gidecek miyiz?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Evet, bir saat sonrasına bizi sıkıştırdı." Liam'ı baştan ayağa süzdü; yırtık gömleğine, morarmış yüzüne baktı. "Üstünü değiştirsen iyi olur."

Liam başıyla onaylayıp yukarı çıktı. Hannah da odasına gitti, böylece Jason'la yalnız kaldık. Jason merdivene şöyle bir baktıktan sonra sesini alçalttı. "Avukatın polis teşkilatında tanıdığı varmış," diye fısıldadı. "Tutuklamaya çok yaklaştıklarını söyledi. Bugün burada dosyayı kapamalarını sağlayacak bir şey bulmayı umuyorlardı."

Aniden baş gösteren mide bulantısını bastırmaya çalıştım. Bu yaşadıklarımıza inanamıyordum. Liam'ın tutuklanma ihtimalinin bu kadar yüksek olmasına inanamıyordum.

"Ama bulamayacaklar," dedi Jason.

Keşke Liam'ın masum olduğuna onun kadar inanabilseydim.

Avukatımızın adı John Landon'dı. Uzun boyluydu ve güven veren bir duruşu vardı, saçları tamamen kırlaşmıştı, üzerindeki takım elbise servet değerindeymiş gibi görünüyordu. Jason'a bu adamın bize kaça patladığını soramamıştım bile. Bilmek istemiyordum. Ama avukatların ne paralar istediğini az çok biliyordum; bu adam işinde gerçekten iyiyse bizden dünya kadar para isteyeceği kesindi.

Liam, Landon'ın maun masasının önüne, ikimizin arasına oturdu. Gün ilerledikçe elmacık kemiğindeki morluk daha da

Ninova

iLovePDF

koyulaşmıştı. Üstelik bu onun ilk morluğuydu. Hayatında ne bir yerine dikiş atılmış ne de bir kemiği kırılmıştı.

"Gözüne ne oldu?" diye sordu Landon.

"Bir çocuğun yumruğuna çarptım," dedi Liam.

Jason başını iki yana salladı. "Bazı çocuklar okulda ona zorluk çıkarıyor. Suçlu olduğuna inanıyorlar."

"Kimler?" diye sordu Landon.

Liam gözlerini yere indirdi. "Herkes."

Landon şaşırmamıştı. "Korkarım her şey düzelmeden önce daha da kötüleşecek. Az önce polis teşkilatındaki bağlantımla konuştum. Arama sırasında bir şey bulmuşlar gibi görünüyor."

Tüylerim diken diken oldu. "Ne bulmuşlar?"

Landon kollarını iki yana açtı. "Henüz bilmiyorum. Ama anladığım kadarıyla önemli bir şey. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde bir tutuklama olabileceğini söyledi."

Liam'ın yüzü bembeyaz kesildi. "Yani beni *hapse* mi atacaklar?"

Liam'ı hep her şeyin üstesinden gelebilecek bir çocuk olarak görmüştüm. Çoğu olay onu zerre kadar etkilemezdi. Yıllar önce anaokulundan atıldığında bile hiç oralı olmamıştı. Ama şu anda dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Yerinde olsaydım ben de dehşete kapılırdım. Zaten onun *adına* dehşete kapılmıştım.

"Maalesef öyle," dedi Landon. "Ama yaşın ve sabıkanın olmaması nedeniyle kefaletle serbest bırakılabileceğini umuyorum. Richard Young adlı bir adamın –Liam'ın eski bir öğretmeninin– şikâyetini kullanmayı planlıyorlar."

Liam kusacak gibiydi. Elbette Richard Young'ı hepimiz hatırlıyorduk. Polisler ilk kez o zaman kapımıza dayanmıştı ve Liam'ın ciddi ciddi hapse girebileceğini düşünmüştüm. Ama sonunda hiçbir şey olmamıştı. Young'ın Liam hakkında ileri sürdüğü iddialar kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunçtu ama adamın elinde tek bir kanıt bile yoktu.

Ninova

iLovePDF

Fakat ben hiçbir zaman gerçeğin ne olduğundan tam olarak emin olamamıştım.

"Bay Young'ın onu neyle suçladığını biliyor musun?" dedi Jason.

"Evet, biliyorum."

"O hâlde olayın fazla abartıldığını kabul ediyorsundur." Jason kollarını göğsünde kavuşturdu. "Adam bildiğin paranoyaktı. Yani Liam o zaman daha on üç yaşındaydı. Düşünebiliyor musun? Öyle bir şeyi yapmış olması mümkün değil."

Landon birkaç saniye boyunca Liam'a baktı. Bu görüşme için ona düzgün bir gömlek ve şık bir pantolon giydirmiştik, yüzündeki morluk dışında her zamanki gibi yakışıklı, derli toplu görünüyordu. "Katılıyorum. Pek olası görünmüyor."

Derin bir oh çektim.

Landon ellerini önünde birleştirip bakışlarını oğluma dikti. "Liam, bunu sana yalnızca bir kez soracağım. Olivia Mercer'a ne olduğunu biliyor musun?"

Liam önce bana, sonra Jason'a baktı. "Hayır," dedi.

Landon tek kaşını kaldırdı. "Şunu bilmelisin ki bana söylediğin her şey bu odada kalacak. Gerçeği bilmem seni savunmamı kolaylaştırır. Sürprizleri sevmem."

"Ona ne olduğunu bilmiyorum," diye yineledi Liam.

Oğlumun masumiyetini ilan edişini izledim. Sözcükler ağzından dökülürken içimden bir ses yalan söylediğini fısıldıyordu. Ama o zaten hep yalan söylerdi. Ağzından çıkan hiçbir sözün gerçeklikle bağlantısı kalmamıştı artık. Onu omuzlarından tutup sarsmak istedim.

Landon oğlumun söylediklerini derinlemesine düşündü. Acaba aklından benimle aynı şeyleri mi geçiriyordu? "Bay ve Bayan Cass, Liam'la baş başa konuşabilir miyim?"

Jason kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü benim müvekkilim *Liam*. Siz değilsiniz. Avukat-müvekkil gizliliği sizin için geçerli değil. Şayet suçlanırsa büyük

Ninova

iLovePDF

ihtimalle onu yetişkin olarak yargılayacaklar. Bu yüzden onunla bir yetişkin gibi konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Buna razı mısın, Liam?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Dokunulmayı sevmediğini bildiğim hâlde elimi omzuna koydum. Ona karşı sevgi gösterilerinde bulunduğumda şikâyet etmese de eskiden Hannah'nın yaptığı gibi kendiliğinden bana sarılmaya gelmezdi. Sadece umursamıyordu. Diğer çocuklar gibi fiziksel yakınlığa ihtiyaç duymazdı.

"Sorun yok," dedi Liam.

İçimi paramparça etse de Liam'ı Landon'la odada yalnız bıraktık. Jason da benim kadar huzursuzdu. Bekleme salonunda otururken gözlerini kapalı ofis kapısından alamıyordu. "Sence içeride ne konuşuyorlar?"

"Bilmiyorum."

Landon'ın küçük bekleme salonuna göz gezdirdim; çekici, sarışın resepsiyonistine ve karşımızdaki sandalyelerde oturan birkaç kişiye baktım. Landon ceza avukatıydı; o hâlde buradaki herkes bir şekilde bir suçla itham edilmiş olmalıydı. Karşımda oturan kadın benim yaşlarımdaydı, öğretmen gözlüğü takıyordu, saçlarını sımsıkı topuz yapmıştı. *Good Housekeeping* dergisini karıştırıyordu.

Bu kadın ne suç işlemiş olabilirdi? Bir OAB etkinliğinde karşılaşacağım türden biriydi.

Gerçi son on altı yılda öğrendiğim bir şey varsa o da dış görünüşün yanıltıcı olduğuydu.

Jason sağ ayağını sallayıp duruyordu. Landon'ın ofisinin kapısına bir bakış daha attı.

"Şu edebiyat öğretmeniyle ilgili saçmalığı yeniden gündeme getirdiklerine inanamıyorum," diye homurdandı. "Ellerindeki tek şey buysa uçan kuştan medet umuyorlar demektir."

"Jason, o olay gerçekten çok kötüydü. Liam'ın suçlanmaması büyük şanstı."

"Suçlanmak mı? Hiçbir şey yapmadı ki!"

iLovePDF

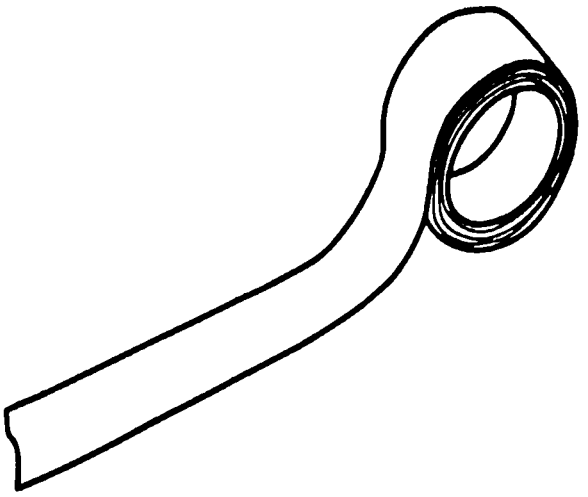
Ne diyeceğimi bilemedim. Muhtemelen ona katılmalıydım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

"Eğer gerçekten öyle bir şey yaptıysa..." Gözlüğünü burnunun üstüne itti. "Erika, bizim çocuğumuz canavar değil."

Kocamın gözlerinden buna yürekten inandığını görebiliyordum. Evimizde buldukları önemli şeyin ne olduğunu ve sonunda Jason'ın fikrini değiştirmesine yetip yetmeyeceğini merak ettim.

iLovePDF

OTUZ DOKUZ

Richard Young'la yapılan polis görüşmesinin dökümü

PT: "Liam Cass'in edebiyat öğretmeni olduğunuzu söylediniz."

RY: "Evet, doğru."

PT: "Bu ne zamandı?"

RY: "Yaklaşık üç yıl önce. Sekizinci sınıftaydı."

PT: "Onun hakkında ne düşünüyordunuz?"

RY: "Açık konuşayım mı?"

PT: "Elbette."

RY: "Ondan nefret ediyordum. Bunu söylemek bana bile korkunç geliyor, sonuçta hangi öğretmen bir öğrencisinden nefret eder? Ama Liam'da daha ilk andan içimi huzursuz eden bir şey vardı. Şunu da belirtmeliyim ki böyle düşünen tek kişi bendim. Diğer bütün öğretmenler onu çok severdi. Ortaokul öğrencileri kolay değildir ama Liam iyi bir çocuğa benziyordu; öğretmenlerin sınıflarında görmek isteyeceği türden bir çocuktu. Çok ze-

iLovePDF

kiydi, usluydu ve ödevlerini hep zamanında teslim ederdi."

PT: "Ama siz onu sevmediniz."

RY: "Beni sinir ediyordu. Nedenini ben bile tam açıklayamıyorum. Çok yapmacık bir tarafı vardı. Bir de..."

PT: "Evet?"

RY: "Bir kızım var. Liam'la yaşıt. Birkaç dersleri ortaktı. Bazen koridorda konuştuklarını görürdüm ve bu beni çileden çıkarırdı. Eşim abarttığımı söylerdi ama şu anki durumu düşününce verdiğim tepkinin gayet yerinde olduğunu görüyorum."

PT: "Peki, bir şey yaptınız mı?"

RY: "..."

PT: "Bay Young?"

RY: "Bundan gurur duymuyorum..."

PT: "Şu an dürüst olmanız çok önemli. Bir kızın hayatı söz konusu olabilir."

RY: "Peki. Bir gün ders çıkışı Liam'ı kenara çekip kızımdan uzak durmasını söyledim."

PT: "Sözünüzü dinledi mi?"

RY: "Hayır. Dinlemedi. Aksine, onu izlediğimi öğrendikten sonra kızıma daha da ilgi göstermeye başladı. Sanki benimle alay ediyordu."

PT: "Bunun için ergenlik çağındaki bir erkek çocuğunun otoriteye verdiği alışılmadık bir tepki diyemeyiz."

RY: "Hıncımı notlarından çıkardığımı söylemekten de gurur duymuyorum. Edebiyat son derece öznel bir derstir ama kompozisyonlarını çok sert değerlendirmeye başladım. Notu A'dan C'ye düştü."

PT: "Buna karşılık bir şey yaptı mı?"

RY: "İtiraz etti. Ama notlarını değiştirmeyi reddettim. Ayrıca kızım Lily'ye, onunla bir daha konuşursa evden çıkmama cezası alacağını söyledim."

PT: "Peki, bu işe yaradı mı?"

RY: "Başta yaradığını sandım. Lily onunla konuşmayı kesti, Liam da kötü notları sineye çekti. Meselenin kapandığını düşündüm."

PT: "Ama öyle olmadı mı?"

RY: "Liam'ın bana bir şey yaptığını kanıtlayamam tabii."

PT: "Peki, siz onun ne yaptığına *inanıyorsunuz?*"

RY: "Cumartesi gecesi saat iki sularıydı. Karım ve ben uyuyorduk ama sonra köpeğimiz yatağa geldi. Her yere kusarak bizi uyandırdı. Uyandıktan sonra düşünmekte zorlandığımı fark ettim, karımla ikimizin de başı zonkluyordu. 911'i aradım ve Lily'yi kontrol etmek için odasına gittim. Onu bir türlü uyandıramadım. Sonra ben de orada bayılmışım."

PT: "Ne oldu?"

RY: "Karbonmonoksit zehirlenmesi."

PT: "Ama iyileştiniz."

RY: "Evet. Köpeğimin sayesinde. Günlerce hastanede yattık ama neyse ki hiçbirimize bir şey olmadı. Ama Daisy bizi uyandırmasaydı sabaha çıkamazdık. Üçümüz de ölürdük."

PT: "Nasıl olduğunu bulabildiler mi?"

RY: "Petekte çatlak varmış. Sözde böyle şeyler olabiliyormuş ama evimiz nispeten yeniydi. Yani en hafif tabirle şüpheli bir durumdu."

PT: "Karbonmonoksit dedektörünüz yok muydu?"

RY: "Vardı. İşin tuhafı da bu ya. Dedektör devre dışı bırakılmıştı."

PT: "Bu biraz şüpheli."

RY: "Aynen öyle."

Nihova

iLovePDF

PT: "Liam Cass'ten mi şüphelendiniz?"

RY: "Hayır. İlk başta değil. Çocuğu sevmiyordum ama o zamanlar daha on üç yaşındaydı. Karbonmonoksit ne olduğunu bildiğini bile düşünmemiştim."

PT: "Peki, sizi ondan şüphelenmeye iten ne oldu?"

RY: "Komşularımdan biri, hem bana hem de polislere olaydan kısa süre önce evimin etrafında bir çocuğun dolaştığını gördüğünü söyledi. Okul kayıtlarından Liam'ın fotoğrafını buldum, gördüğü kişinin o olduğunu doğruladı."

PT: "Polis soruşturmayı derinleştirdi mi?"

RY: "Liam'ı sorguladılar ama bizim mahallede oturan bir arkadaşı varmış, o yüzden orada olduğunu söylemiş. Onun bir şey yaptığına dair başka hiçbir kanıt yoktu. Evime girdiyse bile ardında hiç iz bırakmamıştı."

PT: "Ama siz o olduğuna inanıyorsunuz."

RY: "Kesinlikle."

PT: "Yani paçayı sıyırdı?"

RY: "Evet."

PT: "Peki, siz başka bir şey yaptınız mı?"

RY: "Yaptım, Dedektif."

PT: "Ne yaptınız?"

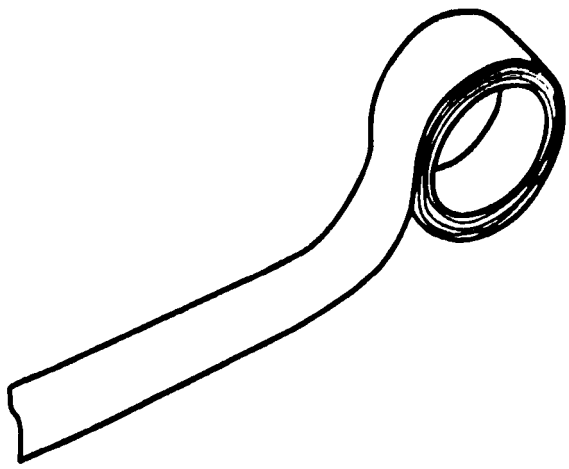
RY: "Çocuğa edebiyattan A verdim. Bazı şeyler uğruna ölmeye değmez."

Ninova

iLovePDF

KIRK

ERIKA

Eve dönüş yolunda Liam'ın ağzını bıçak açmadı. Birkaç kez onu konuşturmayı denediysem de tek kelimelik cevaplardan fazlasını alamadım. Landon'la yalnız kaldıklarında adamın ona ne söylediğini bilmek istiyordum. Daha da önemlisi, Liam'ın Landon'a ne söylediğini bilmek istiyordum. Avukata gerçeği anlatmış mıydı?

Eve vardığımızda Hannah'nın onu bıraktığımız yerde, yani odasında olduğunu görmek içimi bir nebze olsun rahatlattı. Olivia Mercer ortadan kaybolduğundan beri Hannah'nın da kaybolabileceğinden korkuyordum. Gerçi neden kaybolsundu ki? Canavar arabamızdaydı.

Yatak odasına girer girmez ecza dolabını açıp Xanax'ımı aramaya koyuldum. Ona gerçekten ihtiyacım olan bir an varsa tam da bu andı. Yaşadıklarımı kaldıramıyordum. Oğlumun tutuklanması? Böyle bir şeye ebeveynlik kitaplarında rastlamazdınız.

Lanet olsun, Xanax'ım neredeydi?

Ecza dolabında yoktu. Tylenol, Motrin, Benadryl, antibiyotikli krem, mantar kremi, yüz kremi, el kremi, tarihi geçmiş

iLovePDF

antibiyotikler... Tanrım, bu dolapta neden bu kadar gereksiz şey vardı? Ama Xanax yoktu.

Sonra dank etti. En son içtiğimde şişeyi komodinin çekmecesine koymuştum. Bir dahaki sefere soğuk terler dökerek uyandığımda kolay erişebilmek için elimin altında olmasını istemiştim.

Doğruca komodine yönelip çekmeceyi açtım. İlaç şişesi öne doğru yuvarlanınca içime bir rahatlama yayıldı. Şişeyi kaptım, kapağını çevirdim, içinden bir hap alıp ağzıma attım ve susuz yuttum.

Derken çekmecenin içindeki bir şey daha gözüme çarptı. İlk anda Liam'ın bir fotoğrafı sandım. Ama sonra babamın fotoğrafı olduğunu fark ettim. Onu unutmamak için komodinde sakladığım fotoğrafı.

Elbette, bu fotoğrafı oraya gerçekte kim olduğunu öğrenmeden önce koymuştum. Ne yaptığını bilmeden önce.

Fotoğrafı çıkarıp daha dikkatli baktım. Babam yirmili yaşlarının sonlarındaydı; Liam'dan yaklaşık on yaş büyüktü ama Tanrım, ne kadar da benziyorlardı. Oğlumun gelecekteki hâlini gösteren bir zaman makinesine bakıyordum sanki. Aynı saç, aynı gözler, aynı yandan gülüş, aynı vücut yapısı. Ürkütücüydü.

Liam'ın bu adamdan başka neler miras aldığını düşünmeden edemedim.

Babamla ilgili pek bir şey hatırlamıyordum. Onunla sokakta yürürken kocaman elini tuttuğuma dair silik bir anı vardı zihnimde. Bir de evimizde fare çıktığında, babamın onu yakalamak için kapan kurduğunu hatırlıyordum. Kapanı bana göstermişti; farenin kuyruğu metal çubuğun altına sıkışmıştı, minik hayvan acı acı bağırıyordu. Ben annemin bacaklarının arkasına saklanınca babam kahkahalarla gülmüştü. En eski anılarımdan biriydi bu.

Uzunca bir süre bu anıyı, babamın ailemizi koruyuşuna örnek olarak görmüştüm. Ama şimdi bundan daha fazlası olup

iLovePDF

olmadığını merak ediyordum. O küçük fareye eziyet etmekten zevk almış olabilir miydi? Tıpkı Liam'ın o hamsterları açlıktan ölmeye terk etmekten zevk aldığı gibi?

Geçmişte bu fotoğrafa baktığımda, kızının büyüdüğünü hiç göremeyen adama karşı içimde bir sevgi kabarırdı. Ama şimdi bambaşka şeyler hissediyordum. Jason'la ben ebeveyn olarak her şeyi doğru yapmaya çalışmıştık fakat oğlumuzu değiştirememiştik. Onda doğuştan yanlış olan bir şey vardı. Genlerinde.

Sonuçta Liam bir katilin torunuydu.

Telefonumu alıp annemin numarasını çevirdim. İkinci çalışta açtı. "Ah, Erika, şükürler olsun. Bir daha benimle konuşmayacağından korkuyordum."

Son yirmi dört saatte Liam'la neler yaşadığımızdan haberi yoktu. Benden böylesine bir gerçeği sakladığı için duyduğum kırgınlık, olanların yanında önemsiz kalıyordu.

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın," dedim. "Buna kızamam."

"Sırf seni korumak için yaptım. Çünkü seni seviyorum."

Beni koruyordu çünkü beni seviyordu. Tıpkı benim de Liam'ı korumak istemem gibi, o bunu hak etmese bile. Beni sevmese bile. Sevemese bile. "Anne, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, canım. Nedir?"

"Babam nasıl biriydi?"

"Ne... ne demek istiyorsun?"

"Kişiliği nasıldı?"

"Ah." Duraksadı. "Şey... büyüleyiciydi. Tahmin edebileceğin gibi. Bütün kadınlar ona hastaydı. Liam görünüş olarak tıpkı ona benziyor, sence de öyle değil mi?"

Bence Liam ona yalnızca görünüş olarak benzemiyordu. Korktuğum da buydu zaten.

"Acaba... Manipülatif miydi?"

iLovePDF

Annemin kahkahasında neşe yoktu. "Beni onunla evlenmeye ikna ettiği kesin. Şey... bunu bir hata olarak görmek istemiyorum çünkü sen oldun. Ama iyi bir koca değildi. Eskiden bile."

"Neden?"

"Çok bencildi. Evliliğe hazır değildi. Cumartesi gecesi evde kalıp televizyon izlemek ona uymazdı. Hep dışarıda bir şeyler yapmak isterdi. Bir de çocuk sahibi olunca her şey daha da kötüleşti."

Derin bir nefes aldım. "Sana karşı zalim miydi?"

Bir müddet sessiz kaldı. "Evet, kesinlikle zalim olabiliyordu. Hem de çok." İç çekti. "İyi bir insan değildi, Erika. Hayatımızdan çıkması başımıza gelen en iyi şeydi. Çünkü iyi bir baba da olmazdı."

Elimdeki fotoğrafa baktım. Annem sorularımın bazılarını yanıtlamıştı ama hâlâ öğrenmek istediğim şeyler vardı. Oğlumu gerçekten anlayabilmemin tek yolunun babamı anlamaktan geçtiğini hissediyordum.

Ve bunu ancak bir şekilde yapabilirdim.

"Teşekkür ederim, anne," dedim. "Artık kapamam gerek."

"İyi misin, Erika? Sesin tuhaf geliyor."

"İyiyim," dedim.

"Kayıp kızı bulabildiler mi? Ne büyük bir trajedi."

"Kapamam gerek, anne," dedim boğuk bir sesle.

Annem bir kez daha iyi olup olmadığımı soramadan telefonu kapadım. İyi değildim. Bir daha iyi olabileceğimi de sanmıyordum.

Bir süre elimdeki telefona boş boş baktım. Biraz sakinleşmiş hissediyordum. Muhtemelen Xanax'tandı.

Son birkaç güne ait arama listemi açtım. Cesaretimi yitirmeden önce listeden Frank Marino'nun numarasını seçtim. Frank için yeni bir işim vardı.

Beş kez çaldıktan sonra, tam umudu kesecekken açtı. "Erika! Neler oluyor? Bütün haberlerde sizin kasaba var."

Ninova

iLovePDF

"Evet," dedim yutkunarak. Frank Liam'dan bahsetmemişti, bu da adının henüz haberlere düşmediği anlamına geliyordu. Reşit olmadığı için medya adını açıkça veremezdi elbette. Ama tutuklanırsa er ya da geç her şeyin ortaya dökülecceğine dair kötü bir his vardı içimde. Medya Liam'ın adını yazamayabilirdi ancak Twitter'da gündem olurdu, Facebook'ta paylaşılırdı. Instagram'da da... insanlar ne yapıyorsa artık. "Frank, benim için birini bulmanı istiyorum."

"Birini mi bulayım?"

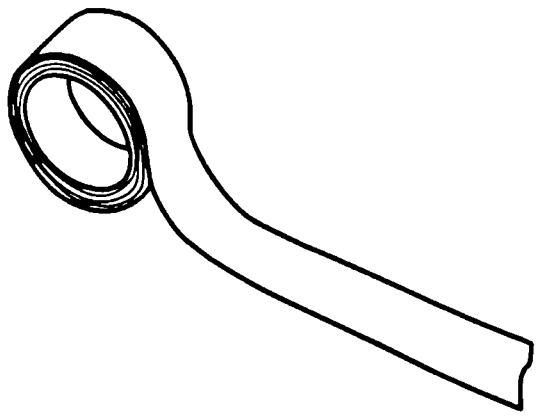
"Evet, nerede yaşadığını. Adresini." Derin bir nefes aldım. "Adı Marvin Holick."

"Tamam..."

"Bilgin olsun," dedim, "o benim babam."

Ninova

iLovePDF

KIRK BİR

OLIVIA

Bu gece geri geleceğini sanmıyordum.

Bir yanım belki de hiç dönmeyeceğinden korkuyordu. Onu görmek istediğimden değildi –onu yeniden görme düşüncesi bile midemin çalkalanmasına yetiyordu– ama elimde sadece üç dilim ekmek, bir elma ve bir şişe su kalmıştı. Yememek, içmemek için kendimi zor tutuyordum fakat boğazım acı verecek kadar kurumuştu. Tek istediğim şişenin tamamını kafama dikmekti ama bunun aptallık olacağını biliyordum.

Ya iki üç gün daha gelmezse? O zaman ne olacaktı?

Yakında gelmezse ölecektim.

Buna izin veremezdim.

Oluşturmaya çalıştığım toprak yığınında biraz ilerleme kaydetmiştim. Yığının ne kadar büyük olması gerektiğini kestirmek zordu çünkü geceleri tamamen kaybolan ince ışık hüzmesi dışında kapağın tam olarak nerede olduğunu göremiyordum. Ne kadar yüksekte olduğunu anlamak güçtü. Üstelik bu işi neredeyse körlemesine yapıyordum. Çukur zifiri karanlıktı; gözlerim açık olsa da kapalı olsa da fark etmiyordu.

Ninova

iLovePDF

Dahası çok zayıf düşmüştüm. Tek istediğim yere uzanıp uyumak, açlığın ve susuzluğun beni alıp götürmesine izin vermekti. Ne kadar da kolay olurdu.

Fakat her pes edecek gibi oluşumda aklıma annemle babam geliyordu. Arkadaşlarım. Odam.

Bunları fazla düşünmemeye çalışıyordum yoksa ağlamaya başlardım.

Kazma işini parmaklarımla yapıyordum ve artık inanılmaz acıyorlardı. Işık olmadığından nasıl göründüklerini bilmiyordum ama kıpkırmızı olduklarını, soyulup kanadıklarını hayal edebiliyordum.

Avuç içlerimle toprak yığınını yokladım. Yeterince yüksek değildi, o kadarını anlayabiliyordum. En az üç beş santim daha yükselmesi gerekiyordu. Parmaklarımı tekrar toprağa geçirdiğimde yüzümü buruşturdum. Tanrım, çok acıyordu. Hangisi daha kötüydü, parmaklarım mı yoksa ayak bileğim mi emin olamıyordum.

Keşke kazmayı kolaylaştıracak bir aletim olsaydı.

Boş su şişesi vardı. Hiç yoktan iyiydi ama kavraması zordu. Onun dışında burada alete benzeyen tek şey...

Hayır. *Bunu* yapmayacaktım.

Evet, köşede yatan kemiklerden biri toprağı kazmak için ideal olurdu. Kürek kadar iyi değildi belki ama su şişesinden katbekat daha fazla iş görürdü, zavallı parmaklarımdan da çok daha iyiydi. Ama bunu yapamazdım.

Yapabilir miydim?

Elimi Phoebe'nin köşesine doğru uzattım, ta ki parmaklarım kemiklerinden birinin pürüzsüz yüzeyine değene kadar. İçimden bir ürperti geçti. Biraz daha eğilip parmaklarımı kemiğin etrafına sardım.

Mükemmel olurdu.

iLovePDF

Ama yapamazdım. Burada kapana kısılmış olmam yeterince kötüydü. Açlıktan ölmek üzere olmam da öyle. Ama *bunu* yapmayacaktım.

Gerçi buradan çıkabilmemin tek yolu bu olabilirdi. Ailemi tekrar görebilmemin tek yolu.

Kemiği elime aldım, ağırlığını avucumda hissettim.

Başka çarem yoktu.

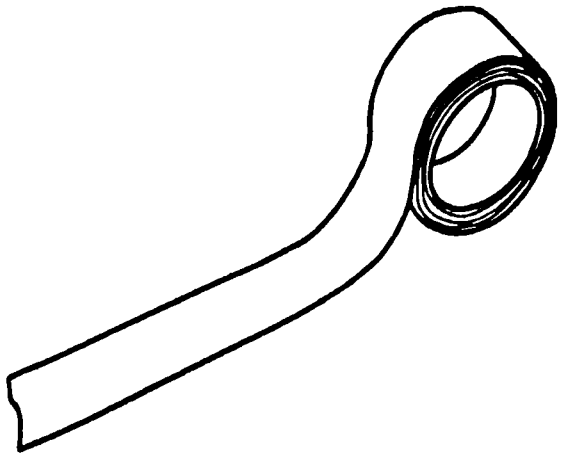
Buradan ikimiz için çıkacağım, Phoebe.

Ailene burada olduğunu haber vereceğim. Huzura ermelerini sağlayacağım. Gerçek bir mezarının olmasını.

Ve o şerefsizin hayatının geri kalanını hapiste geçirmesini.

iLovePDF

KIRK İKİ
ERIKA

Ertesi gün öğleden sonra saat beşte mutfaktan bir şangırtı geldiğini duydum.

Salonda oturmuş, *Nassau Nutshell*'in bir sonraki sayısı için yazmam gereken yazıya odaklanmaya çalışıyordum ki cam kırılma sesi, zaten olmayan dikkatimi hepten dağıttı. Kucağımdaki dizüstü bilgisayarı kenara koyup ne olduğuna bakmaya gittim.

Mutfak zemininin tam ortasında bir taş vardı. Eviyenin ardındaki pencere kırılmıştı ve her yer cam kırıklarıyla doluydu. Bir adım atmamla ayağıma küçük bir cam parçasının batması bir oldu. Acıyla yüzümü buruşturarak çömelip taşı yerden aldım. Üzerine bantlanmış bir kâğıt parçası vardı ve kırmızı keçeli kalemle tek bir kelime yazılmıştı:

KATİL

İşte başlıyordu.

"O ses neydi, Erika?" Jason mutfağın girişinde belirdi, hâlâ baksırı ve tişörtlüyleydi. Bugün de evden çalışmakta ısrar etmişti ki buna minnettardım. Şayet Liam bugün tutuklanacaksa

iLovePDF

evde yalnız olmak istemiyordum. Polisler kapıya dayanırsa Jason'ın iç çamaşırıyla yakalanmak istemeyeceğini de tahmin ediyordum elbette. Ama ona yüklenmek istemedim. Baksırı şu an son derdimdi.

Taşı kaldırdım. "Birileri bize mesaj göndermiş."

"Siktir," dedi. "Polis çağırsak mı?"

"Çağırsak ne olacak?" dedim. Gerçek şu ki Liam bunu hak ediyordu. Ayrıca polisleri evimize davet etmeyi hiç istemiyordum. "Ben ortalığı toparlayana kadar bastığın yere dikkat et. Her yer cam."

Jason saatine baktı. "Geç oluyor. Polisler hâlâ gelmedi. Belki de Liam'ı tutuklamazlar."

Alayla güldüm. "Şaka yapıyorsun herhâlde."

"Bak, onun yaptığını düşündüklerini biliyorum. Aptal değilim. Ama birini tutuklamak için kanıt gerekir. İçgüdülerle olacak iş değil bu."

Gözlerimi yumdum. Olivia Mercer'ın şu an nerede olduğunu düşündüm. İyi olması için Tanrı'ya dua ettim.

Kapının zili çalınca gözlerim bir anda açıldı. O zilin sesini her duyduğumda kalp krizi geçirecek gibi oluyordum. Jason'la birbirimize baktık.

"Belki de taşı atan kişi özür dilemeye gelmiştir," dedi.

Buna cevap vermeye tenezzül bile etmedim.

Kapıya ilk ben vardım ve delikten baktığımda Dedektif Rivera'nın yüzünü gördüm. *Kahretsin.*

Kapıyı açamayacak kadar şiddetli titriyordum. Kilidi Jason çevirmek zorunda kaldı. Kapı açılır açılmaz Rivera'nın elindeki kelepçeyi gördüm. Görmemle de bayılacak gibi oldum.

"Liam evde mi, Bayan Cass?" diye sordu.

"Onu tutuklamaya geldiniz," dedim güçlükle konuşarak.

Yavaşça başıyla onayladı. "Üzgünüm."

iLovePDF

Jason kelepçeye baktı, yüzü kireç gibi olmuştu ama bu kez itiraz etmedi. Merdivene gidip yukarı seslendi. "Liam! Hemen giyin ve aşağı gel."

Oğlumun odasından çıkışını izledim. Üzerinde sade bir tişört ve temiz bir kot pantolon vardı. Elmacık kemiğindeki morluğa rağmen şimdi hem çok genç hem de çok yakışıklı görünüyordu. Kapıdaki dedektifleri fark edince olduğu yerde durdu. Derin bir nefes aldığını gördüm, ardından toparlanıp yürümeye devam etti.

Onu kollarımın arasına alıp her şeyin düzeleceğini söylemek istedim. Ama bu bir yalan olurdu.

Liam en alt basamağa ulaştığında Rivera öne çıktı. Kelepçeyi uzatmasıyla Liam bir adım geri çekildi.

"Liam Cass, Olivia Mercer'ı kaçırmak ve öldürmek suçuyla tutuklusun."

Rivera haklarını okurken Liam onu sessizce dinledi. Yüzündeki donuk ifade muhtemelen benimkini yansıtıyordu. Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyordum. Bacaklarım pelteye dönmüştü; altımdan kayacaklarmış gibi hissediyordum.

Arama sırasında ne bulmuşlardı? Mutlaka çok büyük bir şey olmalıydı.

Rivera haklarını okumayı bitirdiğinde kelepçeyi yeniden uzattı. Liam bu kez gerçekten paniklemişe benziyordu. Ağlayacak gibiydi ama kendini tutuyordu. Üç yaşından beri ağladığını görmemiştim. Bebekken bile nadiren ağlardı. Ne kadar da uslu bir bebekti. Kendi kendime bir kadının böylesine şanslı olmasının haksızlık olduğunu düşündüğümü hatırladım.

"Kelepçe takmak zorunda mısınız?" diye sordu, sesindeki çaresizliği gizleyememişti.

"Maalesef," dedi Rivera ona biraz bile acımadan.

Hiç değilse kelepçeyi arkadan değil, önden taktı. Halkalar yerine oturduğunda irkildim. Buraya kadardı. Onu gerçekten

iLovePDF

tutukluyorlardı. Gerçekten götürüyorlardı. Benim bebeğimi. *Hapishaneye.* Bu nasıl olabilirdi?

"Liam, lütfen onlara Olivia'nın nerede olduğunu söyle!" deyiverdim birden.

Bir anda herkes sessizliğe gömüldü.

Jason ağzı açık hâlde bana baktı. "Erika..."

Polisler de bana bakıyordu. Liam'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Anne," dedi. "Ben–"

Fakat Rivera lafının gerisini getirmesine izin vermeden elini sırtına koydu ve onu kapıdan dışarı çıkardı. Güneş hâlâ batmamıştı ve komşularımızdan birkaçı Liam'ın kelepçeli hâlde polis arabasına götürülüşünü izliyordu. Herkes neler olduğunu biliyordu. Bu gece camımıza daha fazla taş atılmasını bekliyordum.

Sonra polis arabası uzaklaştı. Peşlerinden dışarı çıkıp araba gözden kaybolana kadar arkalarından baktım. Jason yanıma geldiğinde az önceki çıkışım yüzünden bana bağırmasını bekliyordum ama tek kelime etmedi.

Eve geri girdiğimizde Hannah salonun tam ortasında duruyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve bugün duş almamış gibi görünüyordu. Üzerindeki kotla tişörtün dün de üzerinde olduğuna neredeyse emindim. "Onu götürdüler mi? Tutukladılar mı?" diye sordu.

Jason uzun uzun iç çekti. "Evet."

Hannah'nın sol gözünden bir damla yaş süzüldü. "Baba! Buna nasıl izin verdin?"

Jason kaşlarını çattı. "Pek seçeneğim yoktu. Ellerinde tutuklama emri vardı."

Hannah ayağını yere vurdu. "Saçmalık bu! Liam yapmadı. Onun yapmadığını biliyorsun!"

"Hannah..." dedim.

"Hiç başlama, anne!" diye tersledi beni. "Onun hakkında ne *düşündüğünü* biliyorum. Ona nasıl baktığını görüyorum. En azından babam onun masum olduğuna inanıyor."

iLovePDF

İkisi de bana dönüp cevap bekledi. Ne diyeceğimi bilemedim. Hannah sonuna kadar haklıydı.

"Suçlu olsa bile onu seviyorum," dedim nihayetinde.

Hakikat buydu. Hannah ve Jason, Liam'ın masum olduğuna inanıyor olabilirlerdi ama yanılıyorlardı. Onun gerçek yüzünü görebilen tek kişi bendim. Şu an için tek umudum, Olivia Mercer'ın hâlâ hayatta olmasıydı. Liam onlara kızın yerini söylerse belki ona daha yumuşak davranırlardı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun, anne," dedi Hannah. "Liam böyle bir şeyi asla yapmazdı. Olivia'dan gerçekten hoşlanıyordu."

Keşke bir karım olsaydı da onu derin bir çukura gömebilseydim.

Ne yazık ki burada hiçbir şey bilmeyen kişi Hannah'ydı. Oğlumu tanıyordum. Ve bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordum.

On yedi yıl önce gebelik testindeki o iki mavi çizgiyi ilk gördüğümde, içimde büyüyen bebeğin bir gün parmaklıklar ardına atılacağı aklımın ucundan geçmemişti.

Hamileliğim de dâhil Liam'ın hayatının ilk yılları her açıdan kolay olmuştu. İlk denemede hamile kalmıştım ve Hannah'ya hamileyken dokuz ay boyunca mide bulantısıyla boğuşmuş olmama karşın Liam'a hamileyken kendimi harika hissetmiştim. İnsanlar bana ışıldadığımı söylemişti. Doğum da bir o kadar kolay olmuştu. Beş sağlam ıkınma yetmişti. Çığlık atan, pembe yanaklı, kusursuz bir çocuk doğurmuştum.

Liam son derece uysal bir bebekti. Nadiren huysuzlanır ya da ağlardı. Ne zaman mememi versem iştahla emerdi ve neredeyse bütün gece deliksiz uyurdu. Çok da güzeldi. Tombul yanakları ve tatlı gülümsemesiyle dergilere konu olan bebeklere benziyordu. Kadınlar sokakta beni sık sık durdurup onu sevmek isterdi.

iLovePDF

Liam performans sergilemekte de harikaydı. İnsanlar ona kaç yaşında olduğunu sorduğunda bir parmağını kaldırıp, "Bir!" diye bağırırdı. Gösteri yapmaya bayılırdı. Bazı geceler beşiğinin başında durur, uyuyan yüzüne bakarak nasıl bu kadar şanslı olduğumu düşünürdüm.

Onda bir şeylerin farklı olduğunu ilk kez dört yaşındayken anlamıştım.

Parktaydık. Hannah bebek arabasındaydı ve her zamanki gibi hüngür hüngür ağlıyordu. Liam'ın tek başına oynayabileceğine güvenebildiğim için şanslıydım çünkü Hannah bütün ilgimi istiyordu. Bu yüzden ne yaptığını fark etmemiştim, ta ki parkın bir köşesinde çömeldiğini görene kadar. Ona bakmak üzere Hannah'nın arabasını oraya doğru itmiştim.

Liam iri bir marangoz karıncayla oynuyordu. Kendince küçük bir kafes yapmıştı; karıncanın kaçmasına izin veriyor, ardından onu tekrar kafese kapatıyordu. Bir süre onu izleyerek oyununun kurallarını çözmeye çalışmıştım. Sonunda, "Ne yapıyorsun, Liam?" diye sormuştum.

İri kahverengi gözlerini bana çevirip gülümsemişti. Bütün kadınları kendine âşık ettiği gülümsemeydi bu. "Karınca kaçtığını sanıyor ama kaçamaz! Onu ezeceğimi bilmiyor!"

Dört yaşındaki bir çocuğun bebeksi sesiyle söylenmiş bu sözler içimi ürpertmişti. Boğuk bir sesle, "Liam," demiştim. "Karıncaya acımasızlık ediyorsun."

Küçük yüzünü buruşturmuştu. "Alt tarafı karınca, anne. Kimin umurunda?"

"O da canlı bir varlık, Liam."

Bana bomboş gözlerle bakmış, ancak parka geri dönmesini söylediğimde yerinden kıpırdamıştı. Dediğimi yapıp parka geri dönmüştü ama ben yaşananları aklımdan çıkaramamıştım. Öte yandan söylediklerini Jason'a anlattığımda hiç endişelenmemiş, "Erkek çocukları karıncalarla oynamayı sever," diyerek geçiştirmişti.

iLovePDF

Ama Liam karıncayla oynamamıştı. *Ona işkence etmişti.*

Sonrasında her şey daha da kötüleşmişti. Görmezden gelmesi giderek zorlaşan, daha rahatsız edici sözler söylemeye başlamıştı. Ardından anaokulundayken o kız çocuğu elleri ve ağzı koli bandıyla bağlanmış hâlde hademe odasında bulunmuştu. Liam bu yüzden okuldan atılmıştı. Ona bir daha asla böyle bir şey yapamayacağını söylemiştim ve teknik olarak yapmamıştı da. En sonunda onu çocuk psikoloğu Dr. Hebert'a götürmüştüm ama kadının ona gerçekten yardımcı olduğuna inanmıyordum. Liam sadece ağzını daha sıkı tutmayı öğrenmişti.

Ne düşündüğünü bilmemekse hepsinden zordu.

Polisler Liam'ı götürdükten sonra Jason hiç vakit kaybetmeden John Landon'ı aradı. Kanepeye oturduk ve Jason da telefonu hoparlöre aldı, böylece ikimiz de onu duyabilecektik. Hannah'yı odasına göndermek zorunda kalmıştık çünkü bunu duymamalıydı, ayrıca sinir krizi geçirmenin eşiğinde gibiydi.

"John," dedi Jason. "Az önce Liam'ı götürdüler. Polisler. Onu kelepçeleyip arabaya bindirdiler. Hapishaneye götürüyorlar."

"Evet," dedi Landon. "Bugün böyle bir şey olacağını tahmin ediyordum."

"Şimdi ne yapacaklar?" diye sordum.

"Onu karakola götürüp kayda geçirecekler," dedi Landon. "Fotoğraflarını çekecekler, parmak izlerini alacaklar, sonra da nezarethaneye koyacaklar."

Oğlum parmaklıklar ardındaydı. Gözlerim doldu. Buna dayanamıyordum.

"Yarın sabaha kefalet duruşması ayarlatacağız," dedi Landon. "Umarım kefalet belirlenir de iddianameye kadar eve dönebilir."

Jason derin bir nefes aldı. "Kefalet belirlemeyebilirler mi sence?"

"Mümkün. Neticede onu cinayetle suçluyorlar."

"Ama Olivia Mercer'ın ölüp ölmediğini bile bilmiyorlar!" dedi Jason.

iLovePDF

"Doğru. Önce bir suç işlendiğini kanıtlamaları gerekiyor ki bu da Liam'ın lehine." Landon bir an duraksadı. "Ayrıca henüz on altı yaşında. Bunların hepsini kefalet duruşmasında savunacağım."

"Yani onu suçlayamamaları bile mümkün mü?" diye sordum umutla.

Landon birkaç saniye sessiz kaldı. "Sana yalan söylemeyeceğim, Erika. Ortada bir ceset olmayabilir ama ona karşı sağlam bir dosyaları var."

Yüreğim ağzıma geldi. "Ne biliyorlar?"

"Şimdi, sevgili olmasalar bile en azından flört ettikleri biliniyor. Dahası ortada o gece Olivia'yla Liam'ın birlikte olduğunu, hatta Olivia'nm onun arabasına bindiğini gören bir komşu var." Boğazını temizledi. "Ama son darbe senin arabanda buldukları oldu. Olivia'nın kan grubuyla eşleşen kan izleri ve ona ait üç saç teli buldular. *Bagajda.*"

Uyuşmuş bir hâlde, "Bagajda mı?" dedim.

"Evet," dedi Landon. "Koltukta olsaydı kızın daha önce arabada bulunduğunu savunabilirdik ama bagaj işi biraz zorlaştırıyor."

"Ama araba heçbek," diye araya girdi Jason. "Kız arka koltuğa oturduysa saçları bagaja dökülmüş olabilir. Bagaj tamamen kapalı bir alan sayılmaz."

"Bunu savunabilirim. Ama kanı açıklamıyor, öyle değil mi?"

Jason kanepeye yaslanıp başını iki yana salladı. Sanırım konuşmadan kopmuştu.

"Orada mısınız?" diye sordu Landon.

"Ben buradayım," dedim.

"Şimdi Liam'ı görmeye gideceğim. Muhtemelen çok korkmuştur, o yüzden bundan sonra ne olacağını anlatacağım. Bir de..."

"Bir de ne?" dedim.

iLovePDF

Landon içini çekti. "Olivia Mercer'ın nerede olduğunu söylemesi için onu ikna etmeye çalışacağım. Yaşayıp yaşamadığını. Bunu pazarlık kozu olarak kullanabiliriz."

Boğazımda bir yumru oluştu. Duymak istediğim son şey buydu. "Liam sana suçunu itiraf etti mi?"

"Bunu sana söyleyemem, Erika. Gizlilik."

"Lütfen, John! Daha on altı yaşında ve hapiste–"

Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Tamamen dağılmama ramak kalmıştı. İşlerin nasıl bu hâle geldiğini anlayamıyordum. Çok dikkatliydim. Oliviaları nasıl karıştırmıştım?

"Erika, Erika..." Hıçkırıklarımın arasında Landon'ın sesini duydum. "Sakin ol. Liam bana hiçbir şey söylemedi. Tamam mı?"

Nefesimi toparlamaya çalışarak yutkundum. "Ama sen onun yaptığını düşünüyorsun."

Bu bir soru değildi.

Avukatımız bir müddet sessiz kaldı. "Evet, öyle düşünüyorum. Erika, hadi ama. Onun yaptığı çok açık. Kanıtlar çok güçlü." Bunu sindirmem için birkaç saniye bekledi. "Ama bak, kız ölmüşse ve Liam onu gömmüşse bile polislere cesedin yerini göstermeyi teklif ederek ceza indirimi alabilir. İdam yerine müebbet."

"Sence kız ölmüş müdür?" diye sordum fısıltıya yakın bir sesle.

Landon'ın suskunluğu bir ömür gibi geldi. "Dürüst olayım mı? Evet. Büyük ihtimalle ölmüştür. Başta ölmediyse bile Liam kanıtları ortadan kaldırmak için ondan kurtulması gerektiğini fark etmiş olmalı."

"Tanrım," diye fısıldadım. Elimin tersiyle gözlerimi sildim.

"Ama onun için elimden geleni yapacağım," dedi Landon. "Ne yaptıysa yaptı, onun için savaşacağım. Benim işim bu."

iLovePDF

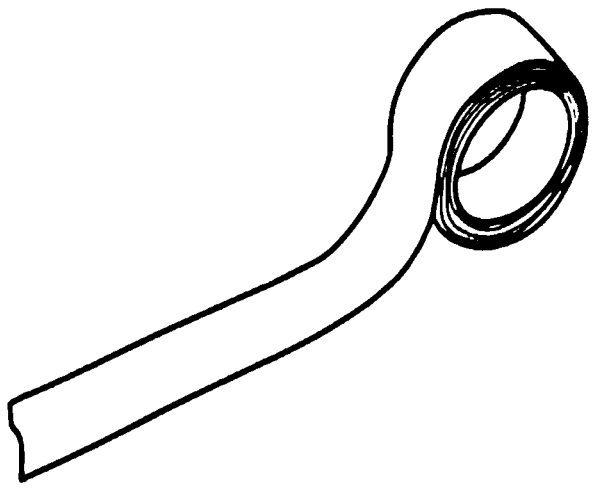
Neden? Asıl sormak istediğim soru buydu. Çünkü Liam o kızı gerçekten öldürdüyse hapiste *olmalıydı*. Bir daha kimseye zarar veremeyeceği bir yerde.

Çocukluğu boyunca onu kendinden korumaya çalışmıştım. Ama başaramamıştım.

iLovePDF

KIRK ÜÇ

ERIKA

Akşama doğru kendimi bir şeyler yemeye zorlamak için aşağı indiğimde, Hannah'yı salondaki kanepede omuzları çökmüş hâlde oturmuş, televizyon izlerken buldum. Yanına yaklaştığımda ekranda ne olduğunu gördüm. *Prenses Gelin.*

Çocukken en sevdiğim filmdi bu. Hannah dört yaşındayken ona ve Liam'a izletmiştim. Liam pek sevmemişti ama Hannah bayılmıştı. Hatta en sevdiği film olmuştu, sanırım hâlâ öyleydi. Bu film onun için bir teselli kaynağıydı. İyi hissetmek için içilen bir kâse tavuk çorbası gibi.

Bir süre olduğum yerde durup Hannah'nın filmi izleyişini seyrettim. Gözleri ekrana kilitlenmişti, karakterlerle birlikte replikleri mırıldanıyordu. Filmin tüm repliklerini ezbere söyleyebilirdi. Doğrusu bunu ben de yapabilirdim.

"Yanına oturabilir miyim?" diye sordum.

Kan çanağına dönmüş mavi gözleriyle bana baktı. Onu son görüşümde bana bağırıyordu. Ama şimdi omuz silkti. "Nasıl istersen."

Filmden bir replikti bu. Zeytin dalı mı uzatıyordu?

Nirvana

iLovePDF

Yanına oturduysam da aramızda makul bir mesafe bıraktım. Çok yaklaşırsam onu bunalttığımdan yakınırdı, çok uzak otursam da mutsuz olurdu. Hannah'yı nasıl mutlu edeceğimi hiçbir zaman çözememiştim. Hiçbir zaman. Bebekken o ciğerlerini patlatırcasına ağlar, ben de yalvar yakar derdini anlamaya çalışırdım. O zamanlar iki yaşında olan Liam bile bir keresinde, "Benim kardeşim hep üzgün," demişti.

Üzerinden on dört yıl geçmesine rağmen hiçbir şey değişmemişti.

"Bugün olanları görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim.

Gözlerini ekrandan ayırmadı. "Senin suçun değildi."

"Biliyorum ama..."

Bana döndü. "Ciddi ciddi onun yaptığını düşünüyorsun, değil mi?"

Boğazımı temizledim. "Şey, emin değilim. Yani demek istediğim–"

"Liam'ın hoşlandığı kızları korkutsun diye o adamı tutman da bu yüzden."

Ağzım açık kaldı. Hannah bunu biliyor muydu? Bilebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Bunun benim karanlık sırrım olduğunu sanıyordum.

"Kızlardan biri söyledi." Bakışlarını tekrar televizyona çevirdi. "Arkasında senin olduğunu düşündüm. Onu psikoloğa gönderen de sendin."

"Bunu biliyor muydun?" dedim.

"Liam söyledi."

Derin bir nefes aldım. "Gerçekten üzgünüm, Hannah. Bütün bunlara maruz kaldığın için üzgünüm. Bundan sonra seni olabildiğince bu işin dışında tutmaya çalışacağım."

Hannah kumandayı alıp televizyonu kapadı. Bana döndü, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ben konunun dışında kalmak *istemiyorum*. Ben sadece abimin eve dönmesini istiyorum."

iLovePDF

Hannah'nın Liam'a olan bağlılığı anlaşılırdı. Liam hakkında başka ne söylenirse söylensin, iyi bir abiydi. Hamile kaldığımda insanlar beni iki yaşında bir çocuğun yaşadığı eve bebek getirmenin kıskançlığa davetiye çıkarmak olduğuna dair uyarmıştı. Bir arkadaşım bebeğini diğer çocuğundan sürekli korumak zorunda kaldığını anlatmıştı.

Ama Liam'la Hannah arasında hiç öyle şeyler olmamıştı. Hannah'yı eve ilk getirdiğimizde Liam gözlerini ondan alamamıştı. Sonunda tedbiri elden bırakmadan onu kucağına verdiğimizde kardeşine son derece nazik davranmıştı. Hayranlık dolu bakışlarla Hannah'nın minik yüzünü okşayıp durmuştu.

Hannah dört aylıkken onu parka götürmüştük. Kocaman bir köpek bebek arabasına doğru havlayarak koşmuş, Hannah da korkudan çığlık çığlığa ağlamaya başlamıştı. Liam köpeğin önüne atlayıp cesurca elini kaldırmıştı. "Köpek, hayıy!" diye bağırmıştı. "Kaydeşime zayay veyme! *Hayıy!*"

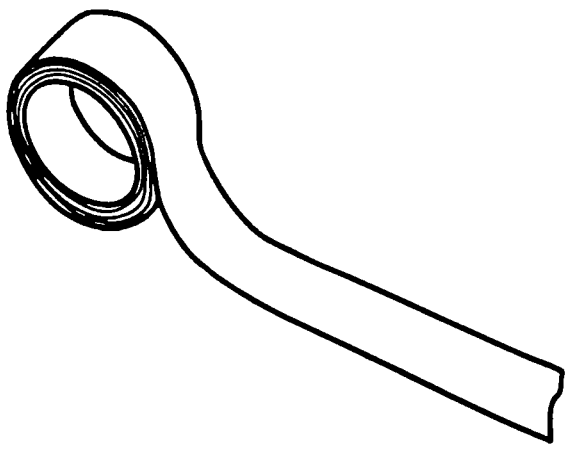
Liam'ın Olivia'ya ne yaptığını ya da yapmadığını bilmiyordum ama kardeşini her zaman korumuştu.

"Her şey düzelecek," dedim Hannah'ya. "Onu eve getireceğiz."

Hannah elinin tersiyle gözlerini sildi. "Buna gerçekten inanıyor musun, anne?"

Keşke evet diyebilseydim. Keşke kızıma gerçeğin ortaya çıkacağını, Liam'ın serbest kalacağını söyleyebilseydim. Ama işin aslı şu ki gerçek ortaya çıksa da çıkmasa da Liam'ın hayatının geri kalanını hapiste geçireceğine inanıyordum.

iLovePDF

KIRK DÖRT

ERIKA

Jason'la mutlak bir sessizlik içinde yatmaya hazırlandık.

Bu noktada konuşabileceğimiz tek şey, oğlumuzun hapiste olduğuydu ama günlerdir bu meseleyi konuşuyorduk zaten. Şimdi de aynısını yapmak istemiyordum. Polisler Liam'ı almaya geldiğinde söylediğim sözler yüzünden Jason'ın bana hâlâ kızgın olduğunu biliyordum. Ama oğlumu suçlu gibi göstermek istememiştim. Sözlerimi geri alabilseydim alırdım.

Kocam banyoda dişlerini fırçalarken ona katıldım. Elektrikli diş fırçası ağzında vızıldıyordu. Beş yıl önce Jason kanal tedavisi olmuş, bir daha asla öyle bir şey yaşamayacağına yemin ettikten sonra elektrikli diş fırçası ve neredeyse bir sandık dolusu diş ipi almıştı. O günden beri ikisini de büyük bir disiplinle kullanıyor, dişçi randevularına aksatmadan gidiyordu. Geçen yıl ben de elektrikli diş fırçasına geçmiştim. Gerçekten dişlerimi daha iyi temizlediğini hissediyordum ama can sıkıcı olan şuydu ki artık aynı anda diş fırçalayamıyorduk. Jason'ın işini bitirmesini beklemek, sonra başlığı değiştirmek zorundaydım.

Beklerken yüzümü yıkadım. Gerçi sabah makyaj yapmaya zahmet etmediğimden yıkayacak pek bir şey yoktu. Sıcak su-

Ninova

iLovePDF

yun yüzümden akmasına izin verirken yarın ne olacağını düşünmemeye çalıştım. Liam'ın kefalet duruşması. Aklıma her geldiğinde midem çalkalanıyordu.

Ya kefalet çıkmazsa? Yarın onu eve getirememeyi düşünemiyordum bile. Ama Landon, Liam'ın yargılama süresince hapiste kalma ihtimalini kabullenmem gerektiğini söylemişti.

Liam hapisteydi. Benim küçük oğlum hapisteydi. Katillerin ve hırsızların arasında.

"Bitti," dedi Jason, elektrikli diş fırçasını bana uzatarak.

"Teşekkürler," dedim.

Ne kadar da kibardık.

Fırça başlığını yerine oturtmaya çalışırken ellerim titriyordu. Jason bir an beni izledi, sonra fırçayı elimden alıp başlığı taktı.

"Her şey düzelecek." Sesi sinir bozucu derecede sakindi. "Bu sadece bir yanlış anlaşılma. Bir hafta içinde her şey bitmiş olacak."

Alayla güldüm. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Mavi gözlerini hüzün bürüdü. "Sen oğlumuzun o kızı öldürdüğüne gerçekten inanıyor musun?"

Banyo bir anda boğucu derecede küçük geldi. Buradan çıkmam gerekiyordu. Henüz kullanmamış olmama rağmen diş fırçasını lavabonun kenarına bıraktım ve hızla yatak odasına yöneldim. Jason da peşimden geldi; belli ki hâlâ bir cevap bekliyordu. Keşke ben de Liam'a onun kadar güvenebilseydim. Ama Jason'ın bilmediği şeyleri biliyordum. Duymayı ne kadar istese de buna ne kadar ihtiyaç duysa da ona Liam'ın masum olduğuna inandığımı söyleyemezdim.

"Biliyorum, onun açısından tablo pek iyi görünmüyor," dedi. Sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Ama Liam böyle bir şey yapmaz. O iyi bir çocuk. İyi bir aileden geliyor."

Aslında Jason'la ben iyi ebeveynlerdik, hatta ikimiz de o kadar sıradandık ki neredeyse sıkıcıydık. Fakat kocam benim geçmişimi bilmiyordu. Benimle ilgili, benim de daha yeni öğrendiğim sırrı bilmiyordu. Belki de ona gerçeği anlatmam ge-

Nihova

iLovePDF

rekiyordu. Belki ancak o şekilde anlardı. Bundan böyle bana farklı gözle bakacak olsa bile.

"Jason," dedim, "sana söylemem gereken bir şey var."

Derin bir nefes aldı. Son günlerde üst üste öğrendiği gerçeklerle baş etmeye çalışırken şimdi bir de ona bunun ağırlığını yükleyeceğim için kendimi kötü hissettim. Ama ona karşı dürüst olmalıydım.

"Beni korkutuyorsun, Erika," dedi. "O-oturayım mı?"

Uzanıp elini tuttum, soğuk ve nemliydi. Onu yatağa götürdüm ve yan yana oturduk. Jason gözlerini ayırmadan bana bakıyor, sağ ayağını halıya vurup duruyordu.

"Yakın zamanda epey... şaşırtıcı bir şey öğrendim."

"Polislerin çocuğumuzu tutuklamasından daha mı şaşırtıcı?"

Derin bir nefes aldım. "Babamla ilgili," dedim. "O... yaşıyormuş."

Ağzı açık kaldı. Yüzündeki ifade, annem bana gerçeği söylediğinde benimkinde belirenle aynı olmalıydı. "Ciddi misin? Nasıl?"

Gerçeği anlatmak sandığımdan daha zordu. Çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Liam'ın bazı sorunları olsa da bunun benim suçum olmadığına inanmıştım hep. Ama artık gerçeği biliyordum. Liam bir katilin torunuydu. Bu onun genlerinde vardı. Babama tıpatıp benzemesi de işleri hiç kolaylaştırmıyordu. Âdeta onun kopyasıydı.

Bildiğim her şey annemden duyduklarımdan ibaret olduğundan gerçeği elimden geldiğince ona anlatmaya çalıştım. Her geçen saniye rengi biraz daha soluyordu. Bitirdiğimde, "Tanrım," diye mırıldandı.

"Biliyorum."

"Annen bunu senden nasıl saklayabilmiş?"

"Sanırım öldüğüne inanmamın benim için daha kolay olacağını düşündü. Hapiste olduğunu bilmenin beni travmatize edebileceğini."

Ninova

iLovePDF

Kaşlarını çattı. "Onu görmeye mi gideceksin?"

"Sence gitmeli miyim?"

"Bunun kararını ancak sen verebilirsin, Erika."

"Evet ama sen ne düşünüyorsun?"

Bir an duraksadı. "Ben olsam gitmezdim."

"Ama o benim babam..."

"Eee? Adam bir katil. Bunu öğrendikten sonra onunla herhangi bir bağının olmasını gerçekten istiyor musun?"

Sesindeki kesinlik beni huzursuz etti. Sonuçta yakın gelecekte kendi oğlumuzu hapiste ziyaret etmek zorunda kalabilirdik. Liam'ın Olivia'yı öldürdüğü ortaya çıkarsa Jason onu silip atacak mıydı?

Gerçek şu ki Liam bunu yaptıysa da yapmadıysa da arkasında duracaktım. Gerekirse her hafta ziyaretine gidecektim. Doğru olmamasını umuyordum, Tanrı'ya Olivia'nın sağ salim bulunması için dua ediyordum ama ne olursa olsun Liam benim oğlumdu. Ne yaparsa yapsın bu gerçek değişmeyecekti.

Fakat Jason'm aynı şekilde hissettiğinden emin değildim.

"Henüz karar vermedim," dedim alt dudağımı çiğneyerek. "Tabii ki şu an hiç sırası değil. Ama... merak ediyorum. Ya Liam'ın böyle olmasının sebebi..."

Jason başını yana yatırdı. "Ne?"

"Bensem? Benim genlerim yüzündense?"

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Sen katil değilsin, Erika."

"Ama babam öyle."

Kocam bir müddet ellerine baktı. Ne düşündüğünü anlamaya çalışırken midem çalkalandı. Daha fazla dayanamayacak hâle geldiğim anda başını kaldırıp bana baktı. "Liam o kızı öldürmedi."

"Ya öldürdüyse?"

"Hayır." Omuzlarını dikleştirdi. "Üzgünüm, Erika. Ama babanın gözü dönmüş bir katil olması Liam'ın da öyle olduğu anlamına gelmez."

Ninova

iLovePDF

Ne var ki gözlerinde beliren o küçücük tereddüdü gördüm. İlk kez oğlumuzun masum olduğundan o kadar da emin görünmüyordu. Benimle evlendiğinde hüküm giymiş bir katilin kızı olduğumu bilmiyordu. Bir *psikopatın*. Şimdi kanımda ne aktığını ve oğlumuza ne aktarmış olabileceğimi öğrendiğinden, sonunda Liam'ın sandığı kadar kusursuz bir çocuk olmayabileceğini kabullenmeye başlamıştı.

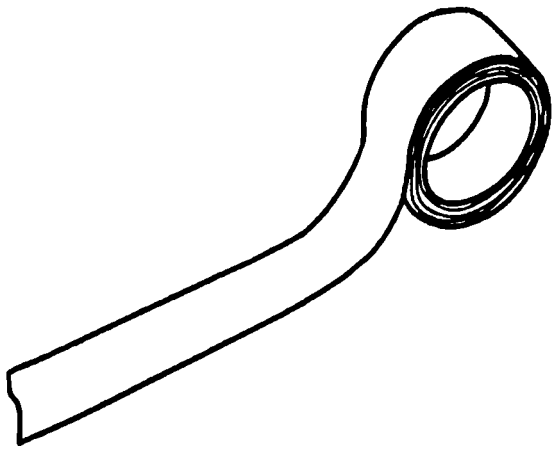
Yaşadıklarımızın tek sorumlusu bendim.

Ninova

iLovePDF

KIRK BEŞ

OLIVIA

Artık gece olmuştu. Bunu biliyordum çünkü o incecik ışık kaybolmuş, yeniden zifiri karanlığa gömülmüştüm.

Neredeyse hiç yiyeceğim ve suyum kalmamıştı. Bir dilim ekmek. Son şişenin dibinde kalan birkaç yudum. O kadar susamıştım ki kendi idrarımı bile içebilirdim. Hayatta kalma hikâyelerinde insanların bunu nasıl yapabildiğini hiç anlayamazdım. Şimdi anlıyordum. Açlık ve susuzluktan başım dönüyordu.

Kalan son gücümle Phoebe'nin kemiğini kullanarak toprağı kazmaya devam etmiştim. Küçük kulem yaklaşık otuz santime ulaşmıştı. Muhtemelen kapağa ulaşacak kadar yüksekti.

Denemek zorundaydım. O geri gelmeden önce.

Sağ ayağımla yığına bastım. Çukurun kenarına yaslanarak kendimi yukarı çekmeye çalıştım ama istemeden sol bileğime ağırlık verdim.

Aman *Tanrım.*

Acıyla inleyip iki büklüm oldum. Sol bileğim her geçen gün kötüye gidiyordu. Kesinlikle kırıktı. Şişmişti, sıcaktı ve ayak parmaklarımı oynatmakta zorlanıyordum. Ama sonuçta bu sa-

iLovePDF

dece acıydı. İnsanlar vurulup yine de ayakta kalabiliyordu. Ben de dayanmak zorundaydım. Hayatta kalmamın tek yolu buydu.

Güzel şeyler düşün, Olivia.

Annemle babam. Annem.

Odam.

Madison.

Madison'ın şu an ne düşündüğünü hayal edebiliyordum. Beni uyarmıştı. Uyarmıştı ama ben onu dinlememiştim.

Buradan çıkmalıydım. Ailemi tekrar görmeliydim.

Derin bir nefes aldım ve yeniden yığının üzerine çıktım. Sol ayak bileğim yere değdiği anda canım yandı ama tekrar yıkılmama izin vermedim. Dimdik durdum, elimdeki uzun kemiği başımın üzerine kaldırdım. Kemik, kafesimin tavanına sürttü.

Başarmıştım! Tepeye ulaşabiliyordum!

Var gücümle kemiği yukarı vurdum ve metal sesi duydum. Kapak kilitliydi.

Elbette.

Son gelişinde kilidin döndüğünü duyduğumdan şaşırmamam gerekirdi ama yine de omuzlarım çöktü. Buradan çıkacağımı sanmıştım. Başardığımı düşünmüştüm. Kaçacak, bir saat içinde evimde olacaktım.

Bu sadece bir aksilik. Vazgeçme.

Derin derin nefesler alarak aniden beliren baş dönmesini bastırmaya çalıştım. Durumum umutsuz değildi. Sonuçta tepemdeki şey sadece tahtaydı. Tahtayı kırabilirsem buradan çıkabilirdim. Kırılana kadar vurmak için önümde sınırsız zaman vardı.

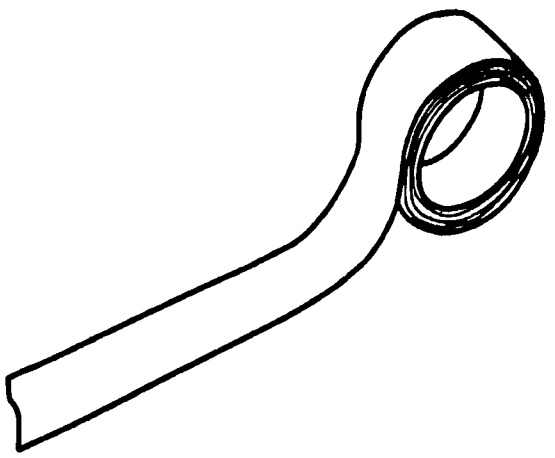
İşte başlıyoruz...

Ninova

iLovePDF

KIRK ALTI

ERIKA

Sabah bütün gazetelerde Olivia Mercer'ın kaybolmasıyla ilgili bir tutuklama yapıldığı yazıyordu. Sadece yerel basınla sınırlı kalmamış, ulusal gazeteler de haberi manşetlerine taşımıştı. On altı yaşında olduğundan Liam'ın adını geçiremiyorlardı ama bunun pek bir önemi yoktu. İnternetteki yorumlarda insanların adını yazmalarını engelleyemezlerdi.

Dünyayla yüzleşmeye hazır olmadığımdan yatakta oturmuş, yorumları okuyordum ki daha fazla dayanamadım. Herkes Liam'ın suçlu olduğunu düşünüyordu.

On altı yaşında olması umurumda değil. Elektrikli sandalyeyi hak ediyor. Bazı insanlar yaşamasına izin verilemeyecek kadar hasta.

Duyduğuma göre uzun süredir ruhsal sorunları varmış. Gerekli yardımı aldığından emin olmadıkları için anne babası da hapse girmeli.

Bu çocuğu kilit altına alın ve anahtarı atın!

Trajik ve korkunç! Zehirli iğneler tam da bunun için var!

---

iLovePDF

Ama en kötüsü, Liam'ı gerçek hayatta tanıdığı belli olan kişilerin yorumlarıydı. Kasabanın büyük kısmı onun suçlu olduğuna karar vermişti. En azından internette yorum yazanlar öyleydi.

Liam Cass'i ilkokuldan beri tanırım. Delinin tekil Birini öldürmüş olmasına hiç şaşırmam. Kesinlikle suçlu!

Liam bir ara oğlumla oynardı ama sonra bize gelmesini yasakladım. Onda bir sorun olduğu belliydi.

Olivia çok güzel bir kızdı. Sırf yakışıklı diye Liam Cass'le çıkması aptallıktı. Şimdi bedelini ödüyor.

Ailesi Liam'ın ruhsal sorunlarını yıllardır saklıyordu. O bir psikopat ama onu korumak için her şeyi yaparlar!

Bu çocuk bir kıza tecavüz ettiği için anaokulundan atıldı. Bu her şeyi açıklıyor!

Harika. İnternet âlemi onu beş yaşındayken bir kıza tecavüz etmekle suçluyordu. Bu yorumları okumak acı vericiydi ama nedense kendimi alamıyordum. Hiç değilse birkaç olumlu yorum da vardı, korkunç olanlarla iç içeydiler.

Aman Tanrım, Liam benim İspanyolca sınıfımda ve çoooook iyi biri. Asla böyle bir şey yapmaz! Doğru olduğuna inanmıyorum!

Liam öğretmenlik hayatımda gördüğüm en iyi öğrencilerden biriydi. Bütün kanıtları bilemem ama onun gibi harika bir genç adamın bunu yapabileceğini hayal etmek çok zor.

Liam harika bir takım arkadaşı ve harika bir çocuk! Bu saçmalık! Biri ona komplo kurmuş olmalı!

Ninova

iLovePDF

Nihayet okumayı bıraktığımda Jason yatak odasının kapısında belirdi. Dün geceden beri konuşmamıştık ve bana hâlâ kızgın olup olmadığını merak ediyordum. Gerçi kızgın görünmüyordu. Solgun görünüyordu. "Erika, korkmanı istemiyorum..."

"O zaman cümleye öyle başlama." Yatakta doğruldum ve yorganı sıkıca tuttum. "Ne oldu?"

"Biri kapımıza sprey boyayla bir şey yazmış."

Evimize ne yazdıklarını hayal edebiliyordum. Hem de bütün komşuların gözü önünde. *Eminim hiçbiri bir şey görmemiştir.* Gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yapsam da artık taşmak üzereydiler.

"Erika..." Jason yatağın kenarına oturdu. "Sorun değil. Ağlama. Ben hallediyorum. Sen evden çıkma, yeter."

Ama sorun, kapımıza sprey boyayla yazılmış birkaç kelimeden çok daha büyüktü. O yazıların üzeri boyanabilirdi. Daha büyük sorun o kadar kolay çözülmeyecekti. Gözlerimi sildim; gözyaşlarımı kontrol altına almaya çalışsam da yapamıyordum.

Jason'ın bakışları yumuşadı. Ben oğlumuz için hıçkıra hıçkıra ağlarken bana sarıldı. Kendimi durduramıyordum. Sürekli bebeğimi düşünüyordum. On altı yıl önce hastaneden eve getirdiğim minicik, savunmasız yumurcağı. Şimdi hapisteydi. Çok korkmuş olmalıydı. Ben onun annesiydim ve ona göz kulak olmalıydım ama yapamamıştım.

"Hepsi benim suçum," diye mırıldandım Jason'ın nemli gömleğine doğru.

Sıcak eliyle başımın arkasını okşadı. "Hayır, değil. Böyle konuşma. Sen harika bir annesin. Senin suçun değil."

Ama bunu nasıl söyleyebilirdi? Özellikle de babamı öğrendikten sonra?

Bana daha sıkı sarıldı. "Liam iyi olacak. Hepsi bir hata. Sen farkına bile varmadan eve dönecek." Başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Sen bir duş alıp duruşmaya hazırlan, ben de şu yazıları halledeyim."

iLovePDF

Doğru ya, Liam'ın kefalet duruşması saat on birdeydi. Bir an önce yataktan çıkıp duş almam gerekiyordu. Ama buna gücüm olduğundan emin değildim. Liam'ın geceyi hapiste geçirdiği düşüncesi aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Ya da daha kötüsü, önümüzdeki otuz yıl boyunca gecelerini bir hücrede geçireceği.

"Tamam," diye mırıldandım.

Jason benden ayrıldı. "İyi olacak mısın?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Emin misin?"

Boğazıma bir yumru oturdu. "Git, yapman gerekeni yap."

Jason kalmakta ısrar edecek gibiydi ama o sırada komodinin üzerindeki telefonum çalınca fırsattan istifade aşağı indi. Ekrana baktığımda patronumun adını gördüm.

Kahretsin, bugün teslim etmem gereken bir yazı vardı. Olanlardan sonra aklımdan tamamen çıkmıştı ama Brian yazının hazır olmadığını öğrenince çılgına dönecekti. Bütün bunların üstüne bir de işimi kaybetmek istemiyordum. Özellikle de Liam'ın hukuk masraflarının yüklü olacağı şimdiden belliyken.

"Merhaba, Brian," dedim. Hissettiğim kadar perişan konuşmamaya çalışıyordum. Liam istemeden bile insanları etkileyebiliyorsa ben de yapabilirdim. "Yazı geciktiği için çok özür dilerim. Bana yarına kadar süre verebilirsen..."

Brian bir müddet sessiz kaldı. "Mesele de bu, Erika. Yazınla ilgili seninle konuşmam gerek."

"Gerçekten gerekiyorsa bu geceye yetiştirebilirim... Burada işler biraz karıştı da."

"Evet," dedi içini çekerek. "Duydum."

Olamaz.

"Ah. Bildiğini fark etmemiştim."

"Ben gazeteciyim, Erika. Bütün haberlerde bu olay var."

"Adını yazmamışlardı," dedim cılız bir sesle. Sanki bunun bir önemi varmış gibi.

Ninova

iLovePDF

"Bence..." Brian'ın sesi biraz daha alçaldı. "Gazeteye bir süre ara vermen senin için daha iyi olur. Ortalık yatışana kadar. Şu anda ailenin yanında olmalısın."

"Olsun. İşimi yapmaya devam edebilirim."

"Bu bir seçenek değil."

Ah, anlıyordum. Kimse bir katilin annesinden ebeveynlik tavsiyeleri almak istemiyordu. Eh, mantıklıydı. "Ne kadar süreyle?"

"Gidişata göre bakarız."

Yani... sonsuza dek. Kovulmuştum. Muhtemelen buna karşı bir yasa vardı ama bu savaşa girecek enerjim yoktu. Brian da bunun farkındaydı. "Peki," dedim.

"İrtibatta olacağım," diye söz verdi.

Olmayacaktı.

Telefonu kapadım. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama şu an beş dakika öncesine kıyasla daha kötü hissediyordum. Olanlar yetmezmiş gibi şimdi bir de işimden olmuştum. En azından Jason kendi işinin patronu olduğundan kovulamazdı. Bu, küçük de olsa bir teselliydi.

Sonunda yataktan çıkıp duşa girdim. Sıcak suyun üzerimden akmasına izin verdim, bir daha hiç çıkmak istemiyordum. Burada yaşamak istiyordum. Duştan çıkmayı reddedersem Jason ne derdi? Ama hayır. Ailemin yanında olmalıydım. Şu anda çöküş yaşamak bencillik olurdu.

Havluyla kurulanırken yatak odasındaki cep telefonum çalmaya başladı. Üzerimden sular damlayarak içeri koştum ve telesekretere düşmeden hemen önce telefonu açtım.

Hattın öbür ucundan hırıltılı bir ses geldi. "Oğlunun o kızı öldürdüğü gibi birinin de senin kızını öldürmesi çok yazık olurdu."

Kalbim duracak gibi oldu. Telefona bakakaldım. "Kimsin sen?"

Tabii ki yüzüme kapadı.

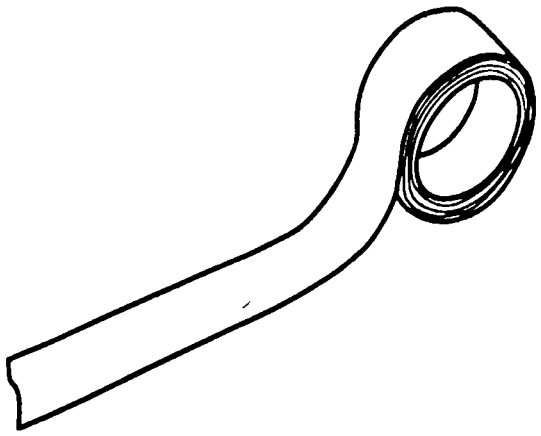
iLovePDF

Gözlerimi yumdum, keşke uyuyor olsaydım ve bütün bunlar korkunç bir rüyadan ibaret olsaydı. Ama hayır. Giyinip duruşmaya gitmem gerekiyordu. Ne kadar korkunç bir suç işlemiş olursa olsun oğlumun yanında olmalıydım.

iLovePDF

KIRK YEDİ

ERIKA

Adliye binasının önü muhabir kaynıyordu, bu yüzden Landon'ın talimatlarına uyup içeriye arka kapıdan girdik. Neyse ki Liam'ın adını kullanamıyorlardı ama bu sınırlamaların nerede bittiğinden emin değildim. İnternetteki herkes kim olduğunu biliyorsa muhabirler de biliyordu şüphesiz. Şimdilik evimizin önüne kamp kurmamışlardı ama yakında gelebilirlerdi. Dahası Liam yetişkin olarak yargılanırsa –ki Landon bunun güçlü bir ihtimal olduğunu söylemişti– bütün bu korumaların ortadan kalkacağından korkuyordum.

Bir mahkeme salonunda en son neredeyse on yıl önce, jüri üyesi olarak bulunmuştum. Arkada oturmak için sıralar vardı. Savunma için bir masa, savcılık için bir masa, en önde de yargıç kürsüsü yer alıyordu. Jason, Hannah ve ben arka sıradaki banka yerleşirken kendimi kiliseye gelmiş gibi hissettim. Bir mahkeme salonuna girmeyeli uzun zaman olmuştu ama bir kiliseye girmeyeli daha da uzun zaman geçmişti.

Belki daha dindar olmalıydık. Belki bu Liam'ı kurtarırdı.

Yargıç çoktan yerini almıştı. Saygıdeğer George Maycomb. Bembeyaz saçları ve düzgün kesilmiş ak sakalıyla yaşlı bir

Ninova

iLovePDF

adamdı, babam olacak yaştaydı. Landon, Yargıç Maycomb'un genelde yumuşak huylu olduğunu söylemişti ama konu genç bir kızın öldürülmesi olunca işler değişirdi.

Yaklaşık on dakika sonra bir mübaşir Liam'ı salona getirdi ve polisler onu götürdüğünden beri oğlumu ilk kez gördüm. Üzerinde bedenine büyük gelen, buruş buruş turuncu bir tulum vardı ve *berbat* görünüyordu. Tyler'ın vurduğu yer hâlâ mordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Dün gece hiç uyumamış gibiydi. O kadar kötü bir hâldeydi ki Hannah onu görünce bir şaşkınlık nidası koyverdi.

Bir anlığına Liam, yetişkinliğin eşiğindeki biri değil de korkmuş küçük bir çocuk gibi göründü gözüme. *Benim* küçük çocuğum. Bir yıl boyunca aralıklı dişleriyle sırıtarak parmaklarıyla yaşını gösteren çocuk. Yanına koşup onu kollarımın arasına almayı her şeyden çok istedim. Onu korumak istedim.

Ama yapamazdım. Elimden geleni yapmama rağmen başarısız olmuştum.

Onunla konuşma fırsatımız bile olmadı. Liam'ı doğruca yerine götürdüler ama bizi gördü. El sallamadı, sadece başıyla selam verdi; cinayetle suçlanan birinin coşkuyla el sallaması yakışıksız olurdu zaten. Polislerin önünde Olivia'nm nerede olduğunu söylemesi için ona yalvardığımı hatırlayınca içim burkuldu. Bunu nasıl yapabilmiştim? Evet, kızın nerede olduğunu gerçekten bilmek istiyordum ama o sırada sorulacak şey değildi. Benden nefret edip etmediğini merak ettim.

Landon bugün neler olacağını bize anlatmıştı. Jüri olmayacaktı. Suçlamalar okunacak, Liam suçlamaları reddedecek, ardından Yargıç Maycomb kefaleti belirleyecekti. Tabii kefalet *verilirse.* Cinayetle suçlandığından hiçbir şey garanti değildi.

Savcı, Cynthia Feinstein adında bir kadındı. Somurtkanlığı yüzüne yer etmiş, kırk yaşlarında, siyah gözlü bir kadındı. Oğlumu bizzat elektrikli sandalyeye bağlamak istiyormuş gibi

Ninova

iLovePDF

görünüyordu. Ayağa kalkıp konuşmaya başladı, sesi bir kadın için hayli tok ve göz korkutucuydu.

"Sayın yargıç," diye söze başladığında siyah gözleri daha da karardı. "Liam Cass'in Olivia Mercer'ın kaybolmasından sorumlu olduğunu gösteren yeterli kanıt vardır. Birden fazla öğrenci tarafından onunla çıktığı doğrulanmıştır. Gece saat ikide kızın evinde görülmüş, kızın onun aracına bindiğine tanıklık edilmiştir. Daha sonra araç arandığında bagajında Olivia Mercer'a ait saç ve kan bulunmuştur. Davada başka şüpheli ya da ilgili kişi yoktur. Olivia Mercer üç gündür kayıptır ve araçtaki kan göz önüne alındığında, sanığın onu öldürüp cesedi sakladığına inanmak için güçlü nedenler mevcuttur." Feinstein duraksadı. "Suçlamaların ciddiyeti ve delillerin ağırlığı düşünüldüğünde, sanığın mahkûmiyetten kaçmak için kasabadan ayrılma ihtimali yüksektir."

Savcı böyle anlatınca son derece inandırıcı gelmişti. Yargıç olsaydım Liam'a kefalet vermezdim. Savunma masasında sessizce oturan oğluma baktım. Omuzları gergindi, dümdüz karşıya bakıyordu.

Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim.

Landon ayağa kalktı. "Sayın yargıç, savcılığın sunduğu delillerin tamamı dolaylıdır. Bu aşamada Olivia'nın kaçıp kaçmadığını bile bilmiyoruz. Evet, o gece birliktelerdi ve kızın Liam'ın arabasında olduğuna dair kanıtlar var. Ama sevgilisi olduğu düşünülürse bu o kadar da şaşırtıcı mı? Üstelik sanık on altı yaşında bir *çocuk*. Daha yeni yetme."

Landon bunları söyler söylemez salondaki bütün bakışlar Liam'a döndü. Üzerinde buruşuk cezaevi tulumu olduğu için mutluydum. Takım elbise giymiş olsaydı daha büyük gösterirdi. Ama şimdi on altı bile göstermiyordu. Korkmuş küçük bir çocuk gibiydi.

"Sanık, ailesinden hiç tek geceden fazla ayrı kalmamıştır," diye devam etti Landon, daha yumuşak bir sesle. "Okul gezisi

Ninova

iLovePDF

için bile. Annesi evden çalışıyor ve her an yanında olabiliyor. Pasaportunu ya da gerekli görülen her şeyi teslim etmeye hazırız. Bugünkü duruşmanın amacı kaçma riskini değerlendirmektir ve müvekkilimin kaçma riski olmadığı açıktır."

Yargıç Maycomb beyaz sakalını sıvazladı. Liam'a baktı ve kefaleti 200.000 dolar olarak belirledi.

Aslında bunu kutlamalıydık çünkü yargıç kefaleti tamamen reddedebilir, Liam da duruşmaya kadar tutuklu kalabilirdi. Ama şimdi 200.000 doların yüzde onunu kefalet şirketine yatırdıktan sonra oğlumuzu öğleden sonra eve götürebilecektik. Bu aynı zamanda Maycomb'un savcılığın delillerini çok da güçlü bulmadığı anlamına geliyordu.

Fakat dönüş yolunda hiçbirimiz kutlama havasında değildik. Arabanın içi o kadar sessizdi ki gören bir cenazeden döndüğümüzü sanırdı. Arabayı Jason kullanıyordu, ben yolcu koltuğunda oturmuş, camdan dışarı bakıyordum. Hannah'yla Liam arkadaydı, o kadar sessizlerdi ki orada olduklarını bile unutabilirdim.

"Gecen nasıl geçti?" diye sordu Jason, sessizliği bozmak için acınası bir çabayla.

Liam yakasını çekiştirip oturduğu yerde kıpırdandı. Tutuklandığında üzerinde olan tişört ve kot pantolonu tekrar giymişti. "İyiydi."

"Uyuyabildin mi?"

"Biraz."

"Sana yemek verdiler mi?"

"Evet. Fena değildi."

"Ne verdiler?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

Susması için Jason'ı hafifçe dürttüm. Liam hapishanedeki gecesini anlatmak istemiyordu. Ne kadar korkunç olduğunu hayal edebiliyordum. Ama hak ettiği de bu değil miydi?

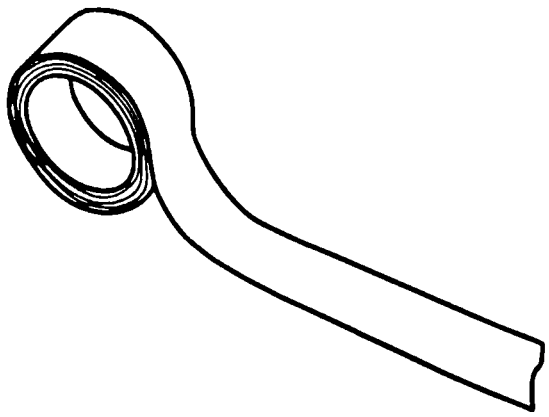
Ninova

iLovePDF

Eve vardığımızda, Jason kapının kilidini açarken içten içe bir terslik olduğunu hissettim. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama içeri girmememiz gerektiğini hissediyordum. Sanki bir el göğsüme bastırarak beni geri itiyordu. İçgüdüsel olarak Liam'ın önüne geçtim. Bütün yaşadıklarımıza rağmen içgüdüm hâlâ onu canım pahasına korumaktı.

Özellikle de içeri girdiğimiz anda bir bıçağın parıltısını gördüğümüzde.

iLovePDF

KIRK SEKİZ

ERIKA

Karanlığın içinden fırlayıverdi; saçları darmadağınıktı, yüzü gözyaşlarıyla çizgi çizgi olmuştu. Elinde bir et bıçağı vardı; bizim bıçağımız. Sapından tanımıştım. Jason'la bu eve ilk taşındığımızda birinin ev hediyesi olarak verdiği bıçaktı. Jason her Şükran Günü hindiyi o bıçakla keserdi. Yıllar içinde ağzının köreldiğini bilecek kadar çok kullanmıştım fakat hâlâ yeterince keskindi.

Bıçakla üzerimize atıldı. Liam'la Hannah'yı korumak için kollarımı iki yana açarak bir adım geri çekildim. Gerçi içimden bir ses asıl hedefin Liam olduğunu söylüyordu. Aralarında durmamı umursamadan doğruca ona yöneldi ve bıçağı yüzüne doğru salladı.

"Nerede?" diye çığlık attı kadın. "Kızım nerede?"

Liam'ın dudakları aralandı, güçlükle konuşabildi. "Bi-bilmiyorum."

"Yalancı!" Olivia'nın annesi Bayan Mercer olduğunu fark ettiğim kadın bıçağı yeniden salladı. "Senin hakkında her şeyi biliyorum, *Liam Cass*. Kızım sürekli senden bahsederdi. Ama Madison bana aslında nasıl biri olduğunu anlattı."

Ninova

iLovePDF

Bire karşı dörttük fakat bıçak onun elindeydi. Öte yandan sağ eli yaprak gibi titriyordu. İstese bile Liam'ı bıçaklayabileceğini sanmıyordum. Yine de denememesini tercih ederdim.

"Bayan Mercer," dedi Jason, gülümsemeye çalışarak. "Lütfen bıçağı bırakın, konuşalım."

Oysa kadının bıçağı bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Bıçağı ancak bana kızımın nerede olduğunu *söylediği* zaman bırakırım."

Jason cebinden telefonunu çıkardı. "Bıçağı bırakmazsanız polis çağıracağım."

Bayan Mercer'ın gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Çağır. Umurumda değil. Bu dünyadaki en kıymetli şeyimi elimden aldı zaten."

Liam'ın yüzüne bakarak en ufak bir duygu kırıntısı aradım. Bu kadının oğlumu bıçakla tehdit etmesini hiç istemesem de bir yanım bunun işe yaramasını umuyordu.

Bize kızın nerede olduğunu söyle, Liam! Lütfen!

Ama Liam tek kelime etmeyince Bayan Mercer gözyaşlarına boğuldu. Bıçağı yere atıp yüzünü ellerine gömerek hıçkıra hıçkıra ağladı. "Keşke seni hiç tanımasaydı. Keşke..."

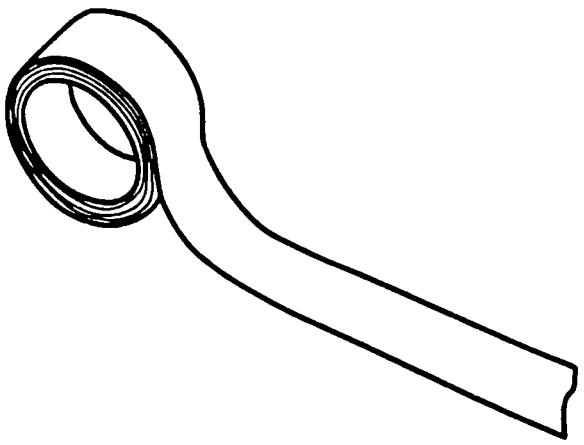
Ne yapacağımı bilemeyerek omzuna dokunmaya çalıştım ama beni sertçe itti. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp Liam'a son kez baktı. "Lütfen bana nerede olduğunu söyle. İçinde zerre kadar insanlık kaldıysa, lütfen..."

Liam bana baktı. Sonra başını iki yana salladı.

Jason, Bayan Mercer'ı nazikçe evden çıkardı. Ona bir taksi çağırıp sağ salim bindirdi. Kadıncağız sakinleşmişe benzese bile hâlâ ağlıyordu.

Liam olan biten her şeyi ifadesiz bir yüzle izlemişti. Taksi uzaklaştığında hiçbir şey söylemeden merdiveni çıkıp odasına gitti ve kapıyı arkasından kapadı.

iLovePDF

KIRK DOKUZ

Hannah Cass'le yapılan polis görüşmesinin dökümü

PT: "Abinle ne kadar yakınsın, Hannah?"

HC: "Çok yakınız diyebilirim. O benim en yakın arkadaşım."

PT: "En yakın arkadaşın mı?"

HC: "Evet. Sonuçta o benim abim. Beni koruyup kollar."

PT: "Hakkındaki suçlamaların farkındasındır."

HC: "Evet, farkındayım. Ama tamamen yanılıyorsunuz. Liam hiçbir şey yapmadı."

PT: "Antisosyal davranış geçmişinden haberdar mısın?"

HC: "Öldürdüğü hamsterdan mı bahsediyorsunuz? Evet, biliyorum. Annem çok abartıyor. Her şeyi abartır zaten. Tam bir drama kraliçesidir."

PT: "Başka olaylar da vardı."

HC: "Önemli şeyler değildi."

PT: "Eski edebiyat öğretmeni Bay Young hakkında seninle konuşmuş muydu?"

HC: "Olayı duydum ama çok saçmaydı. Liam yapmadı. On üç yaşındaydı! O yaşta karbonmonoksitle bi-

Ninova

iLovePDF

rini zehirlemeyi nereden bilsin? Ben şimdi bile ne olduğunu tam olarak bilmiyorum."

PT: "Ama o öğretmenden hoşlanmadığını biliyordun, değil mi?"

HC: "Evet ama... Dinleyin, Liam Olivia'ya hiçbir şey yapmadı. Onu kaçırmadı, öldürmedi. Ondan *hoşlanıyordu*. Olivia onunla çıkmayı kabul ettiği için çok sevinmişti."

PT: "Neden sevinmişti?"

HC: "Çünkü on altı yaşında ve hoşlandığı kız onunla çıkmayı kabul etmişti. Bu gerçekten sorulacak soru mu?"

PT: "Sınıf arkadaşlarından bazıları Olivia'yı ondan uzak durması için uyarmış."

HC: "Kim mesela? Tyler Martinson mı? O yaşayan en berbat insan olabilir."

PT: "Neden öyle dedin?"

HC: "Çünkü öyle? Olivia'dan önce o hoşlanmıştı ve Olivia'nın onun yerine Liam'la çıkmak istemesine sinirlenmişti. Çünkü Liam yakışıklı ve çekici, Tyler'sa çirkin ve tam bir pislik."

PT: "Tyler'ı pek sevmediğin aşikâr."

HC: "Size Tyler hakkında bir şey anlatayım. Arkadaşlarımdan biri bir kereliğine onunla çıktı ve Tyler korkunç biri olduğundan tekrar görüşmek istemedi. Ama Tyler kızın peşini bırakmadı, sürekli rahatsız etti. Ben de uzak durmasını söyledim. Ondan sonra *bana* musallat oldu."

PT: "Ne yaptı?"

HC: "Çoğu aptalca şeylerdi. Bağıra çağıra küfretmeler filan... Sanki umurumdaymış gibi. Ama bir keresinde okuldan çıkarken beni tuttu ve bırakmadı. O an biraz korktum çünkü iri biri. Futbolcu olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Şey yapabilirdi... Neyse, bunu düşünmek istemiyorum."

iLovePDF

PT: "Sonra ne oldu?"

HC: "Liam öğrendi ve çok sinirlendi. Gerçekten *çok* sinirlendi. Bana Tyler'ın bir daha beni rahatsız etmeyeceğinden emin olacağını söyledi."

PT: "Ne yaptı peki?"

HC: "Bilmiyorum. Ama ondan sonra Tyler bir daha bana bulaşmadı."

PT: "Ona ne yaptığını hiç sormadın mı?"

HC: "Eminim Tyler'ın hak ettiğinden daha azını yapmıştır. Açıkçası Olivia'yı öldürenin Tyler olduğunu düşünüyorum. Hiç şaşırmam yani. Asıl motivasyonu olan Tyler. Sırf Liam'ı zor durumda bırakmak için birini öldürebilir. Yemin ederim yapabilir."

PT: "Olivia abinin arabasına binmiş. Bunu gören bir tanık var."

HC: "Aynen. Liam Olivia'yla buluşmaya çıkıyor, sonra gece onun evine gidiyor ve bunu gizlemeye bile çalışmıyor. Bunca şeyden sonra Olivia ortadan kaybolsa ilk suçlananın kendisi olacağını fark etmez miydi sizce?"

PT: "On altı yaşındaki erkek çocukları biraz aptal olur."

HC: "Benim abim aptal değil. Onun hakkında istediğinizi söyleyebilirsiniz ama gerçekten zekidir. Bay Young'la ilgili o saçma hikâyeye inanıyorsanız Liam iz bile bırakmadan paçayı kurtarmış demektir. Sizce yakalanmasının bu kadar kesin olduğu bir durumda böyle bir şey yapar mıydı?"

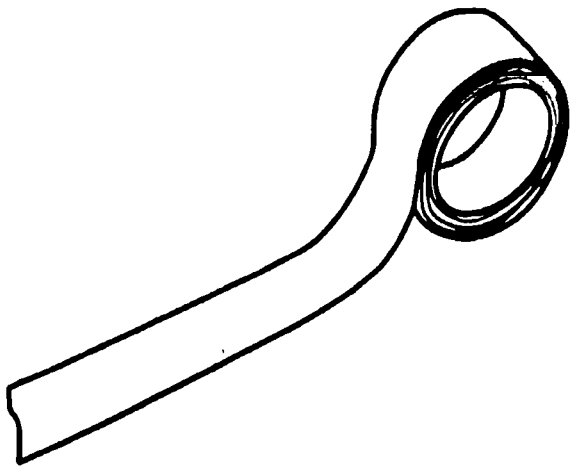
PT: "Belki de onu görmeye gittiğinde Olivia istediği şeyi yapmayı reddetmiştir."

HC: "İmkânsız. Olivia ona *resmen* hayrandı. Onun için her şeyi yapardı. Liam'ın onu kaçırmasına *gerek* yoktu. Size söylüyorum, Liam yapmadı. Göreceksiniz. Gerçek ortaya çıkacak."

iLovePDF

ELLİ

ERIKA

Telefonum bütün gün susmak bilmedi. Keşke tamamen kapayabilseydim ama önemli bir aramayı kaçırmaktan korkuyordum. Bununla beraber tanımadığım hiçbir numarayı açmıyordum. Gelen aramaların en az yüzde sekseni tehdit içerikliydi. Büyük ihtimalle kendi kasabamdan insanlar –komşularım– arayıp oğlumun kilit altına alınması gerektiğini, hatta ailemin öldürülmesi gerektiğini söylüyordu.

Daha iyi niyetli aramalar bile ağzımda acı bir tat bırakıyordu. Eskiden aramın iyi olduğu bir anne, Nancy Jeffers, bir saat önce arayıp Liam'ın suçlu olduğuna inanmadığını ve bana "tam destek" verdiğini söylemişti ama telefonu kapadıktan sonra arkadaşlarının yanına dönüp onlara sesimin ne kadar yorgun, ne kadar stresli geldiğini anlattığından neredeyse emindim. *Erika resmen perişan hâlde. Onun yerinde olmak istemezdim.*

Uyumak üzere yatağa girdiğim sırada telefonum yine çaldı. Ekrana baktığımda Jessica Martinson'ın adını gördüm.

Açmamalıydım. Bu aramadan iyi bir şey çıkmazdı.

Öte yandan bütün dedikoduları alabileceğiniz biri varsa Jessica'ydı.

Ninova

iLovePDF

Kendime engel olamayarak yeşil tuşa bastım. "Alo?"

"Erika!" Jessica'nın sesi şerbetten tatlıydı. "Ben Jessica. Jessica Martinson."

Sanki kim olduğunu bilmiyormuşum gibi. Sanki son on yıldır numarası telefonumda kayıtlı değilmiş gibi.

"Merhaba," dedim yutkunarak. "Ne oldu, Jessica?"

"Sadece nasıl olduğunu merak ettim."

"İyiyim." Hiç de iyi değildim ama içimi dökmek isteyeceğim son kişi oydu. "Sorduğun için teşekkür ederim."

"Ne demek."

Kibar bir şey söyleyip telefonu kapamasını bekledim. *Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.* Ama söylemedi. Hattın öbür ucunda öylece bekledi; sanki söylemek istediği bir şey vardı ama nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı, Jessica?" dedim sonunda.

Bir müddet daha sessiz kaldı. "Aslında söylemeyecektim ama söylemem gerektiğini hissediyorum. Erika, Liam'ı kefaletle hapisten çıkararak yanlış yaptın."

Soluğum kesildi, başım dönmeye başladı. "Jessica..."

"Beni ilgilendirmediğini söyleyeceksin," dedi, "ama eskiden arkadaştık ve fikrimi söylemem gerek. Hepimiz Liam'ın yaptığını biliyoruz. Hapiste olmayı hak ediyor."

"Bunu bilmiyoruz..."

"Hadi ama!" diye çıkıştı. "Zekâmla alay etme. Liam'ı çok iyi tanıyorum. Evimde bir kediyi öldürdü, Erika. Onu psikoloğa götürdüğünü de biliyorum. Belli ki işe yaramamış."

Boğazım kurumuştu. Ağzımı açtığımda tek kelime çıkmadı.

"Erika, polisin onu kilit altına almasına izin vermelisin. Sonra da *çekip gitmelisin.* O canavarı desteklersen o zaman sen de–"

iLovePDF

Kırmızı tuşa basarak aramayı sonlandırdım. Tek kelime daha duymak istemiyordum. Çünkü haklı olduğunu biliyordum. Oğlum bir canavardı ama ondan nasıl vazgeçebilirdim?

Yatağa çöküp yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Artık ne yapacağımı bilmiyordum. İçgüdüm Liam'ı korumaktı ama bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Artık neyin doğru olduğunu bilmiyordum.

Telefon yine çalınca odanın öbür ucuna fırlatasım geldi. Gözlerimi aralayıp ekrana baktım. Frank Marino. Beni geri arıyordu. Bu, açmam gereken bir aramaydı ama ellerim öyle titriyordu ki tuşa basmakta zorlandım.

"Alo? Frank?"

Karanlık bir kahkaha attı. "İlginç bir gün geçiriyorsun, öyle değil mi, Erika?"

Biliyordu. Elbette biliyordu. Sonuçta dedektifti. "Evet, öyle."

"Eh, sonunda neden o kızları korkutmaya çalıştığını anladım."

Çenem seğirdi. Şakanın sırası değildi. "Marvin Holick'in adresini bulabildin mi?"

"Evet, buldum. İyi adammış." Sesinde alaycı bir ton vardı. "Dedesine bak, torununu al."

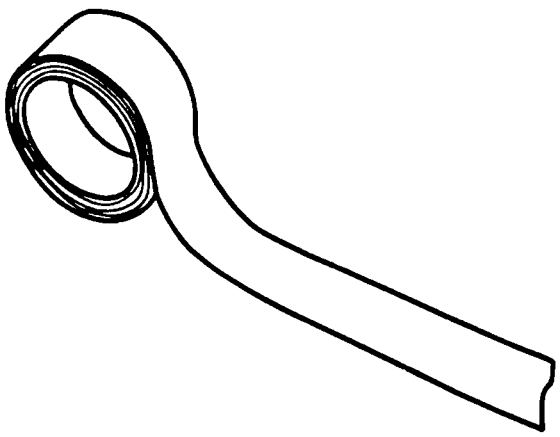
Telefonu kapayıp Frank Marino'yu bir daha asla aramamak istiyordum. Ama babamı bulmayı bundan daha çok istiyordum. Her şeyin cevabı onda olabilirdi. "Adres ne?"

Söyledi, ben de komodinin üzerindeki bir kâğıt parçasına alelacele yazdım. Bir saatten kısa mesafede, Queens'te yaşıyordu. Burnumun dibinde sayılırdı. İstersem bu gece bile yanına gidebilirdim.

Belki de gitmeliydim.

Kapısına dayandığımda Marvin Holick'in ne söyleyeceğini merak ediyordum.

iLovePDF

ELLİ BİR

OLIVIA

Yorgunluktan geberiyordum. Günün büyük kısmını kapağı yumruklayarak geçirmiştim. Kollarım ağrıyordu ve açıkçası en ufak bir ilerleme kaydettiğimden bile emin değildim. Bir ara ahşabın çatladığına yemin edebilirdim ama parmaklarımla yokladığımda sapasağlamdı. Gerçi hiçbir halt göremediğimden emin olmak zordu.

Ayrıca bugün elimde kalan son yiyecek ve içeceği de bitirmiştim. Her ne kadar ilerisi için saklamaya çalıştıysam da harcadığım onca efordan sonra açlık ve susuzluk dayanılmaz hâle gelmişti. Ne olduğunu anlamadan hepsini tüketmiştim.

Yiyecek yoktu. Su yoktu. Hiçbir şey yoktu.

En kötüsü de ne var ne yok silip süpürmeme rağmen midemin hâlâ bomboş olmasıydı. Göğsümün ortasında hafif bir sızı vardı. Kapağı yumruklamaya geri dönmek şöyle dursun, kıpırdayacak gücüm kalmamıştı.

Ama bu benim tek umudumdu.

Aslında bu doğru değildi. Polisler beni bulabilirdi. Hücremin bir köşesinde uzanmış, açlıktan midemin ağrımasına aldırış etmemeye çalışırken polislerin burayı bulduğu ânı hayal

Ninova

iLovePDF

ettim. Beni bulup aileme geri götüreceklerdi. Daha da iyisi *onu* cezalandıracaklardı. Annemle babam benden asla vazgeçmezdi. Beni bulana kadar ararlardı. Bundan *emindim.*

Ayak seslerini duyduğumda saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Zaman kavramını tamamen yitirmiştim ama şimdi o ışık hüzmesi yoktu, demek ki dışarısı karanlıktı. İçten içe gelenin büyük ihtimalle o olduğunu biliyordum ama ya değilse diye bağırdım. "*Yardım edin! Lütfen yardım edin! Aşağıdayım!*"

Her şey tıpkı geçen seferki gibi oldu. Kilidin döndüğünü duydum, ardından el fenerinin ışığı gözlerimi kamaştırdı. Derken kafama bir şey dank etti: Vaktimi kilide vurmak yerine yığını daha da yükseltmeye harcamış olsaydım kapağı açtığında üzerine atlayabilirdim.

Kahretsin. Artık çok geçti.

"Olivia," dedi. "Nasılsın?"

"Berbat," diye çıkıştım. "Açlıktan ölüyorum. Yiyeceğe ihtiyacım var. Suya da."

"Evet," dedi sabırla. "İnsanların yaşamak için suya ihtiyacı vardır. Bir insanın susuz en fazla üç ila beş gün hayatta kalabileceğini biliyor muydun? Su olmazsa organların birer birer iflas etmeye başlar ve beynin ödem toplar. Ama insanlar yiyeceksiz daha uzun süre dayanabilir. Haftalarca. Vücudun önce fazla yağı yakar, o da bitince kasları tüketmeye başlar. Yani bedenin, kelimenin tam anlamıyla kendini yemeye başlar."

Gözlerime tuttuğu ışığın yol açtığı baş ağrısına aldırış etmemeye çalışarak ona şaşkın şaşkın baktım. Bu bilgileri sıralarken gözlerinde hayranlık dolu bir bakış vardı. Sanki ben bir insan değil de bir kobay faresiydim.

"Nasıl hissediyorsun, Olivia?"

Açlığım ve susuzluğum öfkeye dönüştü. Ben bilimsel bir deney değildim. İnsandım. Ve onun bu sapkın oyununa alet olmayacaktım. "Siktir git."

iLovePDF

Ama öfkem de tehditlerim gibi onu eğlendirmekten öteye gidememişti. "Söylesene, açlıktan ölmek nasıl bir his?"

"Cehennemin dibine kadar yolun var."

Yanındaki kâğıt torbaya uzandı. Kâğıdın hışırtısını duydum, ardından eli torbadan çıktı. İlk anda bana silah doğrultacağını sandım. Ama silah değildi. Bir parça ekmekti.

Sırıttı. "Nasıl hissettiğini söyle, ekmeği sana vereyim."

O ekmeği delicesine istiyordum. Sanki sıradan bir ekmek değil de en gösterişli çikolatalı pastaydı. Eline bakakaldım; ona yine cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söylemek istiyordum ama ekmeği daha çok istiyordum. Sonuçta yemek hayatta kalmak demekti. Ölürsem yaptıklarını polise anlatacak kimse kalmazdı.

"İçimi bir şeyler kemiriyormuş gibi hissediyorum," dedim. "Bir de başım dönüyor. Midem bulanıyor."

Bu kadarı yeterli mi? Senin için bu kadarı yeterli mi, pislik herif?

Öyle olmalıydı ki ekmeği çukura attı. Yarı gönülsüz bir hamleyle yakalamaya çalıştım ama parmaklarımın arasından kayıp toprağa düştü. Umurumda değildi. Neredeyse toprağı yiyecek hâldeydim. Ardından bir şişe su daha attı ama bu diğerlerinin yarısı kadardı. Üstelik tekti.

"İş birliği yaparsan daha uzun yaşarsın," dedi. Başıyla köşedeki kemikleri işaret etti. El fenerinin ışığında onları ilk kez net biçimde gördüm. Kaburgaların ve bir leğen kemiğinin silüeti. Eskiden kollar ve bacaklar olan şeyler. "*O* iş birliği yapmadı."

Dışarıda neler olup bittiğini merak ettim. Günlerdir kayıptım; insanlar öldüğümü düşünmeye başlamış olmalıydı. Beni daha ne kadar burada tutacaktı? Sonsuzluk gibi geliyordu ama sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum. Beni bu kadar az beslemeye devam ederse bir iki aya kalmaz ölürdüm. Ama içimden bir ses bu işi o kadar uzatmayacağını söylüyordu. Onun da dediği gibi, insanlar susuz en fazla üç beş gün dayanabilirdi.

Ninova

iLovePDF

Ayrıca bir şekilde yakalanır da polise nerede olduğumu söylemezse işte o zaman işim biterdi. Günler içinde susuzluktan ölürdüm.

"Birkaç gün sonra tekrar gelmeye çalışacağım," dedi.

"Birkaç gün mü?" Elimde sadece bir parça ekmek ve yarım litre bile olmayan su olduğunu fark edince paniğim arttı. "Ama..."

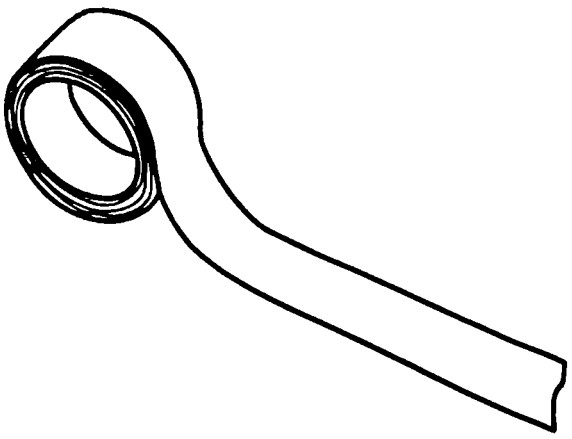
"Kaçmaya çalışarak enerjini boşa harcama," dedi. "Ahşap sağlam, kilit de öyle. Buradan çıkamazsın."

Bu sözlerin üzerine kapağı kapayıp beni tekrar zifiri karanlığa gömdü. Kollarımı dizlerime sarıp hıçkırsam da gözyaşım dökülmedi. Ağlayamayacak kadar susuz kalmıştım.

Beni öldürüyordu.

Nihova

iLovePDF

ELLİ İKİ

ERIKA

Dün olanlardan sonra kendimde babamı ziyaret edecek enerjiyi bulamamıştım. Gecenin yarısını yatakta dönüp durarak geçirmiştim ama sabaha karşı iki sularında Jason'ı uyandırdığımda, uykulu bir hâlde bir Xanax daha almamı önermişti. Günde ne kadar alacağıma dair katı kurallarım vardı ve sınırı çoktan aşmıştım ama bütün geceyi uykusuz geçirmek istemiyordum. Böylece bir tane almıştım, o da işini yapmıştı.

Sabah kahvaltı hazırlamaya yeltenmedim bile. Mutfağa girdiğimde Liam, önünde bir kâse mısır gevreğiyle masada oturuyordu. Ama yemiyordu. Sadece kâseyi karıştırıp duruyordu.

"Dondurulmuş waffle ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Son birkaç gündür neredeyse hiçbir şey yemedin."

"Aç değilim."

"Yemek zorundasın. Yoksa hasta olacaksın."

Liam, kız kardeşini kıskandıran uzun kirpiklerinin çevrelediği kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Niye umurunda ki? Sen benim katil olduğumu düşünüyorsun."

Ninova

iLovePDF

Ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı. Ne diyebilirdim ki? Haklıydı. Arabanın GPS'inde Olivia'nın adresini bulduğumdan beri Liam'ın suçlu olduğunu düşünmediğim tek bir an bile olmamıştı.

"Seni hâlâ seviyorum," diyebildim sadece.

Liam alayla güldü. "Neden?"

"Çünkü sen benim oğlumsun."

Gözlerini yere indirdi, elindeki peçeteyi buruşturdu. Anlamasını beklemiyordum. Dr. Hebert'ın bana defalarca söylediği şeylerden biri de buydu. *Liam'ın sevme yetisi yok.* Bana seni seviyorum diyordu ama bunu yalnızca ondan beklenenin bu olduğunu bildiği için söylüyordu. Bunun beni mutlu ettiğini bildiği için. Zira beni mutlu etmek onun çıkarınaydı.

Acaba babam beni hiç sevmiş miydi?

Onu görmem gerekiyordu. Her nedense onunla yeniden bağ kurmanın her şeyin cevabı olacağına inanıyordum.

Liam'ı mutfakta bırakıp duş almaya gittim. O sırada Jason da banyodan çıktı; saçları ıslaktı, beline bir havlu sarmıştı. Çıktığı koşular sayesinde inanılmaz forma girmişti. Hâlâ çok çekiciydi, hatta belki gençliğindekinden bile daha çekiciydi. Şartlar farklı olsaydı küçük bir sabah kaçamağı yapmayı düşünebilirdim. Ama bu şartlar altında hiç istemiyordum.

"Selam," dedim.

Gözlerini ovuşturdu. Yorgun görünüyordu ve gece boyu ona da rahat vermediğim için kendimi kötü hissettim. "Selam."

"Liam'la evde kalabilir misin diye soracaktım. Benim... dışarı çıkmam gerek."

"Nereye?"

"Gazetede halletmem gereken birkaç iş var." Yalan dilimden kolayca döküldü. Brian'ın beni kovduğunu Jason'a söylememiştim. "Çok uzun sürmez."

"Tamam." Jason tişörtünü giydi. "Acele etme. Burası bana emanet."

iLovePDF

Yalanımı bu kadar kolay kabul etmesi vicdanımı sızlattı. Jason fazla güven dolu biriydi. Bana inanıyordu. Liam'a da inanıyordu. Kuşkucu olan neden bendim?

Yanından geçip banyoya girdim. Duşa girmeden önce aynada kendime baktım. Bir hafta öncesine kadar şarap gibi yıllandığımı söylerdim ama şimdi gerçek yaşımdan on yaş büyük görünüyordum. Hayatımın en kötü birkaç günüydü bunlar. Liam anaokulundan atıldığında bunun başıma gelebilecek en büyük felaket olduğunu sanmıştım. Oysa şimdi o zamana geri dönebilmek için her şeyimi verirdim.

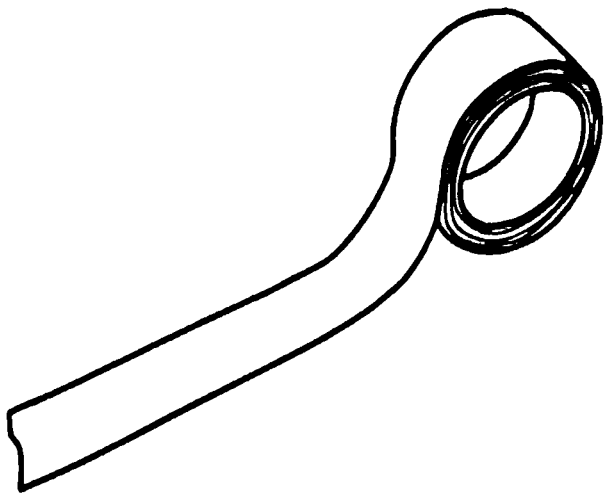
Aynada kahverengi gözlerime baktım; altlarında mor halkalar vardı. Liam'ın gözleriyle aynı gözlerdi bunlar. Liam'ın babama benzediğini söylerdim ama aslında bana benziyordu. *Ben* babama benziyordum.

Bazen üçümüzün başka hangi ortak özellikleri olduğunu merak ediyordum.

Ben neler yapabilirdim?

iLovePDF

ELLİ ÜÇ
ERIKA

Sabah dokuzda arabaya binmiş, Marvin Holick'i ziyaret etmeye gidiyordum. Onu aramadığım göz önüne alındığında evde olmama ihtimali epey yüksekti. Yine de yola çıkmıştım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve bu yolculuk kafamı toparlamama yardımcı olacaktı.

Katil olduğumu düşünüyorsun.

Liam bu sözleri söylerken yüzünün aldığı hâl gözümün önünden gitmiyordu. Hep oğlumun hiçbir şeyden etkilenmediğine inanmıştım ama belki de yanılıyordum. Yine de içimde, o üzgün ifadenin de bir başka numara olduğuna dair güçlü bir his vardı. Ne de olsa Hannah ve Jason onun masum olduğuna inanıyordu, hâlâ maskesini görebilen tek kişi bendim. Beni de inandırması gerekiyordu.

Araba kullanırken telefonum çaldı. Ekranda annemin adını görünce neredeyse sesli mesaja düşmesine izin verecektim ama son anda araç üzerinden çağrıyı yanıtladım.

"Merhaba, anne," dedim.

"Erika!" Annem her zamanki gibi telefonda fazla yüksek sesle konuşuyordu. Telefonda konuşurken ses tonunu ayarlaya-

Nirova

iLovePDF

mıyor gibiydi. "Neden beni aramadın? Az önce briç oynadığımız sırada Jeanne'dan torunumun tutuklandığını öğrendim!"

"Sorun yok. Şu an evde."

"Evde mi? Ne yaptığını söylediklerini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır. Oğlumun hangi suçla itham edildiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Erika..."

"İlgileniyoruz, anne. İyi bir avukatı var."

"Ama... Tanrım, her yerde onun–"

"Her şey yoluna girecek," dedim hissetmediğim bir özgüvenle. Ama en azından annemin endişelenmesini engelleyebilirdim. "Abartıyorlar. Avukatımız her şeyin yoluna gireceğini söylüyor."

"Öyle mi?"

"Evet." Yoluna girecek derken, avukatın onun suçlu olduğunu ve polise cesedin yerini göstermesi gerektiğini düşünmesini kastediyordum. Ama bugün kocama yalan söylemiştim zaten. Anneme de söyleyebilirdim. "Her neyse, kapamam gerek."

"Başka bir şey olursa beni ararsın, değil mi?"

"Evet."

Vay canına, bir yalan daha. Bugün dur durak bilmiyordum.

Frank'in verdiği adres bir apartmana aitti. Ama baştan sona grafitilerle kaplı tuğla duvarları ve delik deşik olmuş küçük saçaklığıyla apartmandan çok gecekonduya benziyordu. Görür görmez çantamı göğsüme daha sıkı bastırmak istedim. Gerçi hapisten yeni çıkmış birinin daha düzgün bir yerde yaşayacak parası olmaması anlaşılır bir durumdu. Babamı yargılamak haksızlık olurdu. En azından yaşadığı yer yüzünden.

Yolcu koltuğunda duran kâğıtta yazanlara göre ikinci katta oturuyordu. Binanın önündeki park yerine girdim ve arabada öylece oturup onu görmeye yetecek cesareti toplamaya çalıştım.

Bunu yapmak zorundaydım. Bugün yapmak zorundaydım.

Ninova

iLovePDF

Derin bir nefes alıp arabadan indim. Binaya doğru sendeleyerek yürüdüm. Bu yolculuk için babet giymiş olmama sevindim yoksa topuklu ayakkabılarla kesin yüzüstü kapaklanırdım. Girişte bir diyafon vardı ama tam o sırada bir adam binadan çıkıyordu, kapıyı benim için tuttu. Ve böylece kendimi içeride buldum.

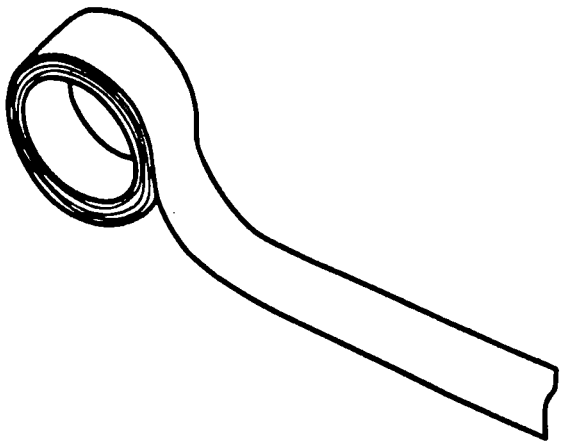
İkinci kata ulaşmak için iki kat merdiven çıktım. Koridora adımımı atar atmaz burnuma keskin bir idrar kokusu doldu. Duvarların boyası dökülmüştü, tavandaki ışık titreyip duruyordu. Babamın dairesinin numarası 203'tü. Koridorun sonuna doğru ilerleyerek kapısını buldum. 203 numarası kapının boyasına kazınmıştı. Cesaretimi yitirmeden önce uzanıp zile bastım.

Sonra bekledim.

Bir dakika. İki dakika. Üçüncü dakikada midemdeki kelebekler sakinleşmeye başladı. Belli ki Marvin Holick şu anda evde değildi. Babamla başka bir gün görüşürdüm.

Ama tam da o sırada kapı açıldı.

iLovePDF

ELLİ DÖRT
ERIKA

"Ne satıyorsan ilgilenmiyorum."

Yaşlı bir adam zincirin gerisinden bana ters ters bakıyordu. Suratını zar zor seçebilsem de gözlerini görebiliyordum. Benim gözlerim. Liam'ın gözleri. Oydu. Babamdı.

"Bir şey satmıyorum," dedim.

Gözlerini kıstı. "O zaman ne istiyorsun?"

"Ben..." Boğazımı temizledim. "İçeri girip anlatabilir miyim?"

"Hayır. Ne istediğini söyle, sonra içeri girip giremeyeceğine karar veririm."

Bu konuşmayı bir kapı zincirinin ardından yapmak istemiyordum ama bana pek seçenek bırakmıyordu. "Ben... senin kızınım. Erika."

Gözlerindeki kuşku bir an için daha da koyulaştı ama sonra bir şey değişti. Kapıyı kapadı ve zincirle uğraştığını duydum. Kapıyı yeniden açtığında zincir yoktu.

Artık sadece yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Çekmecemde duran fotoğraftaki o gür koyu saçlar neredeyse tamamen gitmiş, geriye beyaz, seyrek teller kalmıştı. Dişleri sararmış, gıdısı çık-

Ninova

iLovePDF

mıştı. Kareli bir gömlek giymişti ve pantolon askısı takıyordu. Eski yakışıklılığından eser kalmamıştı.

"Erika." Sesi titredi. "Burada olduğuna inanamıyorum. İçeri gel."

Küçük dairesine girdiğimde çöpten kurtarılmış gibi görünen eski püskü bir kanepe, boş bir kitaplık ve bir ayağı diğerlerinden kısa bir sehpa karşıladı beni. Üstelik salon inanılmaz dağınıktı. Her yere saçılmış çamaşırlar, sehpanın üzerini kaplayan yiyecek kutuları... Ortalığı toparlama isteğimi bastırdım. Muhtemelen burada henüz bir istifçiye dönüşecek kadar uzun süredir yaşamıyordu ama o yolda hızla ilerlediği aşikârdı.

"Otursana," dedi telaşla, kurtçuklarla ya da tahtakurularıyla doluymuş gibi görünen kanepesini işaret ederek. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır." Bu evdeki bardaklardan bir şey içme düşüncesi bile beni ürkütüyordu. "Teşekkür ederim."

Babam, Marvin Holick, yanıma oturdu. Dudaklarında onu daha genç gösteren gergin bir gülümseme vardı, böyle gülümsediğinde Liam'a benziyordu. Hiç beklediğim gibi değildi. Sigara içip belki hafif bir İskoç aksanıyla işlediği cinayeti rahatça anlatan, Sean Connery tipinde birini bekliyordum. Ama bu adamın Sean Connery'yle alakası yoktu. Daha çok Bay Magoo'ya benziyordu.

Sulu gözlerini kırpıştırdı. "Gelmene çok sevindim, Erika."

Zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Hapisten çıktıktan sonra seninle iletişime geçmeyi çok istedim," dedi. "Ama annenin benimle ilgili sana ne söylediğini biliyordum. Ve düşündüm ki... Hayatının bensiz daha iyi olacağını düşündüm. Yine de gelmene gerçekten çok sevindim."

Başımla onayladım.

"Hayatınla ilgili her şeyi duymak istiyorum." Elimi tutmak için uzandı ama dokunamadan elimi çektim. "Evli misin? Çocukların var mı?"

"Evliyim," dedim sertçe, "ergenlik çağında iki çocuğum var."

iLovePDF

"Torunlarım mı var?" Yüzü aydınlandı. "Fotoğrafları var mı?"

Kırışıklarla kaplı yüzünü inceledim. Gözüme girmek için numara mı yapıyordu? Yoksa çocuklarımın fotoğraflarını göreceği için sahiden heyecanlanmış mıydı? Gerçek şu ki Marvin Holick sosyopat gibi görünmüyordu. *Hem de hiç.* Ama bir cinayet işlemişti. Annemin onun hakkında anlattıkları da tıpkı Liam'ı tarif eder gibiydi.

Çantamdan telefonumu çıkarıp çocukların yakın zamanda çekilmiş fotoğraflarını açtım. Babam gözlüğünü taktı ve fotoğraflara numara olamayacak kadar uzun süre baktı. Liam'ın münazaranın hemen ardından çekilmiş fotoğrafına gelince nefesi kesildi.

"Tanrım!" dedi. "Çocuk tıpatıp bana benziyor."

"Evet," dedim belirsizce.

Ama sana benzeyen tek yanı görünüşü değil.

"Orada ne yapıyor?" diye sordu. "Ne kadar şık giyinmiş."

"Münazara takımında."

"Münazara takımı, ha! Ne zeki çocuk. Kocan da zeki olmalı. Zekâsını benden almadığı kesin."

"Annem de son derece zeki."

Gülümsemesi silindi. "Haklısın. Öyle." Telefonumu bana geri verdi. Yüzünde huzursuz bir ifade vardı. "Üzgünüm, Erika. Şey için... eh, her şey için. Her şeyi berbat ettim."

"Evet," diye mırıldandım.

Bakışlarını yere indirdi. "Muhtemelen ne olduğunu bilmek istiyorsundur."

İstemiyordum. Ama bilmek *zorundaydım.* Bir kadını öldürmesine neyin sebep olduğunu öğrenmeliydim. Ve torununun onunla aynı kaderi yaşamaması için ne yapabileceğimi... Tabii artık çok geç değilse. "Evet," dedim sadece.

Başıyla onaylayıp iç çekti, eski kanepesine daha da gömüldü. Elini saçından geriye kalanların arasından geçirdi. Bir zamanlar Liam'ınki kadar koyu ve gür olduğuna inanmak zordu.

Ninova

iLovePDF

"Gençtim ve aptaldım," dedi sonunda. "Kötü bir kombinasyon. Nancy adında bir kızla tanıştım. Tanrım, keşke her şeyi geri alabilsem. Anneni seviyordum ama... çok gençtim, çok yakışıklıydım. Sonra kız hamile olduğunu söyledi, beni her şeyi annene anlatmakla tehdit etti. Annenin beni terk edeceğini, ikinizi birden kaybedeceğimi düşündüm."

"Bu yüzden de onu öldürdün."

"Hayır!" Kahverengi gözleri fal taşı misali açıldı. Eskiden Liam'ınkilerle aynı renkte olan gözleri şimdi defalarca yıkanmış bir tişört gibi bütün canlılığını yitirmişti. "Nancy'yi öldürmek istemedim. Yemin ederim. Sadece... Bir arkadaşım bana Nancy'nin bebeği düşürmesini sağlayacak bir ilaç verdi. Sonrasında onunla ilişkimi bitirip annene sadık kalacaktım. Onu öldürmek istemedim. *Yemin ederim.*"

Babama uzun uzun baktım.

"Bana inanmıyorsun." Başını iki yana salladı. "Seni suçlamıyorum. Polis de inanmadı. Belki gerçekten hamile olsaydı inanırlardı ama o konuda yalan söylemişti. Ortada bebek filan yoktu." Titrek bir nefes aldı. "Ve sonunda ikinizi de kaybettim."

Gözlerine bakamayarak başımı çevirdim. Ona inanıyor muydum?

"Berbat bir hataydı," dedi. "Keşke geri alabilsem. Ceremesini çeker, ne gerekiyorsa yapardım. Ama bedelini ödedim. Hayatın boyunca yanında olamadım. Tıpatıp bana benzeyen torunumu göremedim. Torunlarımı bebekken kucağıma alamadım. Angela da... hiç ziyaretime gelmedi. Varlığımı bile unutmak istedi. Seni tek başına büyüttü."

"İyi iş çıkardı."

"Evet. Kesinlikle." Gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Hak etmiyorum, Erika ama belki bir gün ailenle tanışabilirim diye umut ediyordum. Sence böyle bir ihtimal var mı? Bir gün?"

"Belki." Evet demenin onu dünyanın en mutlu adamı yapacağını biliyordum ama şu an evet diyemezdim. Liam'ın içinde

iLovePDF

bulunduğu korkunç durumdan haberi olmadığı belliydi. Hâl böyleyken babamla bir ilişki kuramazdım. Üstelik itirafı hakkında ne hissedeceğimi hâlâ bilmiyordum. "Haberleşiriz."

"Tamam." Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Şey... yanında senin ve çocukların bir fotoğrafı var mıydı acaba? Bende kalabilecek?"

Cüzdanımda Hannah'yla Liam'ın okul fotoğrafları vardı. İkisinin de birer kopyasını babama verdim. Liam'ın fotoğrafına birkaç saniye fazladan baktı, bakarken dudakları aralandı. Gerçekten çok şey kaçırmıştı. Çocuklara dede olabilseydi buna bayılırdı.

Peki, hiç gitmemiş olsaydı hayatım nasıl olurdu? O aptalca şeyi yapmamış, kendini hapse attırmamış olsaydı? Her şey bambaşka olabilirdi.

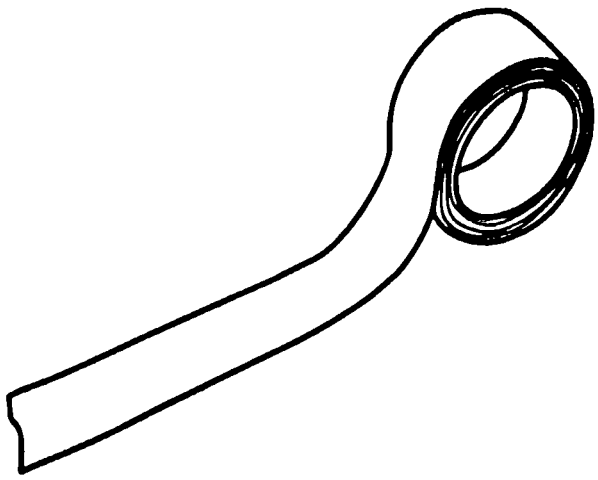
Saatime baktığımda bir saattir burada olduğumu fark ettim. Jason nerede kaldığımı merak etmeye başlamadan eve dönmem gerekiyordu. En son isteyeceğim şey Brian'la konuşmasıydı. Böylece babamla vedalaşıp arabamın yolunu tuttum. Beni aşağı kadar geçirmek için ısrar etti ve ben uzaklaşana dek arkamdan el salladı.

Babamı görmeye gelirken ne beklediğimi bilmiyordum. Yalnız bir ihtiyar beklemediğim kesindi. Marvin Holick o kadını gerçekten öldürmek istemiş miydi yoksa her şeyin korkunç bir kazadan ibaret olduğunu iddia ederken doğruyu mu söylüyordu, bilmiyordum. Katil olmadığına inanmak istiyordum. Bundan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Ama bir şeyden emindim: Şayet sosyopatsa dünya tarihinin gelmiş geçmiş en iyi oyuncusuydu.

iLovePDF

ELLİ BEŞ
ERIKA

Telefonuma cevap vermeyi tamamen bırakmıştım. İnsanların numaramı nereden bulduğunu bilmiyordum ama sabahtan beri ölüm tehditleri alıyordum. Üstelik gittikçe daha da kötüleşiyordu. İnsanlar arayıp beni, kızımı ama özellikle de oğlumu öldüreceklerini söylüyorlardı. Telefonu açmadığımda mesaj bırakıyorlardı. Korkunçtu.

Yine de bir bakıma onları anlıyordum. Liam'ın yaptıkları yüzünden beni suçluyorlardı. Ben de kendimi suçluyordum. Sanki yapabileceğim bir şeyler varmış da yapmamışım gibi hissediyordum. Dr. Hebert işe yaramadığında başka birini bulabilirdim belki. Daha iyi birini. Oğlumu düzeltebilecek birini.

Ya da Jessica Martinson'ın önerdiğini yapabilirdim. Onu hapse attırıp üzerinden elimi eteğimi çekebilirdim.

Ama bu da sorunu çözmezdi. İnsanları düşüncelerinden dolayı kilit altına alamazdınız. Belki yatılı okula gönderebilirdim fakat on sekizine bastığında yine yapacak bir şeyim kalmazdı.

Saat altı buçukta telefonum çalınca istemsizce irkildim. Yatakta uzanmış, dakikaları sayarak Jason'ın eve gelmesini bekliyordum; on dakika önce gelmiş olması gerekiyordu. Yataktaki

iLovePDF

güvenli kozamdan çıkmaya hiç niyetim yoktu, ta ki aşağıda kapının açılıp kapandığını duyana kadar. Gelmiş olmalıydı. Ama ekrana bakınca onun adını gördüm.

"Erika?" Sesi yorgun geliyordu. "Selam. Dinle..."

"Lütfen geç kalacağını söyleme..."

"Gerçekten üzgünüm." Uzun bir iç çekti. "Sabahtan beri kriz çözmekle uğraşıyorum. Herkes Liam'ı duymuş. Bugün iki yatırımcı çekildi."

Kalbim tekledi. Vaziyetin daha kötüye gidemeyeceğini sanmıştım ama yanılmışım. Jason'ın gelirini kaybetmeyi göze alamazdık. Yüklü bir ev kredimiz vardı, üstüne bir de Liam'ın hukuk masrafları binmişti.

Telefonu daha sıkı kavradım. "Ne zaman eve gelebileceksin?"

"Şimdi bir yemekli toplantım var, ardından ekibimle oturup durum değerlendirmesi yapacağım. En az iki saat daha buradayım."

"İki *saat* mi?" Gözyaşlarımın akmasına ramak kalmıştı. Jason'ın birazdan evde olacağını bilerek kendimi zor tutuyordum. Yola çıkmasına daha iki saat olması demek, eve varması en az üç saati bulacak demekti. O da trafik o zamana kadar hafiflerse.

"Gerçekten çok üzgünüm, Erika," dedi yine.

Şu an yalnız kalmak istemiyordum. Birilerinin daha penceremize taş atmasından korkuyordum. Ya da evi ateşe vermesinden. Güneşin batmasıyla birlikte içimdeki huzursuzluk daha da artmıştı.

"İstersen," dedi sonunda, "toplantıları iptal ederim. Bana gerçekten ihtiyacın varsa..."

Evet demek istedim. Ona ihtiyacım vardı. Ama gelirini kaybetmeyi de göze alamazdık. Dayanmaktan başka çarem yoktu. Sonuçta sadece üç saatti. Üç saatte ne olabilirdi ki? "Sorun yok. Ben iyiyim."

"Eğer eminsen..."

iLovePDF

"Eminim."

Uzun uzun nefes verdi. "Tamam, teşekkür ederim, Erika. En kısa sürede eve geleceğim."

Güçlükle yutkundum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Üç saat. Üç saate evde olacaktı. O kadar da uzun değildi.

Aklımı dağıtmak için televizyonu açtım. Haberler hariç her şey olurdu. Herhangi bir haber bültenine denk gelmemek için Netflix'ten bir film seçtim. Duymak istediğim tek haber, Olivia Mercer'ın bulunduğu ve oğlumun bu işle bir ilgisinin olmadığının ortaya çıktığıydı. O da pek olası değildi.

Saat sekiz buçuk civarı yatak odamın kapısı tıklatıldı.

"Gir!" diye seslendim.

Kapı açıldı, Liam eşikte duruyordu. Üzerinde dün giydiği tişört ve kot vardı, onlarla yatıp yatmadığını merak ettim. Bana baktığında gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm. Daha önce hiç tanık olmadığım bir şeydi bu.

"Liam?"

"Anne," derken sesi çatladı.

Sonra ağlamaya başladı. On altı yaşındaki oğlum –neredeyse yetişkin bir erkekti– hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Omuzları titriyordu ve morarmış yüzünü ellerinin arasına gömdü. Yataktan fırlayıp kollarımı ona doladım, o da bana sımsıkı sarıldı. Onu hiç böyle görmemiştim. Çocukken bile.

"Liam," dedim. "Canım, ne oldu?"

Aptalca bir soruydu. Ne *olmamıştı* ki? Ama belli ki onu özellikle rahatsız eden bir şey vardı. Belki de hayatının geri kalanını hapiste geçirme ihtimalinden korkmuştu. Böyle bir şeyden kim korkmazdı?

"Bir şey var..." dedi nefesini toplamaya çalışarak. "Sana anlatmam gereken bir şey var."

Derin bir nefes aldım. "Olivia'yla mı ilgili?"

Başıyla onaylayıp gözlerini sildi.

iLovePDF

"Nerede... nerede olduğunu biliyor musun?"

Yine başıyla onayladı.

Gerçekti. Korktuğum her şey gerçekti. "Hayatta mı?"

Bir an sustu. "Ben... bilmiyorum."

Dua et de hayatta olsun. Bu, ömür boyu hapisle bir gün çıkma ihtimali arasındaki ince çizgiydi. Ama bunların hiçbirini söylemedim. Zaten ağlıyordu. Onu daha da üzmenin âlemi yoktu.

"Polisi aramalıyız," dedim. "Hemen. Nerede olduğunu söylemeliyiz."

Başını şiddetle iki yana salladı. "Olmaz. Bu... iyi bir fikir değil."

"Liam..."

"Sana yolu göstereceğim," dedi. "Birlikte gideceğiz."

"Polisi aramamız gerek."

"Lütfen, anne." Sesi yine çatladı. "Oraya vardığımızda ararız, olur mu? Gitmemiz gerek. *Hemen.*"

Sesindeki aciliyet beni şaşırttı. Sonuçta Olivia her neredeyse günlerdir oradaydı; hemen şimdi gitmenin ne önemi vardı? Ama Liam şişmiş gözlerle bana bakıyordu ve ona hayır demek zordu. Yine de oraya varır varmaz polisi arayacaktım.

"Tamam," dedim. "Hadi gidelim."

Yolculuk boyunca Liam pek konuşmadı. Gözlerini yola dikmişti, sadece yön tarif ederken ağzını açıyordu. Adresi sorduğumda elinde bir adres olmadığını söylemişti. Ama oraya nasıl gideceğini biliyordu.

Yola odaklandım. Her nereye gidiyorsak Olivia'nın hâlâ hayatta olması için dua etmekten başka çarem yoktu. Hayattaysa durumu düzeltebilirdik. Oğlumun bir şansı vardı.

Kız öldüyse ömrünün geri kalanını hapiste geçirecekti.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda telefona uzandım. "Babana mesaj atıp nereye gittiğimizi söyleyeyim."

"Olmaz," dedi birden. "Sakın söyleme."

Ninova

iLovePDF

Bunu öyle sert söylemişti ki içime bir huzursuzluk çöktü. Liam'ın beni yapayalnız ormana sürüklediğini, nereye gittiğimizi söylemediğini, kimseye haber vermeme de izin vermediğini fark ettim. Oğlum hayatında kötü şeyler yapmış olabilirdi ama bana hiç el kaldırmamıştı. Hiç.

Fakat şimdi, hayatımda ilk kez, can güvenliğimden endişe ediyordum. Ya beni Olivia'ya götürmüyorsa? Ya beni ormana götürüp öldürmeyi planlıyorsa?

Hayır. Yapmazdı. O benim oğlumdu. Bebeğim. En sevdiğim çocuğum.

"Buradan sağa dön," dedi.

İşaret ettiği yere baktım. Ağaçlardan başka bir şey görünmüyordu, aralarında daracık bir açıklık vardı. "Bu yol bile değil."

"Sağa dön," dedi inatla.

İtiraz etmek üzereydim ki bir ağacın önünde dönen bir tekerlek gördüm. Gözlerimi kısarak karanlık ormana baktım. "Hannah'nın bisikleti mi o?"

Liam'a döndüm. O da bisiklete bakıyordu, yüzündeki ifade okunaksızdı. "Hadi gidelim."

"Belki de polisi aramalıyız," dedim milyonuncu kez.

"Anne..."

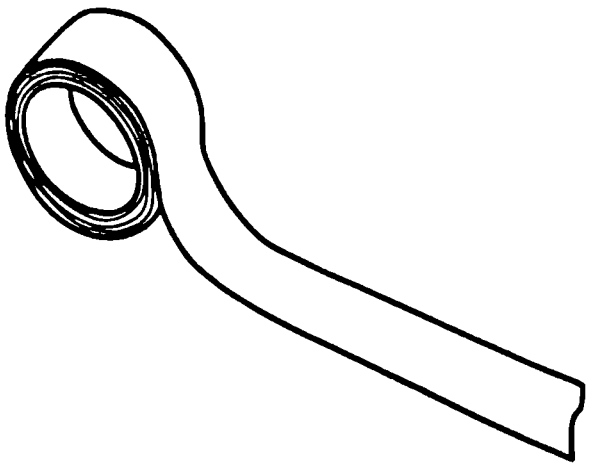
Ama telefonumu çıkardım. Bu oyunlardan bıkmıştım artık. Arabamı bu minnacık yola sokmayacaktım. Dahası Hannah'nın da burada olması içimi daha da ürpertiyordu. Bu noktada kontrolü polise bırakmalıydım. Boyumdan büyük işlere kalkışmamam gerektiğini biliyordum. Açıkçası Liam beni korkutmaya başlamıştı. Gözlerini ileri dikmiş, pürdikkat ormana bakıyordu.

Polisi arayacaktım. Her şeyi anlatacaktım. Hemen ekran kilidini açtım...

Kahretsin. Çekmiyordu.

"Hadi gidelim, anne." Liam bir elini direksiyona koydu. Karanlıkta yüzünü doğru düzgün göremiyordum. "Sen sürmezsen ben sürerim."

iLovePDF

ELLİ ALTI

OLIVIA

O bir parça ekmekle yarım şişe su çoktan tükenmişti.

Susuzluk, açlıktan çok daha beterdi. Ağzım o kadar kurumuştu ki zar zor açabiliyordum. Dudaklarım sanki tutkalla yapıştırılmış gibiydi. Ne zaman ayağa kalkmaya çalışsam gerisin geri yerime oturuyordum. Başım dönüyordu. Uyuduğumda suyla ilgili rüyalar görüyordum. Bir su birikintisi bulup köpek gibi yalayarak içiyordum. Seçici değildim. Yapabilseydim klozetten bile su içerdim.

Klozet demişken, en son ne zaman işediğimi hatırlamıyordum. Artık idrar üretebildiğimi bile sanmıyordum.

Beni öldürüyordu. Beni susuzluktan ölmek gibi korkunç bir kadere mahkûm ediyordu. Açlıktan ölmeme bile izin vermeyecekti, gerçi o da korkunç bir ölüm olurdu.

Söyleyebileceğim tek iyi şey, sol bileğimin eskisi gibi zonklamıyor olmasıydı. Neredeyse hiç hissetmiyordum bile, sadece parmaklarımı baldırımda gezdirdiğimde derinin gergin ve şiş olduğunu fark ediyordum. Artık ayak parmaklarımı oynatamıyor, bileğimi kıpırdatamıyordum. Üzerine ağırlık vermeye

Ninova

iLovePDF

kalksam canımın yanacağını biliyordum ama ayağa kalkacak gücüm yoktu.

Gece olmuştu. O minicik ışık hüzmesi de kaybolmuştu. Bu çukurun zifiri karanlığına alışmıştım artık. Gözlerimi açsam da kapasam da fark etmiyordu. Kör olmak böyle bir şey olsa gerekti. Bundan öğrendiğim bir şey varsa o da insanın her şeye alışabildiğiydi. El yordamıyla yolumu bulmak artık normal geliyordu.

Başımın üzerinde ayak sesleri duyunca yerimden sıçradım. Geri mi gelmişti? Bu kadar çabuk mu? Daha o kadar zaman geçmemişti, yoksa geçmiş miydi?

Belki de bana yiyecek ya da su getirmişti. Onları vermesi için ne isterse yapmaya razıydım. *Ne isterse.* Gururum kalmamıştı. Sadece su içmek istiyordum.

"Merhaba?"

Başımı hızla kaldırdım. Bu onun sesi değildi. Bir kadın sesiydi. Genç bir kadının sesi.

Biri beni bulmuş muydu?

Bütün gücümü toplayıp derin bir nefes aldım ve imdat diye bağırmaya çalıştım. Ama ağzımı açtığımda hiç sesim çıkmadı. Boğazım kupkuruydu. Elimden geldiğince boğazımı temizledim. "İmdat! Yardım edin! Buradayım!"

Uzun bir sessizlik oldu, ardından ayak sürüme sesleri geldi. "Merhaba? Orada mısın?"

"Evet!" İçim rahatlamayla doldu. "Aşağıdayım! Adım Olivia Mercer! Beni arıyorlar!"

"Dayan," dedi kadın sesi. "Duvarda bir anahtar var."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama çok zordu. Sol bacağım hiç ağırlık taşımıyordu, sağ bacağımsa pelte gibiydi. Yine de kalkmam gerekiyordu. Başka türlü buradan çıkamazdım.

Anahtarın kilitte döndüğünü duydum. Metal metale çarptı, ardından bir şey yere düştü. Ne olduğunu anlamadan üzerime bir el feneri tutuldu, ışığı öyle parlaktı ki gözlerime bıçak sap-

iLovePDF

lanıyormuş gibi hissettim. Gözlerimi sımsıkı yumdum ama yine de çok aydınlıktı.

"Işığı çek!" diye tersledim.

"Özür dilerim," dedi kız.

Işık artık gözümü almadığından onun gerçekten de bir kız olduğunu gördüm, hatta benden bile küçüktü. Kızıl-kahverengi saçlarına, yuvarlak yüzüne baktım. Tanıdık geliyordu. Bu sersem hâlimle kim olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Hannah Cass.

"Hannah," dedim nefes nefese. "Senin–"

"Biliyorum." Sesi hüzünlüydü. "Dün gece onu buraya kadar takip ettim. İnanmak... İnanmak istemedim."

Ağlayacak gibiydi ki onu suçlayamazdım. İçinde bulunduğum durum ne kadar korkunç olsa da onun için de kötüydü. Bundan sonra hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı.

"Sanırım bu gece bir yolunu bulup tekrar gelecek," dedi. "Buradan çıkmamız gerek."

"Polisi aradın mı?"

Hannah kollarını gövdesine doladı. "Emin olmadan aramak istemedim... Hem burada telefon çekmiyor. Kaçmamız gerekecek. Bisikletimle geldim."

Kaçmak mı? Bileğimin hâli düşünülünce bu imkânsızdı. Ama her şeyden önce bu lanet çukurdan çıkmalıydım.

"Tırmanarak çıkamazsın sanırım," dedi Hannah.

"Bileğim incindi," diye itiraf ettim. "Bu da işimi zorlaştırıyor."

Kaşlarını çattı. "Elimi uzatsam sence..."

Tekrar ayağa kalkmayı denedim. Sağ bacağımda hiç derman yoktu. Tam doğruluyordum ki sol bileğime istemsizce azıcık ağırlık verdim. Acı tüm benliğimi kor gibi yaktı. Çığlık çığlığa yere yığıldım.

"Olivia?"

Ninova

iLovePDF

"Ayağa kalkamıyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "Yapamıyorum. Sen... gidip yardım getirmelisin..."

Hannah'yı gönderme düşüncesi dehşet vericiydi. Birinin buraya gelmesini beklerken sanki bir ömür geçmişti ve şimdi onun gitmesini istemiyordum. Ama onun yardımıyla bile bu çukurdan çıkmamın imkânı yoktu. Daha güçlü, daha iri birine ve bir de merdivene ihtiyacımız vardı.

Hannah'ya baktım, kaşları çatılmıştı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Bir şey duydum sanki."

İkimiz de sustuk. Kalbimin kulaklarımda attığını duyuyordum ama başka bir ses yoktu. İlk başta. Sonra duydum.

Yaprak hışırtıları. Ayak sesleri. Menteşelerin gıcırtısı.

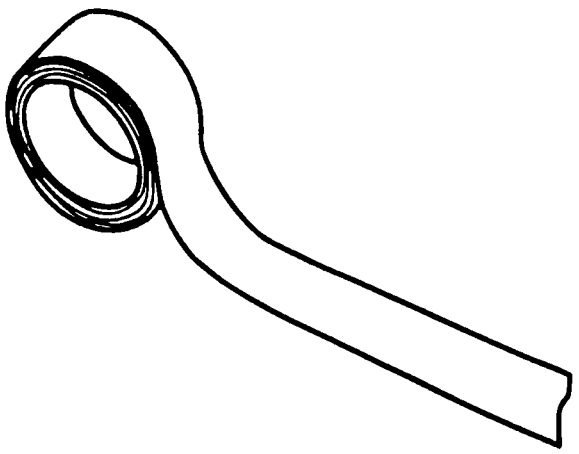
"Geldi," diye fısıldadı Hannah.

Aman Tanrım. Gelmişti. İkimizi de öldürecekti. Gerçi belki Hannah'yı öldürmezdi. Belki onun yaşamasına izin verirdi, sonuçta o ailesindendi. Ama benim işim bitmişti. Bu noktada artık yükten başka bir şey değildim. Açlıktan ölmemi izlemesine değmezdi muhtemelen.

"Merhaba, Hannah." Sesi üstümdeki alanı doldurdu. Tanıdık tınısıyla irkildim. "Ben de seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm."

Hannah bir an sessiz kaldı. Sonra titrek sesiyle konuştu. "Merhaba, baba."

iLovePDF

ELLİ YEDİ

JASON

Söz nihayet bana mı gelmişti? Erika konuşmayı bitirmiş miydi? Yoksa bir iki saat daha mı sürecekti?

Erika böyleydi işte. Asla susmazdı. Havadan nem kapardı. Takıntılıydı. Özellikle de Liam konusunda. Çocuğun ağzından çıkan her kelimeyi didik didik ederdi. Çoğu zaman öylece yüzüne bakıp susmasını beklerdim. Hannah da aynısıydı. Görünüş olarak birbirlerine hiç benzemeseler de bir elmanın iki yarısı gibilerdi. Anasına bak kızını al diye boşuna dememişler.

Liam'a gelince... Eh, *onun* kime çektiğini tahmin edebilirdiniz.

Muhtemelen neden Erika'yla evlendiğimi merak ediyorsunuzdur, sonuçta kendisi en sevdiğim insan olmaktan bir hayli uzaktı. Bunun basit bir cevabı yok ama sanırım bir yanım normal bir hayat sürmek istedi. Erika'yla ilk tanıştığımda çok güzeldi. O uzun siyah saçları, koyu renk gözleri... Üzerinde vücuduna oturan beyaz bir bluzla hayal gücüne pek yer bırakmayan bir etek vardı. Onu istedim. Hem de sadece bir geceliğine, sonra cesedini ortadan kaldırmak için değil. İkinci gece de istedim. O ikinci gece üçüncüye dönüştü, derken bir yıla uzadı.

Ninova

iLovePDF

İlk kez kendim için normal bir hayat hayal edebilmiştim. Tabii benim yaşayabileceğim kadar normal bir hayat. Bir eş, bir aile. Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu ve ben daha etraflıca düşünmeden Erika'yla nikâh masasına oturmuştuk bile. Geriye dönüp baktığımda hata ettiğimi görebiliyordum. Ama fark ettiğimde iş işten geçmişti. Erika hamile kalmıştı.

Yapılacak en kolay şey aileyi Long Island'a kapamaktı. Uzun saatler çalışıyordum. Gerçi hayır, bu doğru değildi. Aslında pek bir şey yapmama gerek kalmadan tonlarca para kazanmamı sağlayan harika fikirler üretiyordum. Gerçek şu ki elimde bolca boş zaman vardı ve ben de bu zamanı türlü faaliyetlerle değerlendiriyordum.

En güzel yanıysa Erika'nın hiçbir şeyden şüphelenmemesiydi. En ufak bir şeyden bile. Rolümü ne kadar iyi oynadığımı kanıtlıyordu bu. Öte yandan Liam bu konuda sınıfta kalıyordu. Gerçi onu suçlayamazdım. Onun yaşındayken ben de en az onun kadar umursamazdım. Üstelik benim anne babam Erika'yla benim kadar anlayışlı değildi. Annem son derece dindar bir Katolik'ti ve beni geçmişte işlediği günahlardan birinin cezası olarak görüyordu.

Annem benden delicesine korkuyordu. Beş yaşımdayken kedisini öldürmemle ilgisi vardı muhtemelen. Nedenini asla anlayamasam da o kediyi seviyordu. Neticede kediydi. Gerçek duyguları yoktu. Gerçi hareket etmeyi bırakana kadar kafasına yastık bastırdığımda epey çırpınmıştı. Eğlenceli tarafı da buydu.

Erika Liam'ı psikoloğa götürmüştü ama benim anne babamın benimle baş etme yöntemi farklıydı. O kediyi öldürdükten sonra annem beni merdivenin altındaki dolaba kilitlemişti. Altı saat boyunca orada bırakmış, ben kapıyı yumruklayıp sesim kısılana kadar bağırırken beni duymazdan gelmişti. Ama bu beni "iyileştirmemişti." Bir sonraki olaydan sonra babam beni kemerle dövmüştü. O zamanlar okuldaki kimse sırtımdaki izleri

iLovePDF

umursamamıştı. Eskiden çocuk dövmek daha kabul edilebilir bir şeydi. Babam da bunu sık sık yapardı.

On dört yaşıma geldiğimde karşıma o kız çıktı. Michelle. İlkim. Hepsinin adını hatırlamıyordum ama insan ilkini hiçbir zaman unutmazdı.

Polise yakalanmadım. O kadar aptal değildim. Ama ailem biliyordu. Mahkemede işe yarayacak bir kanıtları yoktu fakat onlar için bilmeleri yeterliydi. Ne yazık ki artık dolaba kilitlenemeyecek kadar büyümüştüm; o zamanlar babamla aynı boydaydım. Ve ondan daha güçlüydüm.

İşte annem o zaman bir şeytan kovucu tutmuştu.

Rahipti ya da en azından yakası vardı. Yuvarlak, al yüzlü, orta yaşlı bir adamdı. Bir gün okuldan eve geldiğimde beni gafil avladılar; babam, rahip ve onun yardımcısı birlikte üzerime çullanıp beni yatağıma bağladılar, sonra da perdeleri çektiler. Saatlerce yüzüme dualar haykırıp üzerime kutsal su serptiler. Rahip duaları tekrar etmemi emretti ama ilk bir saat direndim.

İkinci saatin sonunda beni serbest bırakmaları için ne isterse söylemeye hazırdım.

Nihayet beni çözdüklerinde hayatım boyunca hiç olmadığı kadar öfkeliydim. Bileklerim morarmıştı, hem kutsal sudan hem de kendi terimden sırılsıklam olmuştum. O rahibin üzerine atılıp gözlerini oymak istedim ama sayıca üstündüler. Beklemem gerekiyordu.

Hava kararınca evdeki duman dedektörlerinin pillerini çıkardım. Ocağı açtım. O gece, annemle babam, yalnızca oğullarının hayatta kaldığı trajik bir yangında öldüler. Erika'ya annemin kanserden, babamın da kalp krizinden öldüğünü söylemiştim ama bunun yalan olduğunu anlamasının hiçbir yolu yoktu.

Rahibe gelince... Eh, birkaç gün sonra karanlık bir ara sokakta gasp edildi. Zavallı adam, polis raporuna göre nihayet boğazı kesilmeden önce bir saat boyunca epey acı çekmişti.

Ninova

iLovePDF

Anne ve babamı toprağa verdikten sonra büyükannemle yaşamaya başladım. Büyükannem seksen yaşındaydı, demans hastasıydı ve yarı körtü. Ne yaptığım zerre umurunda değildi. Çok iyi anlaşıyorduk.

Herkes Liam'ın zeki bir çocuk olduğunu söylüyordu ama benim kadar zeki değildi. Yirmi beş yaşında ilk şirketimi satarak iki milyon dolar kazandım. Üniversite diplomam yoktu. Bunu sadece beynimle başardım. İkinciden çok daha fazlasını kazandım. Yani param boldu. Erika'nın haberinin olmadığı paralar. O aptal küçük gazete işinden kazandığı parayı bir şey sanıyor ya, gülmemek elde değildi.

Evet, aile kurmadan da yapabilirdim. Ama ailemin olması o kadar da kötü sayılmazdı. Bir sürü iş seyahatine çıkıyor, biraz eğleniyor, sonra polis gelmeden eve dönüyordum. Eve yakınken çok daha dikkatliydim. Olivia'yla aynı çukuru paylaşan kızın adı Hallie Barton'dı; ehliyetinde öyle yazıyordu. Annesi ayyaşın tekiydi, üvey babası da onu dövüyordu, bu yüzden evden kaçmıştı. Onu otostop çekerken bulup arabama almıştım. Genç kızlar otostopun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor muydu? Hallie'nin başına gelenler ortadaydı.

Sonuç olarak Hallie'yi arayan yoktu.

Hayatımın sonuna kadar böyle mutlu yaşayabilirdim. Kimsenin ruhu duymadan kendi aktivitelerimi yapmaya devam edebilirdim. Ama sonra Liam çıktı.

Dikkat çekmek için aptalca şeyler yaptı. O kızı hizmetli odasında koli bandıyla bağlarken ne düşünüyordu? O zamanlar daha beş yaşında olduğunu biliyordum ama duyduğumda midem bulanmıştı. Onu okuldan atmışlardı. Sonra Erika onu psikoloğa götürmüştü. Karıma fazla büyüttüğünü söylediysem de gerçeği biliyordu.

Liam benim yansımamdı. Bunun er ya da geç insanlar tarafından fark edileceğini biliyordum. Erika'nın, Liam'ın ki-

iLovePDF

şiliğini o zavallı, hapishane gediklisi babasından almadığını anlaması an meselesiydi.

Yıllar önce Liam'ı o edebiyat öğretmeninin evinin etrafında sinsi sinsi dolanırken gördüm. O yıl veli toplantısına gitmiştim ve adamın Liam'dan nefret ettiği aşikârdı. Annemler benim gerçek yüzümü nasıl görmüşse o da Liam'ın gerçek yüzünü görmüştü. Liam aptalca ve bariz bir şey yapacak, muhtemelen başını Erika'nın onu yeniden psikoloğa götürmek isteyeceği kadar belaya sokacaktı.

Bu yüzden ona yardım ettim. Karbonmonoksit sızıntısı yaratmak için radyatörü kırdım. Dedektörü devre dışı bıraktım. Liam bunu tek başına yapacak kadar zeki değildi. Evdekilerin sabaha kadar ölmüş olmaları gerekiyordu. Bir komşu Liam'ı evin etrafında dolanırken görecek, böylece suç onun üzerine kalacaktı. Ama öğretmen ölmedi, polis de oğlumu tutuklayamayacak kadar beceriksiz çıktı. Yani o iş suya düştü.

Derken karşıma bu fırsat çıktı.

Bazen Hannah'nın gevezeliklerine kulak verirdim. Liam'ın hoşlandığı kızdan bahsetmişti: Olivia Mercer. Acaba Liam kadınlardan gerçekten hoşlanıyor muydu yoksa o da benim gibi miydi? Ben kadınlara ilgi duyuyordum fakat bu ilgi son derece yüzeyseldi; sadece cinseldi, o kadar. Liam da öyle miydi acaba? Öyle olduğunu söylerdim ama Olivia'yla görüştüğü gece eve döndüğünde sıradan âşık ergenler gibi kendi kendine sırıtıyordu. Birçok açıdan bana benzese bile farklı yönleri de vardı. Mesela Hannah'ya olan yakınlığı. Onu koruyuşu. Ben kimseye o şekilde yakın olmamıştım. Erika'ya bile.

Gerçi Erika'dan epey hoşlandığım bir dönem olmuştu. Belki gerçekten sevmiştim bile. Emin değildim.

Liam'ın Olivia'yı görmeye gittiği gece fırsatın ayağıma geldiğini anladım. Bilhassa da Erika'nın Toyota'sıyla garaj yoluna girdiğini görünce. Onu odasına gönderdim, sonra kendim çıkıp GPS'in yönlendirmelerini takip ettim. Olivia'yı tekrar aşağı

iLovePDF

nasıl indireceğimi merak ediyordum ama oraya vardığımda verandadaydı. Yıldızlara bakıyordu. Muhtemelen oğlumla ilgili hayaller kuruyordu.

Ona el edip arabaya çağırdığımda beni tanıdı. Kocaman gülümsedi. Fazla kilolarımı yıllar önce vermeliydim zira kadınlar konusunda acayip fark yaratmıştı. Yakışıklıysanız kadınlar size daha çok güvenir. Tabii Liam annesine çekmişti ve benden çok daha yakışıklıydı. Bu da onu daha tehlikeli kılıyordu.

Şimdi kendi hakkımı yemeyeyim, ben de son derece tehlikeliydim.

"Liam bize yolda olduğunu söyledi," dedim Olivia'ya. Çocukları zamanında eve dönmediğinde ebeveynlerin takındığı o endişeli ifadeyi takınmıştım. "Ama hâlâ gelmedi. Endişelenmeye başladım."

Olivia da endişelenmiş gibi kaşlarını çattı. "Aman Tanrım, umarım iyidir."

"Arabaya binip birkaç dakikalığına aramama yardım edebilir misin? Direksiyon başındayken etrafı kollamak zor."

"Tabii ki!"

Olivia bir an bile tereddüt etmeden arabaya bindi. Kloroformu önceden hazırlamıştım. Şıp diye bayıldı. Meraklı komşular direksiyonda oğlumun değil benim olduğumu fark etmeden gaza bastım.

Liam'ın Olivia'yla ilişkisi. Onu gece ikide Olivia'yla gören komşu. Bagaja yerleştirdiğim saç ve kan. Olivia öldüğünde cesedini ortaya çıkarmayı planlıyordum çünkü ortada ceset yokken mahkûmiyet kararı verilmesi daha zordu. Bir süredir oğlumun ipini çekecek son darbeyi indirebilmek için Olivia'nın üzerine daha ne yerleştirebileceğimi bulmaya çalışıyordum.

Şimdi bir de Hannah çıkmıştı, her şeyi berbat ediyordu.

En azından etmeye *çalışıyordu*. Ve evet, asıl planı berbat ediyordu. Asıl plan, Olivia'yla biraz eğlenmek, Liam'ı da sonsuza dek içeri tıktırmaktı. Bunun dışında başka bir hedefim

iLovePDF

yoktu. Ama şimdi Hannah da buradayken bu planın düşündüğümden bile daha iyi olabileceğini fark ettim.

Polisin keşfedeceği hikâye şuydu:

Liam Olivia'yı kaçırmıştı ve Hannah abisinin planını öğrendiğinde Liam ne yazık ki ikisini de öldürmek zorunda kalmıştı. Ardından Erika bu acıya dayanamayarak komodinin çekmecesinde tuttuğu Xanax'tan aşırı doz almıştı. Tabii o haplar Xanax değildi; aylar önce Xanaxlarla değiştirdiğim, çok daha güçlü bir şeydi.

Ya da belki Liam Erika'yı da öldürürdü. O kısma henüz karar vermemiştim.

Ben de acılı dul rolünü oynayacaktım elbette. Artık dırdırı bitmeyen bir eşle, mızmız bir kızla ve sosyopat bir oğulla uğraşmak zorunda olmayan acılı dul. On dört yaşındayken oynadığım acılı evlat rolünden bile daha kolay olacaktı.

Mükemmel bir plandı. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

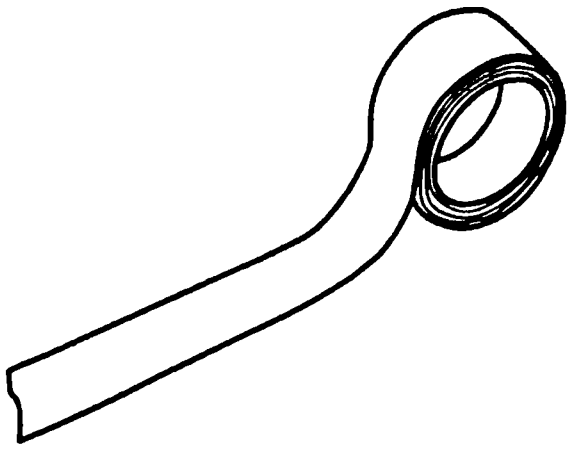
İşin eğlencesi de buydu.

Ninova

iLovePDF

ELLİ SEKİZ

OLIVIA

Hâlâ aklım almıyordu. Bay Cass. Liam'ın babası. Onu daha önce bir kez, Liam'ı okuldan erken almaya geldiğinde görmüştüm, gayet iyi birine benziyordu. Hem bir baba için... şey... fazlasıyla seksiydi. *Çok* seksiydi. Atletikti, kaslıydı, hoş bir gülümsemesi vardı; benim babamsa göbekliydi ve saçları dökülmeye başlamıştı.

O yüzden arabaya binmemi söylediğinde tereddüt etmeden binmiştim. Liam için endişelenmiştim. Üstelik Bay Cass'in bana zarar vermek isteyeceğinden şüphelenmem için hiçbir sebep yoktu. Sonuçta Liam'ın babasıydı.

İnsanlar bana ne olduğunu merak ediyorsa Liam'ı suçluyor olmalılardı. O gün randevuya çıktığım kişi oydu. Meraklı komşum Bayan Levy'nin gece bizi öpüşürken gördüğüne bahse girerdim. Bir daha ortaya çıkmazsam suçlanacak kişi Liam'dı. Bu yüzden biri hapse girecekse Liam girecekti.

"Baba," dedi Hannah boğuk bir sesle. "Lütfen yapma."

Neyi yapmayacaktı? Silahı mı vardı? Bıçağı mı? Keşke orada neler olduğunu görebilseydim.

Ninova

iLovePDF

"Hannah." Bana açlıktan ölmenin nasıl bir şey olduğunu sorarken kullandığı o sakin, duygusuz ses tonuyla konuşuyordu. "Ne yaptığının farkında mısın? Ailemizi paramparça ediyorsun."

"Sakın daha fazla yaklaşma."

"Hannah, hadi ama. Ben senin babanım. O ise hiçbir şeyin."

"Baba..." Hannah artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Lütfen..."

"Basitçe açıklayayım, Hannah. O buradan canlı çıkmayacak. Hiç şansı yok. Şansı olan tek kişi sensin."

Kalbim öyle bir çarpıyordu ki göğsüm ağrımaya başlamıştı. "Hannah," dedim. "Onu dinleme. O kötü biri."

"İşini sen bitirmek ister misin, Hannah? Onu yukarı çıkarırım, sen de gerisini halledersin."

"Lütfen baba, yapma..."

Bay Cass kahkaha attı. Son birkaç gündür nefret etmeye başladığım bir sesti bu. "Şaka şaka. Yapamayacağını biliyorum. Bana benzemiyorsun. Annene o kadar benziyorsun ki gördükçe midem kalkıyor."

Karanlıkta Hannah'nın yüzünü zar zor seçebiliyordum. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Maalesef bu gece her şeyin bitmesi gerek," dedi Bay Cass. "İkiniz için de."

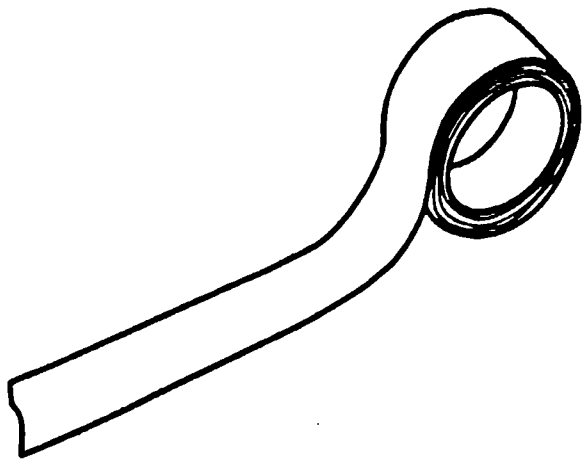
Ve Hannah çığlık attı.

Ninova

iLovePDF

ELLİ DOKUZ

ERIKA

"Anne." Liam kolumu salladı, sesindeki aciliyet giderek artıyordu. "Lütfen. Sadece sür."

Burada telefon çekmiyordu. Bütün hücrelerim polisi aramam gerektiğini haykırıyordu. Ama sonra ne olacaktı? Oğlum buradaydı. Görünüşe bakılırsa kızım da buradaydı. Korkunç bir şeyler oluyordu ve polis gelene kadar arabada oturup elim kolum bağlı bekleyemezdim.

Liam beni öldürmeyecekti. Bazen ne düşündüğünden emin olamasam da bu kadarını biliyordum. Bana asla zarar vermezdi. Hem şu anda sesinde duyduğum tek şey korkuydu. Bir şeyden korkuyordu.

Ama neden?

Hem Hannah'nın bisikleti neden buradaydı? Bir türlü aklım almıyordu.

Bu yüzden oğlumun yönlendirmelerine uyarak yola devam ettim. Toprak yolda beş dakika kadar ilerledikten sonra bir kulübe göründü. Harap durumdaydı; tahtaları çatlamış, kirlenmişti, yer yer kırılmıştı. Ön kapı tek menteşeyle ayakta

Ninova

iLovePDF

duruyordu. Yıllardır kullanılmamış gibi görünüyordu. Şu iki şey olmasaydı:

İçeriden sızan loş ışık.

Ve hemen önünde park etmiş Prius.

Hannah'nın bisikletinin neden burada olduğunu bilmiyordum. Fakat işte olması gereken kocamın arabasının burada olmasının nedenini *hayal bile edemiyordum.*

"Liam," dedim yavaşça. "Neler oluyor? Artık oyun yok. Bana her şeyi anlat."

Derin bir nefes aldı. "Babam dün gece dışarı çıktı, Hannah da onu takip etti. Buraya geldiğini söyledi ve bana yazdığı yol tarifini gösterdi. Bu gece tekrar geleceğini söyledi, ben de gelmek istedim ama başımın derde girmesinden endişelendi... şey, gerçekten kötü bir şey bulursa diye. Odamda oturmuş Hannah'yı düşünüyordum ve... babamın belki–"

Ona baktım. "Belki ne?"

Kaşlarını çattı. "Babamın deli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Göğsümde korkunç bir ağırlık hissettim, sanki dünyam kendi içine çöküyordu. "Neden bahsediyorsun? Baban tanıdığım en normal insan."

Alayla güldü. "Belli ki sen görmüyorsun. Ama ben görüyorum. Hep gördüm. O yüzden şeyden bu kadar korkuyorum... biliyorsun işte. Bende kendini görüyor. Ama ben onun gibi değilim. En azından onun düşündüğü kadar değilim."

"Bu delilik," diye fısıldadım. "Neden bana bunları anlatıyorsun?"

"Bildiğini sanıyordum." Liam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bunca yıl. Sen hiç... Yani gün boyu ne yaptığını bilmiyorum ama hep işte *değil.* Bir keresinde ona ulaşmam gerektiğinde şirketini aradım, oraya hiç gitmediğini söylediler. Sen hiç şüphelenmedin mi?.."

Hayır, hiç şüphelenmemiştim. *Hiç.*

iLovePDF

O geç saatler. Hiç bitmeyen "iş seyahatleri." Hepsini sorgusuz sualsiz kabul etmiştim. Bir keresinde beni aldatmış olabileceğinden endişe etmiştim ama belli ki durum bundan çok daha kötüydü.

Ya aldığım o parfüm kokusu ölü bir kadına aitse?

Hayır, bu mümkün değildi. Delilikti. Neden böyle düşünüyordum? Jason yirmi yıllık kocamdı. Katil değildi. Arabasının burada ne aradığını bilmiyordum ama mutlaka mantıklı bir açıklaması vardı.

"Bence Olivia orada," dedi Liam. "Anne, babamın ikisini de öldürebileceğinden korkuyorum."

"Yapmaz," dedim. Gerçi Jason'ın ne yapıp ne yapmayacağı konusunda uzman olmadığım apaçık ortadaydı.

Liam bir an duraksadıktan sonra arabadan indi. Arkasından bağırdım, kulübeye girip orada her kim varsa onunla karşı karşıya gelmesini istemiyordum. Ya gerçekten Jason'sa? Böyle bir şey yapmış olabilir miydi? Yapmazdı. Asla. Liam ne derse desin, ben kocamı tanıyordum. Yumurtalar hakkında şakalar yapıp duran adam gidip insan *öldürmezdi*. Yapmazdı işte.

Yapraklarla ve dallarla kaplı toprak yolda ilerleyerek Liam'ın peşinden gittim. O benden uzundu, bu yüzden de adımları daha genişti ve engebeli zemine daha sağlam basıyordu. Tam kulübeye vardığımız sırada Jason'ın yamulmuş kapıdan sendeleyerek çıktığını gördük.

Liam olduğu yerde durup babasına baktı. "Hannah nerede? Olivia nerede?"

Jason'ın yüzü daha önce hiç görmediğim biçimde kardı. O an Liam'ın anlattığı her şeyin doğru olabileceğini düşündüm. Jason'ın hiç tanımadığım biri olabileceğini. Korkunç şeyler yapmış biri olabileceğini.

Ama sonra beni fark etti ve yüzündeki o karanlık ifade hiç var olmamış gibi yok oldu. "Erika! Tanrı'ya şükür geldin. Hemen polisi aramalısın!"

iLovePDF

"Neredeler?" diye bağırdı Liam.

Jason gözlerinde nefretle ona baktı. "İkisi de içeride. Ölmüşler. Onları sen öldürdüğünden zaten biliyor olmalısın. Canavar seni."

Biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim. "Ölmüşler mi?"

"Çok üzgünüm, Erika." Jason ağlamaklı gözlerle yanıma koştu. Elini sırtıma koydu. "Hannah'yı kurtarmaya çalıştım..."

"Yalancı!" Liam'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Hannah'dan nefret ediyorsun! Hepimizden nefret ediyorsun!"

Dizlerimin bağı çözüldü. Hayır. Hannah olamazdı. O... olamazdı. Hayır...

Tam yere yığılacakken Jason kollarını etrafıma dolayarak beni tuttu. "Polisi arayacağız," dedi yumuşak, yatıştırıcı bir sesle. "Bebeğimize yaptıkları yüzünden Liam'ı cezalandıracaklar." Liam'a öfkeyle baktı. "Sakın kaçmaya kalkma. Seni yakalayacaklar."

Liam bize baktı, yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Sonra gözlerinde bir şey değişti. Sanki korkunç bir şey görmüş gibi gözleri kocaman açıldı. "Anne," dedi soluk soluğa.

Ardından kaçmak yerine Jason'ın üzerine atıldı. Jason'ın elinde bir bıçağın parıltısını gördüm. Kulübeden çıktığında elinde değildi. Beni teselli ederken çıkarmıştı.

Aman Tanrım. Beni bıçaklayacak mıydı?

Jason Liam'dan daha iriydi ama Liam daha genç, daha hızlıydı. Bıçak Jason'ın elinden düştü ve Liam babasını yere yatırdı. Bir an için Jason elinden kurtulacak gibi oldu ama sonra Liam ona yumruk attı ve mide bulandırıcı bir çıtırtı duydum. Jason'ın yüzüne baktığımda burnundan oluk oluk kan akıyordu.

"Seni küçük pislik!" diye uludu. "Seni geberteceğim!"

"Anne, bıçak," dedi Liam.

Bıçak çimenlerin üzerindeydi. Gözüme hiç tanıdık gelmiyordu; mutfaktaki körelmiş bıçaklardan biri değildi. Jason alamadan yerden kaptım. Parmaklarımı sapına doladıysam da

Ninova

iLovePDF

keskin ucuyla ne yapacağımı bilmiyordum. Jason'a doğru tuttum ama kimi kandırıyordum ki? Onu asla bıçaklayamazdım.

Bunu o da biliyordu.

"Anne." Liam nefes nefeseydi. "Bıçağı bana ver."

Jason onu sıkıca yere bastıran oğlumuza karşı debeleniyor, elinden kurtulmaya çalışıyordu. Liam'ın onu bu kadar kolay zapt edebilmesi açıkçası beni şaşırtmıştı. Boynuz kulağı geçmişti. "Erika, sakın bıçağı ona verme," diye inledi Jason.

Kocama baktım. "Neden vermeyeyim?"

Jason'ın benzi attı. "Liam'ın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Hep biliyordun. O *deli*, Erika."

Eh, yalan sayılmazdı.

Jason tereddüt ettiğimi görünce, "Erika," dedi üsteledi aceleyle. "O bıçağı almasını *istemiyorsun*. İstemediğini biliyorsun. İkimizi de öldürür."

Öldürür müydü?

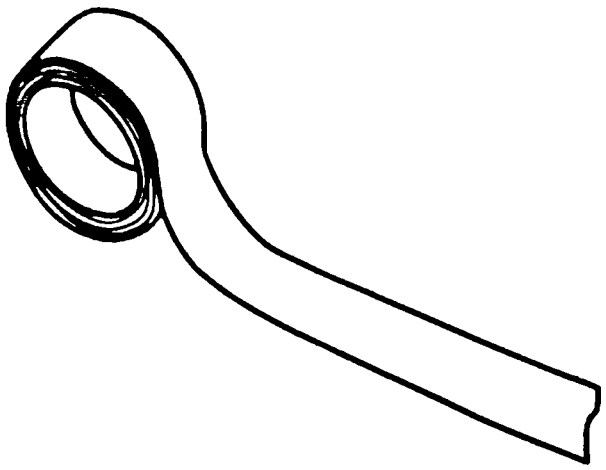
Liam, aynada gördüğüm gözlerin neredeyse bire bir aynısı olan kahverengi gözleriyle bana baktı. Artık neye inanacağımı bilmiyordum ama Jason ile Liam arasında, bıçağın kimde olmasını istediğimi çok iyi biliyordum.

Bıçağı çevirdim ve sapını Liam'a uzattım.

Oğlum o kusursuz, bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi, yüzde yüz gerçek olduğunu bildiğim bir gülümsemeydi bu. "Teşekkürler, anne." Bıçağın sapını kavradı. "Bir konuda haklıydın, baba."

Liam'ın bıçağı babasının göğsüne saplayışını izledim.

iLovePDF

ALTMIŞ
ERIKA

Liam bıçağı tam olarak nereye saplayacağını çok iyi biliyordu. O tek darbenin ardından kocamın yüzündeki bütün kan çekildi ve saniyeler içinde ağzından fışkırmaya başladı. Ölüyordu. Hem de hızla ölüyordu. Ambulans çağırsak bile –bu mümkün olsaydı bile– artık çok geçti.

"Erika," dedi Jason, kendi kanında boğularak. "Seni..."

Gözlerimi ondan ayırmadan bana söyleyeceği son sözleri bekledim. Son kez beni sevdiğini mi söyleyecekti? Eğer öyleyse dayanamayabilirdim. Zaten ayakta zor duruyordum.

"Seni sürtük," diye tamamladı sözünü. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra..."

Sanki bana vurmuş gibi irkildim. Liam haklıydı. Jason sandığım gibi biri değildi. Hastaydı. Deliydi. Üstelik korkunç bir şey yapmıştı. Beni öldürmeyi planlamıştı ve şu anda hayattaysam bunu oğluma borçluydum.

Jason ölmeyi hak etmişti.

Bir adım ilerleyip tam tepesinde durdum. Ayağımı geri çektim ve var gücümle kaburgalarına tekme attım. Bilincini kaybetmeden önce hissettiği son şey bu oldu.

Ninova

iLovePDF

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, ağlamak istiyordum ama ağlayamayacak kadar sersemlemiştim. Jason. Hannah. Ölmüşlerdi. Bu gerçekten oluyor muydu? Sanırım kusacaktım.

"Anne." Liam'ın sesindeki aciliyet geri dönmüştü, beni içine alan sisi dağıttı. "Kulübeye gidelim. Belki onları hâlâ kurtarabiliriz."

Kolumdan çekti, ben de düşünmeden peşinden gittim. Bacaklarım otomatik olarak hareket etse de başım hâlâ dönüyordu. İçeride göreceklerimden korkuyordum. Şayet kızım o kulübede ölü yatıyorsa bunu gördükten sonra yaşamaya devam edebileceğimi sanmıyordum. Bu beni kahrederdi.

Kulübeye girdiğimizde etraf yerde duran el feneri dışında tamamen karanlıktı. Fener, içeride kimsenin olmadığını anlamaya yetecek kadar ışık yayıyordu. Ama sesler duyuyordum. Boğuk kadın sesleri.

"Hannah!" diye bağırdı Liam. Dizlerinin üzerine çöküp avuçlarını yere bastırdı. "Neredesin?"

Bu kez sesi daha net duydum, kızımın sesiydi: "Aşağıdayım!"

Yerde bir döşeme kapağı vardı ve hemen yanında bir halka anahtarlık duruyordu. Liam kilit açılana kadar bütün anahtarları tek tek denedi. Elleri o kadar sabitti ki hayrete düştüm. Az önce yaşananlardan sonra nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu? Anahtarı kilide sokmak şöyle dursun, ben elime bile alamazdım. Sonunda kapağı açtı ve feneri aşağı tuttu.

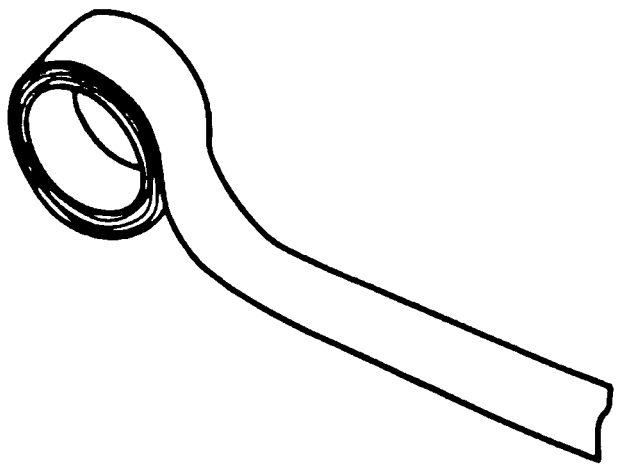
İşte oradaydılar. Hannah'nın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama hayattaydı. Ve Olivia. O da hayattaydı.

Hissettiğim rahatlamayla neredeyse olduğum yere yığılacaktım. Hannah iyiydi. Kızım yaşıyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun.

Ninova

iLovePDF

ALTMIŞ BİR
OLIVIA

"Hannah! Neredesin?"

Hannah'nın sesi havada yankılandı: "Aşağıdayım!"

Elimi karanlığa uzattım, ta ki parmaklarım Hannah'nın koluna değene kadar. "Şşşt! Ne *yapıyorsun*?"

"Sorun yok. O Liam. Bizi kurtaracak."

"Emin misin?"

"Elbette eminim. O benim abim."

Beni açlıktan öldürmek amacıyla dört gündür burada tutan kişinin babası olduğunu hatırlatmadım. Yani ailesinden birinin varlığı içimi o kadar da rahatlatmıyordu. Ama bu noktada yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Kapak açıldı ve işte oradaydı. Liam Cass. Neredeyse üç aydır hoşlandığım, okulun en yakışıklı çocuğu olduğunu düşündüğüm oğlan. Elinde fener vardı ama babası gibi gözlerimize tutmuyordu. Yüzünün hatlarını güçlükle seçebiliyordum. "Dışarı çıkabilir misiniz?" diye sordu.

Hannah başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Babam beni buraya ittiğinde bileğimi incittim. Olivia'nın da ayak bileği çok kötü."

Ninova

iLovePDF

Liam dinledi ve düşünceli bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. "Ben aşağı gelebilirim. Çıkmanıza yardım ederim."

Ben bunun iyi bir fikir olmayabileceğini söyleyemeden Liam çukura indi bile. Son derece çevikti; kendine zarar vermeden kolayca inmişti. Onu yakından gördüğümde üstünün başının kan içinde olduğunu fark ettim. Tişörtünü kırmızıya boyamış, yüzüne sıçramıştı. Hannah elini ağzına kapadı.

"Liam!" diye haykırdı. "Sen... Bu?.."

"İyiyim." Liam yüzünü buruşturdu. "Babamın kanı."

Hannah'nın ağzı açık kaldı. "O... öldü mü?"

Liam yavaşça başıyla onayladı. Başka hiçbir ayrıntı vermedi ki bundan memnundum.

"Sana gelme demiştim," diye fısıldadı Hannah, gözleri yeniden yaşlarla dolarak. "Şimdi başın belaya girecek."

"Dalga mı geçiyorsun, Hannah? Seni öldürecekti. Buna nasıl izin verebilirdim?"

Hannah kollarını Liam'ın boynuna doladı ve öyle sıkı sarıldı ki geri çekildiğinde babasının kanı onun tişörtüne de bulaşmıştı. Gözlerini sildi. O sırada Liam, ayak bileğimi tutarak oturduğum yere çömeldi. El fenerinin ışığında gözleri kapkara görünüyordu.

"Neren acıyor?" diye sordu.

Ayak bileğimi gösterdim. Işığı üzerine tuttuğunda ikimizin de soluğu kesildi. *Berbat* görünüyordu. Olması gerekenden iki kat şişkindi, derisi parlak ve kıpkırmızıydı, derideki bir yırtıktan sarımsı irin akıyordu. Bu kadar kötü olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Merak etme," dedi Liam. "Seni buradan çıkaracağız. Söz veriyorum."

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalkınca bir zamanlar ondan ne kadar hoşlandığımı hatırladım. Okuldan sonra parkurda koşmasını izlerken kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmasını. Sanki asırlar önceymiş gibi geliyordu.

iLovePDF

Liam, oluşturduğum toprak yığınının üzerine çıktığında kapaktan dışarıyı görebilecek kadar uzundu. Birine ona yardım etmesi için seslendi. Bir anlığına babasının orada olduğunu düşünerek korkudan donakaldım ama sonra annesinin titrek sesini duydum.

"Onları kaldırıp kapaktan çıkaracağım," dedi annesine. "Yardım etmen gerek."

Liam bana karşı son derece nazikti. Canımı yakmamak için hiç acele etmeden sol kolunu dizlerimin altına yerleştirdi. Ben de boynuna sarıldım. Toprak yığınının üzerine çıkıp beni dikkatlice annesine doğru kaldırdı. Annesi, kulübenin ahşap zeminine çıkmama yardım ederken yaprak gibi titriyordu. O sırada ayak bileğim burkuldu çünkü Liam kadar dikkatli değildi ve acı öyle şiddetliydi ki gözlerim doldu.

Liam Hannah'yı da delikten çıkardıktan sonra Bayan Cass kızına sarılmayı bırakamadı. Kollarını Hannah'nın omuzlarına dolayıp öldüğünü sandığını söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağladı. Hannah da ona aynı güçle sarıldı. Onları izlerken anneme olan özlemim o kadar arttı ki kalbim patlayacakmış gibi hissettim. En azından artık onu yakında göreceğimi biliyordum. Çukurda kapalı olduğum zamanki gibi değildi. Bu kâbus neredeyse bitmişti.

"Sizin işinizi bitirir bitirmez geri gelip bizi öldüreceğini söyledi," diye ağladı Hannah. "Ciddiydi. Gözlerinden anlayabiliyordum."

Hâlâ ayağa kalkamıyordum. Ayak bileğim hayal edebileceğimden çok daha fazla acıyordu. Sadece kırık değildi; gerçekten büyük bir terslik vardı. Liam yerde kıvranan hâlime baktı ve yanıma çömeldi. "Seni kucağıma alacağım, tamam mı?"

Kimsenin ayak bileğime iki adımdan daha fazla yaklaşmasını istemediğim için irkildim. "Çok acıyor."

"Dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

Başka ne seçeneğim vardı ki? "Tamam."

iLovePDF

Daha önce yaptığı gibi kollarını nazikçe etrafıma doladı. Beni kaldırırken inlemedi bile. Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Yaşanan onca şeye rağmen içime bir sakinlik çöktü. Başımı göğsüne yasladım. Kollarında güvende hissediyordum.

Annesiyle Hannah önde kulübeden çıktık. Yaklaşık on adım sonra Liam aniden durdu ve yerdeki bir şeye baktı.

Babası olduğunu anlamam biraz uzun sürdü.

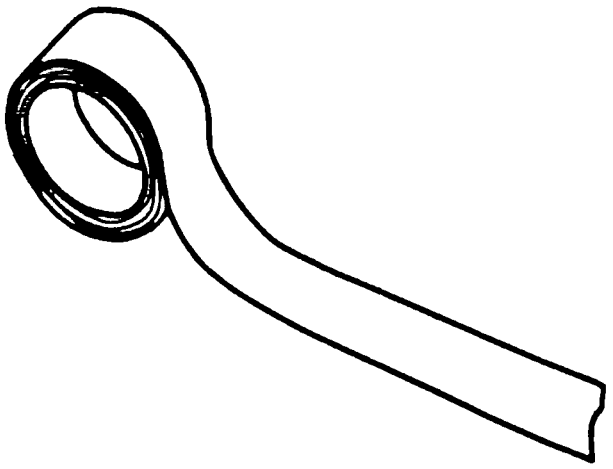
Bay Cass sırtüstü yatıyordu. Gömleği kana bulanmıştı, Liam'ın tişörtündekinden çok daha fazla kan vardı. Çenesinde de kan vardı, gözleri gökyüzüne bakıyordu, ağzı açıktı.

Ölmüştü. Kesinlikle ölmüştü.

Bitmişti.

Ninova

iLovePDF

ALTMIŞ İKİ

Erika Cass'le yapılan polis görüşmesinin dökümü

PT: "Bayan Cass, kulübeye vardığınızda tam olarak ne olduğunu bir kez daha anlatır mısınız?"

EC: "Arabayı park ettikten sonra Jason'ı kulübeden çıkarken gördüm. Elinde bir bıçak vardı ve Hannah ile Olivia'nın öldüğünü söyledi. Onları öldürenin kendisi olduğunu itiraf etti, gerçi o sırada yalan söylediğini fark etmemiştim."

PT: "Ona inandınız mı?"

EC: "Neye inanacağımı bilmiyordum, Dedektif. Jason'la yirmi yıldır evliydik. Böyle bir şey yapabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama gözlerindeki bakışı görseydiniz..."

PT: "Sonra ne oldu?"

EC: "Bıçakla üzerime saldırdı. Neyse ki Liam yanımdaydı yoksa ölmüştüm. Liam üstüne atılıp onu yere yatırınca bıçak elinden düştü. O zaman bıçağı aldım ve..."

PT: "Bayan Cass?"

iLovePDF

EC: "Üzgünüm. Anlatması çok zor..."

PT: "Lütfen acele etmeyin."

EC: "Liam'ın elinden kurtuldu. Oğlumuzdan daha iriydi. Sonra yine üzerime atıldı ve..."

PT: "Ve?.."

EC: "Bıçak hâlâ bendeydi. Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Üzerime atıldığında onu bıçakladım."

PT: "Yani onu bıçaklayan sizdiniz?"

EC: "Evet."

PT: "Liam değildi?"

EC: "Hayır."

PT: "Şöyle bir durum var, Bayan Cass. Liam'ın kıyafetlerindeki kan sıçrama deseni, bıçaklandığı anda Jason'ın önünde olanın o olduğunu düşündürüyor. Sizin kıyafetinizdeyse neredeyse hiç kan yok."

EC: "Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Liam yanımdaydı. Ben Jason'ı bıçakladıktan sonra babasının üzerine eğildi; sanırım onca kanın üstüne bulaşmasının nedeni bu. Onu hayata döndürmeye çalıştı ama işe yaramadı tabii."

PT: "Anlıyorum."

EC: "Ben... tutuklu muyum?"

PT: "Koşullar ve Olivia'nın anlattıklarınızı doğrulaması göz önüne alındığında şu aşamada dava açmayı planlamıyoruz."

EC: "..."

PT: "Ancak soruşturmamız henüz tamamlanmadı. Otopsi yapılacak."

EC: "Evet. Evet, tabii ki."

PT: "Bir sorum daha var, Bayan Cass."

EC: "Evet?"

PT: "Liam'ı neden koruyorsunuz?"

EC: "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Dedektif, kocam az önce beni öldürmeye kalkıştı."

iLovePDF

PT: "Ama onu bıçaklayan Liam'dı, öyle değil mi?"

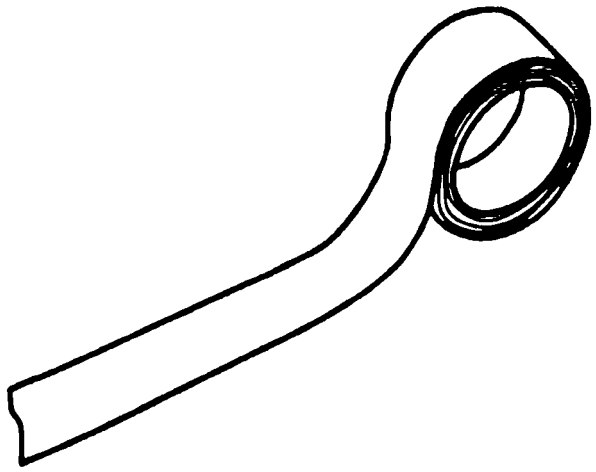
EC: "Dedektif, yirmi yıllık kocam öldü. Benim için gerçekten çok zor bir gündü. Ben... Kafamı toparlayamıyorum bile. Size her şeyi anlattım. Ekleyecek başka hiçbir şeyim yok."

Ninova

iLovePDF

ALTMIŞ ÜÇ

ERIKA

Dedektif Rivera anlattıklarıma inanmamıştı.

Jason'ı bıçaklayanın Liam olduğunu düşünüyordu. Dürüst olmak gerekirse Liam baştan ayağa kan *içindeydi*. Ama bu yüzünden hapse girmesini göze alamazdım. Birinin bedel ödemesi gerekiyorsa o ben olmalıydım. O adamla evlenen aptal bendim. Yirmi yıl boyunca yalanlarına kanan aptal bendim.

Dedektif Rivera acil serviste bizimle buluşmuş ve Olivia'nın hayatta olmasının yanı sıra onu kucağında içeri taşıyan oğluma sımsıkı sarıldığını görünce epey şaşırmıştı. Dedektife Jason'ı kendimi korumak için bıçakladığımı anlatırken Liam büyük ölçüde sessiz kalmıştı. Gerçeği bilen sadece ikimizdik.

Hannah'nın yardımıyla dedektife kulübenin yerini tarif etmiştim ve orada kocamın cesedini bulmuşlardı.

"İnanamıyorum," deyip durmuştu Rivera. "Gerçekten sanmıştım ki..."

Onu suçlayamazdım. Ben de aynısını düşünmüştüm.

Hannah röntgene götürüldüğünde acil servisteki odasında Liam'la baş başa kaldık. Hannah ve Olivia'yı kurtardığımızdan

iLovePDF

beri ilk kez yalnız kalmıştık. Daha doğrusu *Liam* kurtarmıştı. Ben sadece yardım etmiştim. Biraz.

Ona söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki... Hakkında en kötüsünü düşünmüştüm ve bunu o da biliyordu. Bir annenin böyle davranmaması gerekirdi. Kendimden utanıyordum. Jason'ın gerçek yüzünü yıllarca görememiş olmaktan utanıyordum.

Kendi kocamın. Hâlâ inanamıyordum.

"Dedektife onu öldürdüğünü söylemek zorunda değildin," dedi Liam usulca. "Gerçeği anlatabilirdik."

"Böylesi daha iyi."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Sonunda titremesi duran ellerime baktım. "Seni bir kez daha hapse göndermelerine izin vermeyeceğim. Bu sebepten olmaz."

"Nefsi müdafaaydı."

"Hayır, değildi. Sen de biliyorsun."

Liam çamura ve kana bulanmış spor ayakkabılarına baktı. Söylediklerimi inkâr etmemesine sevinmiştim çünkü öylesi yalan olurdu. Yalanlardan bıkmıştım artık.

Dizlerimi sımsıkı tuttum. "Ama seni suçladığım için özür dilerim. Yanılmışım."

Başını kaldırmadı. "Eh, öyle düşünen tek kişi sen değildin. Bütün kasaba Olivia'yı öldürdüğümü düşündü."

"Ama ben senin annenim. Sana inanmalıydım."

Dudağını ısırdı, gözleri hâlâ yerdeydi. "Evet ama... kabul edelim, yıllar içinde böyle bir şey yapabileceğime inanmana yetecek kadar çok sebep verdim sana."

Doğru olsa bile bunu ondan duymak sarsıcıydı. Hepimiz Liam kusursuz bir çocukmuş gibi davranmıştık, o da bu rolü kusursuz biçimde oynamıştı. "Ama yapmadın."

"Hayır. Yapmadım."

"Ayrıca," diye ekledim, "sana teşekkür etmek istiyorum."

Ninova

iLovePDF

Liam sonunda bana baktı. Yanağındaki morluk geçmeye başladıysa da hâlâ belirgindi. "Ne için?"

"Hayatımı kurtardın. Hannah'nın hayatını kurtardın. Şeye rağmen..."

Kaşlarını çattı. "Neye rağmen?"

"Şeye rağmen..." Boğazımı temizledim. "Boş ver. Önemli değil."

Başını yana yatırdı. "Ne?"

Son on yıldır zihnimde dolanan kelimeleri söylemeye korkarak dudağımı ısırdım. *Oğlun seni sevmiyor. Onun sevme yetisi yok.* "Sen... hani... şey hissetmiyorsun ya..."

Liam bir an sustu. "*Ne* hissetmiyorum?"

"Doktor Hebert bana açıklamıştı," dedim aceleyle. "Duygularla zorlandığını..."

"Duygularla mı?"

"Şey... sevmek gibi."

"*Ne?*" Liam gözlerini kırpıştırdı. "Saçmalık bu. Gerçekten seni ve Hannah'yı sevmediğimi mi düşünüyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemedim. "Sevmiyorsan da sorun değil. Yapın böyle."

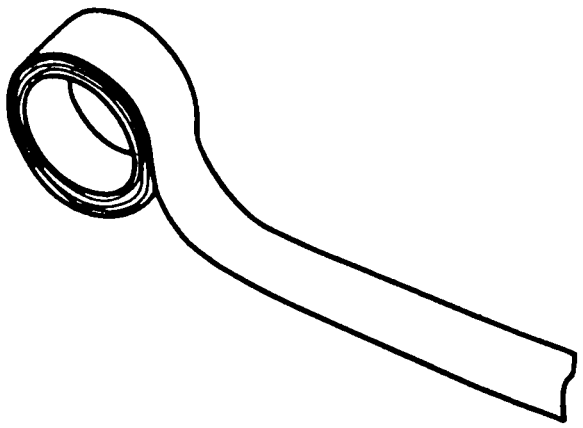
"Tanrı aşkına, anne." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bunu söylediğine inanamıyorum. Elbette seni seviyorum. Sen benim annemsin."

"Ama Doktor Hebert dedi ki–"

"O sahte psikiyatrist söylediyse kesin doğrudur, değil mi?" diye homurdandı. "Senin için *hayatımı* riske attım. Seni seviyorum, anne. Sana ya da Hannah'ya bir şey olsaydı..." Sustu ve ellerine baktı. "Berbat olurdu," dedi sonunda.

Liam'ın her zaman doğruyu söyleyip söylemediğini anlamıyordum ama bu kez emindim. Oğlum beni seviyordu. Hep sevmekten aciz olduğunu düşünmüştüm. Ama yanılmıştım.

iLovePDF

ALTMIŞ DÖRT

OLIVIA

Beş gündür hastanedeydim ve ailem neredeyse bir an bile başımdan ayrılmamıştı. Annem beni bırakmaya korktuğundan odamdaki koltukta uyuyordu. Şikâyet ederdim ama doğrusu burada olmasına seviniyordum. İstediğim son şey bu hastane odasında yalnız kalmaktı.

Ayak bileğimden ameliyat olmam gerekmişti. İki yerinden kırılmış, üstüne bir de enfeksiyon kapmıştı. Damar yoluyla antibiyotik almıştım ve hastaneye getirildiğimde vücudum ciddi şekilde susuzdu. Bileğim şimdi alçıdaydı ve doktor tekrar üzerine basabilmemin zaman alacağını söylemişti. Yani koltuk değneklerine alışmam gerekecekti.

Dünden beri ailem dışında ziyaretçi kabul etmeye başlayabilmiştim sonunda. Beni görmeye gelen ilk kişi elbette Madison olmuştu. Bana kocaman sarılmıştı, ikimiz de ağlamıştık ve sanki hiç kavga etmemişiz gibiydi. İyi olduğuma dair umudunu hiç kaybetmediğini söylemişti.

Bugün yine buradaydı. Annem alt kattaki kafeteryadayken yatağımın kenarında oturmuş, alçımın üzerine bir şeyler çiziyordu. Daha önce hiç alçım olmamıştı ve doğrusu insanların

Ninova

iLovePDF

imzalaması için sabırsızlanıyordum. Bizim sınıfta alçısını herkese imzalatan çocukları gördüğümde çok kıskandığımı hatırlıyordum.

Bunun dışında alçı berbat bir şeydi. Acayip kaşındırıyordu. Sabah baldırımın yan tarafındaki kaşınan yere ulaşmak için alçının içine bir kalem sokmuştum, sonra birden kalem yok olmuştu! Alçıyı çıkardıklarında masamın çekmecesindeki eşyaların yarısı içinden dökülecekti.

"Başka insanlara da biraz yer bırak," dedim, çizimi kontrolden çıkmaya başlayan Madison'a. Alçımın John Hancock'ı olmaya doğru ilerliyordu.

"Alçına sanatsal bir hava katıyorum bir kere." Şaka yapmıyordu. Sırf bunun için farklı renklerde keçeli kalemler getirmişti. "Sonra bana teşekkür edersin."

O tekrar çizimine dönerken hemşirem odaya girdi. "Olivia," diye şakıdı. "Bir ziyaretçin daha var."

Bayağı toparlanmış olmalıydım çünkü bu odada başka kişiler olacağı düşüncesi artık içimi korkuyla doldurmuyordu. "Kim?"

"Bir çocuk. Ayrıca *çok* sevimli." Hemşire bana göz kırptı. "Adının Liam olduğunu söyledi. Erkek arkadaşın mı?"

Madison donakaldı. "Onu görmeyeceksin, değil mi?"

"Mad, o benim hayatımı kurtardı," diye mırıldandım.

"Evet ama babası olmasaydı buna gerek kalmayacaktı."

İtiraf etmek istemesem de ben de ikilemdeydim. Liam dün de beni görmeye gelmişti ama annem onu hemen yollamıştı. Bunu yapmasına kızdıysam da bir yandan da rahatlamıştım.

Ama yine de Liam hayatımı kurtarmıştı. Kapalı tutulduğumu gördüğü an hiç tereddüt etmeden çukura atlayıp beni çıkarmıştı. Beni kucağında hastaneye taşımıştı. O benim kahramanımdı.

"Gelsin," dedim hemşireye.

Madison bana dik dik baktı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

iLovePDF

"Sorun yok ama... bize bir dakika izin verir misin?"

Bir parmağını kaldırdı. "*Bir* dakika. Daha fazlası yok, küçük hanım."

Liam elinde rengârenk çiçeklerden oluşan küçük bir buketle, çekine çekine odama girdi. Madison ona öldürücü bir bakış attıysa da kenara çekilerek geçmesine izin verdi. Liam yanıma gelip çiçekleri bana uzattı. "Selam. Bunlar senin için. Çiçekçi, şey, yaz çiçekleri olduğunu söyledi."

"Teşekkür ederim," dedim biraz mesafeli bir tavırla. "Pencerenin kenarına koyabilirsin."

Liam buketi diğerlerinin yanına koyarken onu en son gördüğüm ânı hatırladım. Annesinin arabasının önünde çömeliyordu, tişörtü kurumaya yüz tutmuş kanla kaplıydı ve beni arabadan inip hastaneye girmeye ikna etmeye çalışıyordu. Bana karşı o kadar nazikti ki... O an tam da ihtiyacım olan şeydi.

Gözlerini yere indirdi. "İyi olmana çok sevindim."

Liam'ın yüz hatlarını inceledim. Beş gün önce gözünün morardığını fark etmiştim; şimdi büyük ölçüde geçmişti ama hâlâ hafif bir renk seçiliyordu. "Yüzüne ne oldu?"

Gülerek elmacık kemiğine dokundu. "Bu mu? Önemli bir şey değil."

"Anlat bana."

"Tyler yumruk attı. Benim şey yaptığımı sanıyordu..."

"Ah."

Ben yokken olanlarla ilgili birkaç şey duymuştum. Bütün kasaba beni kaçıranın Liam olduğuna inanmış gibi görünüyordu. Polis onu ciddi ciddi tutuklayıp hapse atmıştı. Ben kilit altındayken o da kilit altındaydı.

"Ailen nasıl?" diye sordum.

Liam'ın yüzündeki gülümseme silindi. "Berbat. Annem sürekli ağlıyor."

"Onu özlüyor musun?"

iLovePDF

Nefesimi tutarak cevabını bekledim. Jason Cass beni o çukura attığında ondan nefret etmeye başlamıştım. Ama Liam'ın babası olduğunu unutmamalıydım. Babamın bir katil olduğunu öğrenseydim ondan nefret eder miydim? Hayal etmesi bile zordu.

"Bilmiyorum, Olivia," dedi. "Hepimizi kandırdı. Başka kadınlar da varmış. Hem de bir sürü. Polisler kaç kişi olduğundan emin bile değil... Dürüst olmak gerekirse düşüncesi dahi midemi bulandırıyor."

Derin bir nefes aldım. Hannah o gece babasını takip etmeseydi o uzun kurbanlar listesine ben de eklenmiş olacaktım. Jason Cass'in yaptıkları büyük ihtimalle yanına kâr kalacaktı. Bedeli Liam ödeyecekti.

"Onu aslında hiç tanımıyordum," dedi Liam. "Kim olduğunu bilmediğim birini nasıl özleyebilirim? Hiçbirimiz bilmiyorduk."

Başımla onayladım. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Ağzının bir köşesi hafifçe kalktı. "Her neyse, Madison her an içeri dalıp beni kovabilir. Annen beni burada yakalarsa kesin öldürür. O yüzden... Sadece iyi olduğunu görmek istemiştim. Artık gitsem iyi olacak."

Başımı kaldırıp ona baktım. Beni kurtarmak için çukura atladığı an gözümün önünden gitmiyordu. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Babasının nasıl biri olduğu umurumda değildi. Liam ondan çok farklıydı. İyi bir insandı. Bir kahramandı.

Ayrıca hemşire haklıydı. Çok *sevimliydi.* Beni öptüğünde hissettiklerimi hatırladıkça dudaklarım hâlâ hafifçe karıncalanıyordu.

"Baksana," dedim.

Tek kaşını kaldırdı. "Efendim?"

"Buradan çıktığımda," dedim, "belki sana vanilyalı *milkshake* ısmarlamama izin verirsin."

iLovePDF

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Eh," dedim, "hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmek istiyorum."

Yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. "Benim için uygundur."

Omuz silktim ama ben de sırıtıyordum. "O zaman bu bir randevu mu?"

"Evet." Başını hevesle aşağı yukarı salladı. "Bu bir randevu."

Birbirimize gülümsemekten kendimizi alamıyorduk.

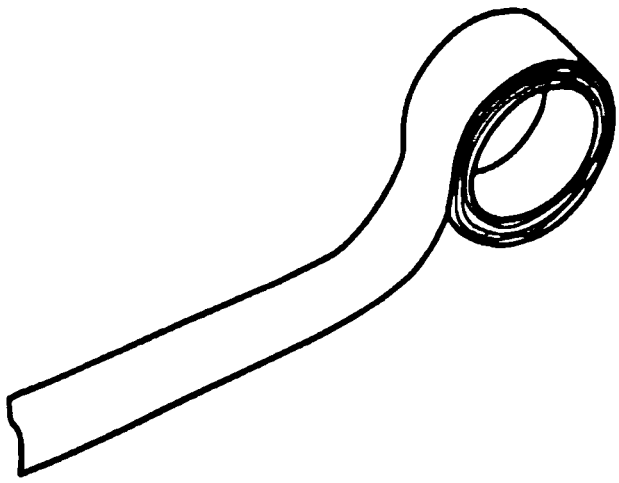
Ninova

iLovePDF

SON SÖZ

BİR YIL SONRA

ERIKA

Kahvaltı için tavaya iki yumurta kırmıştım. Kısık ateşte, ağır ağır pişiriyordum. Püf noktası buydu.

Mutfağın tezgâhına radyo koymuştum. Liam'la Hannah telefonlarındaki tuhaf bir uygulama üzerinden müzik dinliyordu ama ben eski kafalıydım, radyoyu seviyordum. Yeni pop şarkılarını, sıkıcı DJ sohbetlerini, hatta reklamları bile dinlemek hoşuma gidiyordu. Şu anda radyoda bir Bruno Mars şarkısı çalıyordu ve ben de sözlerine eşlik ediyordum.

"Anneee," diye inledi Hannah, Cheerios dolu kâsesinden başını kaldırarak. "Sözlerin hepsini yanlış söylüyorsun. Madem eşlik edeceksin bari doğru söyle."

"Bazılarını doğru söylüyorum."

"Öyle sanıyorsun ama söylemiyorsun."

"Söylüyorum."

"Söylemiyorsun. *Gerçekten* çok utanç verici."

"Umurumda değil." Sırf gıcıklık olsun diye şarkının sözlerini bilerek yanlış söyledim. "*Senin için bir el bombasını tokatlardım!*"

"*Öf* anne ya!"

iLovePDF

Hannah şarkı söylememe daha fazla katlanamayarak kâsesini alıp ayağa kalktı. Kâseyi tezgâha bıraktı ve yine upuzun bir iç çekerek üst kata çıktı.

Yumurtaları karıştırırken kendi kendime gülümsedim. Bundan bir yıl önce, sanki her şey yeniden normale dönmüş gibi bu mutfakta yumurta pişireceğimizi asla hayal edemezdim. Hannah notlarını yükseltmişti ve Liam da dün gece Albany'deki eyalet çapında yapılan, onun takımının kazandığı münazara yarışmasından dönmüştü. Hayatımız olabildiğince rayına oturmuştu; geçen sene öğrendiklerimizden sonra ne kadar oturabilirse artık.

Mesela kocamın bir seri katil olduğunu öğrenmiştik.

Evet, bu büyük bir şok olmuştu. Olivia'yı kaçıranın o olduğunu öğrenmek yeterince kötüydü. Ama Dedektif Rivera beni gelişmelerden haberdar etmişti ve Jason Cass'in son yirmi beş yılda on iki cinayet işlediği DNA kanıtlarıyla kesinleşmişti. Üstelik bunlar yalnızca geride iz bıraktığı vakalardı. Kim bilir daha kaç kişi vardı? Ama Jason öldüğünden bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektik.

Gerçek ilk ortaya çıktığında gördüğümüz düşmanlık dayanılmazdı. Ölüm tehditlerinden kaçmak için kasabayı terk edip isimlerimizi değiştirmek zorunda kalacağımızı sanmıştım. Ama sonra hikâyemi anlatmam için ulusal bir haber programına davet edilmiştim. Kocamın sırrını nasıl öğrendiğimi, kendimi savunmak için onu nasıl öldürdüğümü ve kaçırdığı kızı nasıl kurtardığımı anlattığımda bir anda ulusal bir kahramana dönüşmüştüm. Brian, *Nassau Nutshell*'deki pozisyonumu geri teklif etmişti ama reddetmiştim çünkü yüklü bir meblağ karşılığında kitap anlaşması yapmıştım.

Bir Seri Katilin Karısı. Kulağa çarpıcı geliyordu, öyle değil mi?

Yumurtaları karıştırırken Liam arka kapıdan içeri daldı. Üzerinde ıslanmış bir tişört ve şort vardı. Sabah erkenden ko-

Ninova

iLovePDF

şuya çıkmıştı. Dün gece geç saatte takımıyla birlikte Albany'den döndüğünü düşünürsek bu enerjiyi nereden bulduğunu anlayamıyordum. Yanakları kızarmıştı ve ağzı kulaklarında sırıtıyordu. Tavayı görünce, "Yumurta!" diye haykırdı. "Bana da yapıyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"Muhteşem kokuyor," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Telefonunu cebinden çıkarırken hâlâ gülümsüyordu. Bu sabah *gerçekten* keyfi yerindeydi. Gerçi son zamanlarda hep öyleydi. Başparmaklarıyla bir mesaj yazdı, ardından telefonu titreyince gülümsemesi daha da genişledi. Büyük ihtimalle Olivia'yla mesajlaşıyordu.

İnanması zor olsa da Liam ve Olivia hâlâ birliktelerdi. Liam ona deli oluyordu. Haftada birkaç gün dışarı çıkıyor, her gece telefonda konuşuyorlardı. Liam ne zaman atletizm takımıyla antrenman yapsa Olivia kenardan onu izliyordu. Haziranda mezun olduktan sonra da ilişkilerine devam edebilmek için başvuracakları üniversiteleri birlikte planlıyorlardı. Bunun çok iyi bir fikir olduğundan emin değildim; sonuçta daha on yedi yaşındaydılar ve önlerinde yaşayacakları sayısız deneyim vardı. Hem açık konuşmak gerekirse Liam üniversite başvurularında Olivia'ya kıyasla çok daha iddialıydı. Onun uğruna bir fırsattan vazgeçmesini istemiyordum.

Ama Olivia'nın ona iyi geldiğini inkâr edemezdim. Oğlumun onu sevdiğini de. Ona bakışından, her dakikasını onunla geçirmek istemesinden belli oluyordu.

Bana gelince, bir daha asla biriyle çıkacağımı sanmıyordum.

"Ben gidip duş alacağım." Liam kolunun tersiyle alnındaki teri sildi. "Ama çıktığımda yumurtalarım hazır olacak, değil mi, anne? Beş tane." Bir elini kaldırıp parmaklarını oynattı. "*Beş*. Çok açım."

"Tamamdır, evlat."

iLovePDF

"Sen bir tanesin, anne." Yanağımdan hızlıca öptü, sonra odasının yolunu tuttu. Giderken ıslık çalıyordu. Keyfi inanılmaz yerindeydi. Dün münazarayı kazandıkları için mutlu olmalıydı.

Bruno Mars şarkısı bitmiş, DJ haberleri okumaya başlamıştı. Yumurtaları pişirirken yarım kulakla dinledim. JLo yeni biriyle çıkıyordu. New York City, ülkede yaşaması en pahalı şehir seçilmişti. Ve New York eyaletinin kuzeyindeki Troy diye bir yerde bir kız kaybolmuştu.

New York'un kuzeyindeki Troy...

Acaba Albany'ye yakın mıydı?

Spatulayı tezgâha bırakıp radyonun sesini açtım. DJ'in sesi odayı doldurdu: "On sekiz yaşındaki Kayla Rogers cumartesi gecesi arkadaşlarıyla dışarı çıktı. Arkadaşları bir barda takılırken Kayla tek başına oradan ayrıldı. Polis, iki kızla paylaştığı daireye bir daha dönmediğini söylüyor..."

Tezgâhtan telefonumu alırken ellerim titriyordu. Harita uygulamasına Troy, NY yazdım. Ardından Albany'den Troy'a arabayla ne kadar sürede gidileceğini hesapladım.

On altı dakika.

Bakışlarım tavana kaydı. Duşun sesini duyabiliyordum ve suyun şıpırtısının arasından Liam'ın kendi kendine şarkı söylediği kulağıma çalınıyordu.

Hayır.

Liam öyle bir şey yapmazdı. O öyle biri değildi. Jason gibi değildi. O kadar değildi.

Bu bir tesadüftü. Tesadüf olmak zorundaydı.

Tezgâha yaslandım, dizlerim titriyordu. Yanan yumurtaların kokusu mutfağı sararken Liam'ın banyoda şarkı söylemeye devam ettiğini duyabiliyordum.

SON

Ninova

iLovePDF

TEŞEKKÜRLER

Beni tanıyanlar bilir ki kitaplarımı hızlı yazar, yavaş düzeltirim. O sancılı düzelti sürecinde bana destek olan herkese minnettarım. İlk taslağı bitirdiğim andan kitap son hâline gelene dek bu kadar çok yardım almam inanılmaz. Bazen hayatımda öyle şeyler oluyor ki benden hiçbir zaman fikrini esirgemeyen, hep yanımda olan arkadaşlarımın ve ailemin kıymetini daha iyi anlıyordum.

Hem pozitif desteği hem de harika ve titiz editörlüğü için Kate'e teşekkür ederim. Kitabın başındaki tavsiyeleri için anneme teşekkürler. Kapak ve arka kapak yazısı konusundaki tavsiyeleri için Rhona'ya tekrar teşekkürler. Sana kaç kere mesaj attım??

Yeni arkadaşlara da teşekkür ederim. Değerli önerisi için Rebecca'ya, kapsamlı eleştirisi için Jen'e teşekkürler. Yeni yazı grubuma da teşekkür ederim. Böyle bir desteğe sahip olmak gerçekten paha biçilmez.

Ve ailemin geri kalanına teşekkür ederim. Cesaretlendirmeleriniz olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

iLovePDF

Ninova